

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evan

3/2007

NEPRODEJNÉ

Vytrvejte pevní ve víře

Princelichus PP XVI

Obsah: třetí číslo

- 3 Těsná brána a úzká cesta
- 4 Milujte se! a městská policie
- 5 Největší zázrak, jaký máme
- 8 Zvláštní relikvie zmrtnýchvstání
- 12 Historie roušky z Manoppella
- 16 Zář tváře Tvé naší zem plní Boží slávou...
- 17 Cesta Jana Pavla II. ke svatosti
- 23 Mše svatá Otce Pia
- 25 Znovuobjevená Eucharistie
- 29 Vy, katolíci, to máte zakázaný...
- 30 V poslední chvíli...
- 31 Proměna mého šatníku
- 32 Ježíši, důvěřuji Ti!
- 32 Vždy s nadějí
- 34 Mučednictví křesťanů v Pákistánu
- 37 Pokušení může být užitečné!
- 39 Kruciáta
- 40 Historie Kruciáty v Polsku
- 42 Otče biskupe, co vy na to?
- 45 Co mi to může dát?
- 46 Společenství čistých srdcí
- 47 Čistá láska
- 49 Společenství čistých srdcí manželů
- 50 Recept na manželství
- 53 Vyláčí se žít v čistotě
- 54 Ježíš mě uzdravil z homosexuality
- 56 Zamilovanost
- 58 Víra je lano, které tě vytáhne...
- 59 Trpké plody nečistoty
- 60 PEZ – horor o výchově
- 61 Příležitost, kterou ti dává Ježíš

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Imprimatur: Superior General Tadeusz Winnicki, TChr

Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček, Th.D.

Grafická úprava: Paweł Fiszer

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, o. s., Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 1683820001/2400, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je distribuován zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání darů lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění textů krátit, případně upravovat. Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Milovaní čtenáři!

Sám Ježíš Kristus, Bůh, který se stal člověkem, který za nás zemřel a jako první z nás vstal z mrtvých, je „největším Božím zázrakem“ darovaným každému z nás. Křesťanství není pouhý soubor nauk, ale vztah ke Kristu, ve kterém nám Bůh ukazuje svou tvář: „Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozný Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.“ (Jan 1,18). Jedním z hlavních témat tohoto čísla je série článků o „Boží tváři z Manoppella“. Články jsou čtivé a mají určitý nádech senzačnosti – odhalují u nás nepříliš známé skutečnosti. Věřím, že vás zaujmou. Nezapomeňme však, že tím největším Božím zázrakem není ani vzácná tkanina, ani tajuplný způsob vzniku obrazu na ní... Ta jen obrací naši pozornost k Tomu, čí tvář je na ní vyobrazena. Společně se svatým Pavlem říkám: „Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojení láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus. V něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ (srov. Kol 2,2-3).

Říkám to nejen jménem svým, ale i jménem všech, kteří se na tvorbě časopisu *Milujte se!* podílejí. Je to dílo, ke kterému před časem spojili své síly Sestry Matky Terezy v ČR (pod jejich záštitou časopis vychází), Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné, Hnutí Pro život ČR, Res Claritatis (jako vydavatel), FATYM a iniciativa Čistá láska. Toto dílo může zdárně pokračovat díky vašim modlitbám i darům. Pán Bůh zaplatí za ně! Naopak já vás mohu ujistit, že od okamžiku, kdy jsem po otci Tomáši Vyháňkovi OMI, který v září odešel na postgraduální studia do Říma, převzal službu šéfredaktora časopisu, obětuji každý měsíc mši svatou za ty, kteří časopis duchovně i materiálně podporují, i za ty, kteří přispívají k jeho šíření – a pamatuji při ní i na jejich rodiny.

Časopis je od tohoto třetího čísla rozšířen o další strany. Ať sám Bůh dá, aby přinášel užitek vám a všem ve vašem okolí...

V Kristu P. Pavel Zahradníček

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma. Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 1683820001/2400, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenk, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat na adrese redakce sobě nebo svým přátelům přiloženým odpovědním lístkem nebo e-mailem na adrese redakce@milujte.se. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Těsná brána a úzká cesta

foto: forbelsky.com

„Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu“ (Mt 7,14). Pán Ježíš nám připomíná, že cesta našeho pozemského života, která vede k věčnému štěstí v nebi, je tak těžká, že po ní můžeme jít jen s ním. Ukazuje nám ji a zve nás: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho“ (Mk 8,34-35).

Zapřít sám sebe znamená definitivně skoncovat s hříchem, úplně uvě-

řit Kristu, kráčet životem společně s ním, přijímat a důsledně plnit jeho vůli. Prakticky to znamená uspořádat svůj každodenní život: sestavit si denní rozvrh, ve kterém musí být čas pro modlitbu, poctivou práci a pro odpočinek. Věrnost každodenní vytrvalé modlitbě, pravidelnému přijímání svátosti smíření a časté účasti na mši svaté s přijímáním Eucharistie nám umožní jít společně s Kristem jistou a bezpečnou cestou, i když nás neosvobodí od boje s egoismem a hříchem. Následování Krista je namáhavé úsilí, do kterého

se dáváme znovu každý den. Je to však námaha radostná, protože ji prožíváme v pokoji, který pramení z čistého svědomí. Být věrným učedníkem Ježíše Krista znamená dozrávat k plnosti lidství a lásky.

V časopise Milujte se! chceme neustále odhalovat tuto namáhavou cestu dozrávání v lásce a povzbuzovat k vytrvalému kráčení po ní.

*P. Mieczysław Piotrowski TChr
za mezinárodní redakci Milujte se!* ■

foto: P. Antonín Basler

Časopis Milujte se! a městská policie

Nedávno jsem byl navštívit dvě nemocné ženy ze svých farností v nemocnici. Mimo svaté přijímání jsem jim donesl jako dárek výtisk Milujte se! Oběma udělal opravdovou radost...

Pak jsem se vracel k parkovišti, kde jsem nechal svého Favorita. Už z dálky jsem viděl, jak na prázdném parkovišti hned vedle mého auta stojí bílá Felicie městské policie. Strážníci měli spuštěná okénka a čekali. Trochu ve mně hrklo. Můj Favorit již má svá nejlepší léta dávno za sebou a tak nemám moc rád, když se příliš blízko pohybují muži zákona – i když jsem nedávno nalepil nové samolepky přes ty největší díry v karoserii, aby mi někdo nemohl vytýkat, že tam mám nebezpečné ostré hrany. Ale je tam toho víc...

Přišel jsem k autu, strážníci si mě prohlédli, ale jinak nijak nereagovali. Spadl mi kámen ze srdce. Je to dobré – nečekají na řidiče vozidla, ale jen relaxují na opuštěném parkovišti. Pozdravil jsem je, nasedl do auta a nastartoval. A v tu chvíli mě něco napadlo: vždyť oni tu mají spoustu času, že ani nevědí co s ním – možná by si rádi něco zajímavého přečetli... Sálh jsem

na zadní sedadlo, kde jsem měl ještě pár zbylých výtisků Milujte se!, spustil jsem okénko, a s úsměvem povídám: „Moc dík za pohlídání auta. Jestli se neurazíte, dal bych vám něco na čtení. Aby vám služba lépe ubíhala. Je tam i o atentátu na Svatého Otce s dost unikátními fotografiemi. To by vás mohlo zajímat, když jste od fochu...“ A podal jsem jednomu z nich výtisk Milujte se!. Zatvářil se nejdřív trochu vyplašeně, ale pak si ho vzal. Když jsem stál na křižovatce u semaforu, podíval jsem se do zpětného zrcátka. Jeho kolega již časopis prolistovával a za chvíli se do něčeho začel.

Když jdu v poslední době někde na návštěvu, nenosím s sebou čokoládu. Té mají dnes všude v rodinách dost a kazí se z ní zuby. Beru si jako dárek výtisk Milujte se!. Myslím, že i víc zaujme a udělá větší radost než čokoláda. Každopádně přinese větší užitek. Vždycky vyberu něco, o čem myslím, že dotyčné zaujme a při předávání dárku to krátce zmíním, případně rovnou nalistuji.

Má to výhodu, že časopis se dá dát i tam, kde by čokoláda vyzněla dost trapně.

Třeba na závěr jednání se starostou obce, na matrice nebo na nějakém úřadě. Když jsem byl vyřizovat daň z nemovitosti na finančním úřadě, byla tam taková velmi hodná snad dvaadvacetiletá slečna, která mi během deseti minut skoro celý formulář vyplnila. Formuláře a administrativa – to je vždy moje smrt. Na závěr jsem jí pěkně poděkoval a řekl, že bez ní bych to nezvládl (což je tedy pravda) a věnoval jí jeden výtisk Milujte se!.

I takhle nějak je časopis Milujte se! od počátku zamýšlen. Proto má v podtitulu „Časopis pro novou evangelizaci“. I proto je takový barevný, plný obrázků a snažíme se občas zařazovat i některá témata, mající nádech „senzačnosti“. Věřím, že i vy, pokud vás časopis zaujal, přijdete na to, komu dalšímu ve vašem okolí by mohl být užitečný.

Jak jsem již zmínil v editoriale, obětují každý měsíc mši svatou za ty, kteří časopis duchovně i materiálně podporují, i za ty, kteří přispívají k jeho šíření – a pamatují při ní také na jejich rodiny.

P. Pavel Zahradníček ■

23. září roku 2004 otiskl německý deník *Die Welt* reportáž pod názvem *Skutečná Kristova tvář. Nález zvláštní relikvie zmrtvýchvstání?*

Napsal jej známý německý novinář Paul Badde. Italská média tehdy připomínala, že v roce 1963 řekl Otec Pio: „Volto Santo (Svatá tvář) v Manoppellu je největší zázrak, jaký máme.“

Manoppello je pětitisícové městečko, které leží v italských Abbruzzách asi 30 km od Pescary. Zde se na hlavním oltáři uchovává zasazená do stříbrného relikviáře rouška o rozměrech 17 x 24 cm, na které je podivuhodný obraz tváře Zmrtvýchvstalého Krista.

V roce 2006 napsal již zmíněný Paul Badde knihu *Božská tvář. Rouška z Manoppella*, jež čtenáře uvádí do vzrušujícího dobrodružství odhalování pravdy o této zvláštní relikvii zmrtvýchvstání.

Acheiropoietos – nenamalovaný lidskou rukou

Význační vědci už 20 let všestranně zkoumají tajemství relikvie Kristovy tváře z Manoppella. Výsledky výzkumů potvrzují, že tento obraz vznikl nám nevysvětlitelným způsobem. Určitě nebyl namalován lidskou rukou, podobně jako zázračný obraz Matky Boží z Guadalupe v Mexiku či podoba mrtvého Krista na Turínském plátně.

Obraz bez barvy?

Nejnovější výzkumné techniky použité při analýze Turínského plátna byly rovněž použity při výzkumech roušky z Manoppella. Výsledky všech těchto expertíz jednoznačně vykazují, že současná věda není schopna říci, jak obraz vznikl a odkud pocházejí ony tajemné barvy, jež způsobují, že obraz svaté tváře fascinuje svou krásou a přímo září životí.

Profesor Danto Vittore během svých analýz použil digitální skener s velmi vysokou rozlišovací schopností. Umožnilo mu to zjistit, že mezi vlákna zkoumané tkaniny není žádná zbytková barva. Při mikroskopickém zvětšení

bylo jasně vidět, že na látce nejsou ani nejmenší stopy barvy. Kdyby tedy tento obraz byl namalován olejovou barvou, určitě by zůstávala na volných místech mezi nitěmi. Bylo také vyloučeno, že byl obraz malovaný akvarelovou technikou, protože kontury, rysy obličeje a úst jsou tak precizně čisté, že je nemožné je namalovat touto technikou. Profesor Vittore z univerzity v Bari a profesor Fanti z boloňské univerzity při mikroskopických analýzách potvrdili, že na plátně nejsou žádné stopy barvy. Jen na místě zřítelnic se vlákna zdají jakoby připálená působením vysoké teploty.

Ani fotografie ani hologram

Velmi podivuhodným rysem tváře z Manoppella je průhlednost plátna a fakt, že obraz je dokonale viditelný

jak z jedné, tak z druhé strany. Není na něm žádný pigment. Je to nepochybně světový unikát. Další vlastností obrazu z Manoppella je jeho proměnnost, neboť při různém světle mění vzhled. Spolu s měnícím se osvětlením se mění obraz, jako kdyby žil. Dívá-li se na něj člověk za jasného světla, není vidět, protože je průsvitný. Ve světle zářivek získává jemné plátno medově zlatou barvu; vypadá přesně tak, jak mystička Gertruda z Helfty ze 13. století popisovala Kristovu tvář, když měla vidění Veroničiny roušky. Tento zvláštní obraz obličeje má některé vlastnosti obrazu, fotografie, a dokonce hologramu, ale není to ani obraz, ani fotografie, ani hologram. Stíny jsou na portrétu jemnější, než by je dokázali namalovat největší malířští geniové. Otisk tváře ▷

Největší zázrak, jaký máme

foto: Polwen

Chrám Svaté tváře v Manoppellu

Musíme mít současně stále na zřeteli to, že „křesťanství není pouhá kniha kultury nebo ideologie, ani to není systém hodnot či zásad, i když vznešených. Křesťanství je osoba, je to přítomnost, je to tvář: Ježíš, který dává smysl a plnost lidskému životu.“

Jan Pavel II., Bern, 5. 6. 2004

foto: Polwen

vykazuje mnoho nevysvětlitelných jevů, které působí, že věda tu skutečně stojí před velikým tajemstvím. Můžeme jej tak právem nazývat *acheiropoietos* – nevytvořený lidskou rukou.

Nejdražší tkanina

Svatá tvář z Manoppella je podivuhodný obraz, který se nám zachoval na drahocenné antické tkanině. Jak dokazuje výzkum profesorky L. Portoghesi, specialistky na látky z 1. století, jedná se o *byssus*, nazývaný též mořské hedvábí, které bylo ve starověku nejdražší tkaninou. Nejstarší fragmenty tohoto drahého plátna, které se nám v nevelkém množství zachovaly dodnes, pocházejí ze 4. století. Z technického hlediska je nemožné na mořské hedvábí cokoli namalovat.

Není látka jako látka

Strukturu tohoto plátna zkoumal již zmíněný profesor Giulio Fanti, který prohlásil, že se jedná o velmi tenkou látku, utkanou z nitě o průměru 120 mikrometrů. Je tenčí než nylon, syntetické vlákno poprvé vyrobené v roce 1945. Způsob tkaní je tradiční, tedy prostý a nepravidelný. Mezi nitěmi je prázdný prostor o velikosti od 150 do 350 mikrometrů. Tkanina je průhledná, a proto je označována za závoj. V prázdných prostorech mezi nitěmi není žádný pigment nebo jiné materiály.

Profesorka Chiara Vigo, největší světová odbornice na látky vyráběné z *byssusu*, po podrobném zkoumání závoje

foto: Polwen

Nejpodivuhodnější vlastností roušky z Manoppella je průzračnost plátna a skutečnost, že obraz je dokonale viditelný z obou stran, jako by byl průsvitný.

z Manoppella prohlásila, že je to mořský *byssus*, tedy tkanina vzniklá z hedvábných nití, které jsou tvořeny mořským mlžem *Pinna nobilis*. Tyto mimořádně vzácné tkaniny se dělaly v antické době. V současnosti je ostrov Sant' Antioco u Sardinie jediným místem na světě, kde se produkuje malé množství *byssusu*. Z jedné mořské mušle *Pinna nobilis* lze získat pouze množství do 2 gramů

vlákna. Profesor Vigo říká, že jedině *byssus* může být tak průhledný a jemný jako rouška z Manoppella a zároveň tak ohnivzdorný jako azbest. Nikdo z lidí není s to cokoli na tuto látku namalovat, tím méně tak dokonalý obraz, jaký se nachází v Manoppellu. *Byssus* je možné namočit, ale absolutně se na něj nedá malovat, na tak tenoučkou látku se prostě nedá nanést žádná barva.

Zdání klame...

Paul Badde zdůrazňuje, že „v pravé zřetelnici je duhovka zřetelně přesunuta nahoru, což by nebylo možné na fotografii. Obraz není hologram, jenž tolik připomíná, když se na něj díváme u světla. Přes plátno probíhají charakteristické záhyby, jako by byla rouška dlouhou dobu složená, a to po délce i napříč. Barvy pod světlem oscilují mezi umbrou (žlutohnědou), sienou (hnědou), stříbrem, břidlicí, mědí, bronzem a zlatem; zdá se, že vznikají jako na křídlech motýla, protože pod mikroskopem nejsou na látce vidět žádné stopy barevné hmoty a ve světle padajícím zezadu se látka stává průhledná jako sklo; zanikají pak i stopy záhybů. Jev tohoto druhu lze vidět výlučně na byssusu. Na světle se plátno stává zcela průhledné, zatímco ve stínu se zdá být šedé jako grafit.“

Když Martin Luther v bazilice sv. Petra poprvé uviděl na chvíli toto plátno, označované jako rouška sv. Veroniky, velmi pravděpodobně ho viděl při zadním osvětlení, a proto tehdy nemohl spatřit žádný obraz. Své rozhořčení vyjádřil výrokem: „Jsem přesvědčen, že na Verončině roušce je obtisknutá tvář našeho Pána. Ale toto je jen kousek světlého lnu, který se předkládá k uctívání!“ Luther zůstal u prvního dojmu, nešel blíže, aby se přesvědčil. Hledání argumentů proti papežství, zklamání i rozmanité předsudky Luthera uzavřely poznání celé pravdy a způsobily, že roušku nazval „dávělským klamem římských papežů“. Tak vznikají zbytečná nedorozumění...

Tatáž osoba

V 10. svazku soukromých zjevení známé italské mystičky Marie Valtorty (všechna její díla byla vydána tiskem na příkaz papeže Pia XII.) byla s datem 22. února 1942 zapsána následující slova, která jí řekl Ježíš: „Verončina rouška je podnětem pro vaše skeptické duše. Vy, racionalisté, chladní, vrtkaví ve víře, kteří provádíte bezduché výzkumy, porovnejte obraz tváře na roušce s obrazem na Turínském plátně. To první je tvář Žijícího, to druhé mrtvého. Ale délka, šířka, tělesné znaky, tvar i charakteristika jsou tytéž. Položte ty dva obrazy na sebe. Uvidíte, že si odpovídají. Jsem to já. Chci vám připomenout, kým jsem byl a kým jsem se stal z lásky k vám. Abyste nezbloodili, neoslepli, musí vám stačit tyto dva obrazy k tomu, abych vás dovedl k lásce, k obrácení, k Bohu“ (Maria Valtorta: *L'Evangelo come mi è stato rivelato*. Centro Editoriale Valtoriano, 2003, str. 414).

Turin i Manoppello – obrazy téže tváře

To, co Ježíš zjevil Marii Valtortě, potvrdila před dvěma desítkami let také věda. Mnohaleté výzkumy plátna z Manoppella, jež iniciovala specialistka na ikony řeholnice Blandina Paschalis Schlömer, zaujaly další vědce a výsledkem bylo, že skutečně potvrdili fakt, že mrtvý obličej z Turínského plátna a žijící tvář z Manoppella je tvář téhož člověka. Obrazy těchto dvou obličejů se přesně shodují, představují tedy tutéž osobu. Překrytí (suprapozice) fólií s obrazem tváře z Manoppella a tváře z Turínského plátna je grafickým důkazem toho, že máme co dělat s tímtež člověkem. Z vědeckého hlediska není žádných pochyb, že oba obličejové – z Plátna i z Manoppella – si plně odpovídají ve struktuře i rozměrech.

Obraz mrtvého těla na Turínském plátně a obraz božské tváře z Manoppella jsou nepochybně mimořádnými

divy. Z vědeckého hlediska by neměly tyto obrazy mít právo existovat. V celém světě není takový obraz, který by se svými vlastnostmi mohl být jen v nejmenším srovnávat s těmito dvěma.

Zázraky, které zvou k obrácení

Kristus, jenž nám daroval svůj obraz na Turínském plátně a obtisk své tváře na plátně z Manoppella, zve nás všechny k obrácení, k navázání osobního kontaktu s Ním ve svátostech smíření a eucharistie a v každodenní vytrvalé modlitbě. Musíme mít současně stále na zřeteli to, že „křesťanství není pouhá kniha kultury nebo ideologie, ani to není systém hodnot či zásad, i když vznešených. Křesťanství je osoba, je to přítomnost, je to tvář: Ježíš, který dává smysl a plnost lidskému životu“ (Jan Pavel II., Bern, 5. 6. 2004).

P. Mieczysław Piotrowski TChr

Obraz Krista nad hlavním oltářem kostela v Manoppello

Zvláštní relikvie zmrtvýchvstání

foto: archiv MŠI

Obyvatelé Manoppella měli vždy za to, že obraz Kristovy tváře v jejich farním kostele vznikl mimořádným způsobem na roušce, která byla položena v hrobě na Ježíšově hlavě a stala se svědkem zmrtvýchvstání.

Kardinal Joachim Meisner u roušky v Manoppellu, 4. dubna 2005

foto: Polwen

Chrám Svaté tváře v Manoppellu

První stránka evangelia

Klaus Berger, profesor novozákonní teologie na evangelické teologické fakultě univerzity v Heidelbergu, jeden z nejznámějších současných německých biblistů, autor četných knižních publikací, píše v německém vydání časopisu *Focus*, že „obraz tváře Ježíše z Manoppella je první stránkou evangelia. Evangelium je text, ale předchází ho právě tento obraz zmrtvýchvstání. (...) Podle židovské tradice bylo třeba k dokázání něčeho před soudem uvést dva svědky. A právě zde máme dva svědky – Jana a Petra, ale také dva důkazy, dva kousky plátna: Turínské plátno a tvář z Manoppella“.

Žádná rakev, ale plátna

Pohřeb zraněného a krvavého těla vyžadoval podle židovské tradice použití mnoha pláten a roušek. Z úst a nosu

umírajícího Krista teklo mnoho krve. Někdo z těch, kdo stáli pod křížem, přitiskl lněnou roušku na Jeho tvář. Krvácení bylo tak silné, že bylo třeba roušku složit a ještě jednou přitisknout na tvář mrtvého. Tato lněná rouška o rozměrech 855 x 525 mm s četnými skvrnami od krve a krevního séra se zachovala do naší doby a od 8. století se nachází v nejstarší pokladnici Španělska v katedrále v Oviedu. Výzkumy potvrzují, že tato lněná tkanina pochází z 1. století. Je to *sudarion*, čili rouška, kterou se podle židovského zvyku otírala tvář umírajícího. Rozmístění krvavých skvrn, které jsou na roušce z Ovieda, je naprosto shodné s obrazem tváře na Turínském plátně. Na obou plátnech je krev skupiny AB, pocházející od téhož člověka.

Poté, co bylo Ježíšovo tělo sejmutó z kříže, bylo nejprve celé zavinuto do více

než čtyřmetrového lněného plátna, zvaného *sindon*. Bylo to uděláno tak, aby se člověk podle židovského zvyku nedotýkal mrtvého těla holými rukama a aby nebyla rozlita žádná krev. Aby se mrtvému neotevřela ústa, bylo k jejich podvázání použito ještě další roušky, tzv. *pathilu*, která se přechovává v Cahors na jihu Francie.

Dále bylo tělo ovinuto a ovázáno širokými pásy z plátna (*othonia*), zavázanými křížem a bohatě napuštěnými zvenku i zevnitř oleji a vonnými mastmi. Teprve potom bylo Ježíšovo tělo, úplně zavinuté a ovázané jako kukla, položeno do hrobu a tam na Jeho hlavu byla umístěna drahocenná rouška z *byssusu*.

Co viděli apoštolové?

O plátnech v prázdném Kristově hrobě čteme v evangeliu sv. Jana. Podle tohoto sdělení Petr a „druhý učed-

ník“ běželi časně ráno ke hrobu, ale ten „druhý učedník“ Petra předběhl: „Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složena zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil“ (Jan 20,5-8).

Význačný znalec řečtiny Antonio Persili v knize *Sulle tracce del Risorto* (Tivoli 1988) čerpá z práce ostatních exegetů a církevních Otců Cyrila Jeruzalémského a Cyrila Alexandrijského a nabízí upravený překlad tohoto úryvku evangelia svatého Jana: „Jan, když se sehnul, uviděl ležící neporušená plátna a roušku, která byla na Jeho hlavě, nesplasklou jako plátna, ale vytvarovanou, jak byla položena na témže místě.“

Když apoštol Jan viděl netknutá pohřební plátna, přes něž zázračně proniklo Ježíšovo oslavené tělo, uvěřil ve zmrtvýchvstání, třebaže ještě Zmrtvýchvstalého neviděl. Při zmrtvýchvstání bylo oslaveno Ježíšovo lidství. V něm přebývá celá plnost božství (srov. Kol 2,9). Pohřební plátna, kterými bylo ovinuto Ježíšovo tělo po Jeho zmrtvýchvstání, zcela spadla, splaskla, poněvadž byla prázdná, neboť zmrtvýchvstalé tělo skrze ně proniklo. Jen na místě hlavy zachovala pohřební plátna nezměněný tvar, protože byla předtím silně napuštěna krví a vonnými mastmi a po vyschnutí ztvrdla jako lepenka. Máme za to, že právě na toto místo těla Ježíše ležícího v hrobě, který byl úplně ovinut pohřebními plátny, byla položena rouška z drahého *byssusu* jako znamení zvláštní úcty. Tato výjimečná relikvie se dnes nachází v Manoppellu.

Evangelista Jan mezi šesti řeckými výrazy pro akt vidění použil slova *eidēn*, „viděl a uvěřil“ (Jan 20,8). Toto slovo poukazuje na fakt, že člověk nejen vidí, ale i chápe. Svatý Jan chtěl tímto způsobem výrazně podtrhnout, že když spatřil tvar neporušených pláten, pochopil, že Ježíšovo tělo tajemně pohřební plátna proniklo a že tedy Ježíš musel vstát z mrtvých. Proto když svatý Jan uviděl v hrobě tvar pláten, ihned uvěřil v Ježíšovo zmrtvýchvstání.

Svědkové zmrtvýchvstání

Z mrtvých vstávající Ježíš nám zanechal zvláštní znamení svého utrpení, smrti a vzkříšení – prostřednictvím

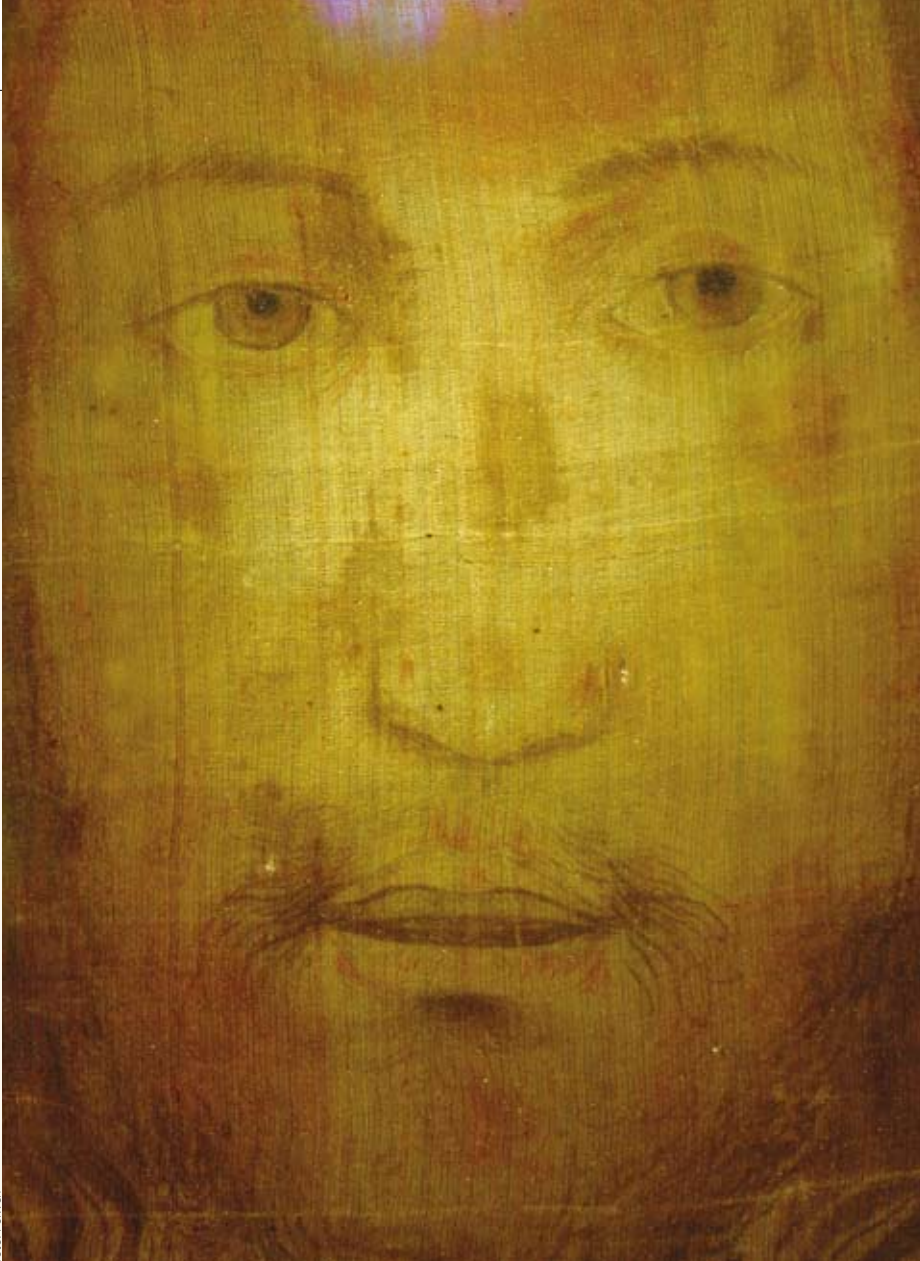

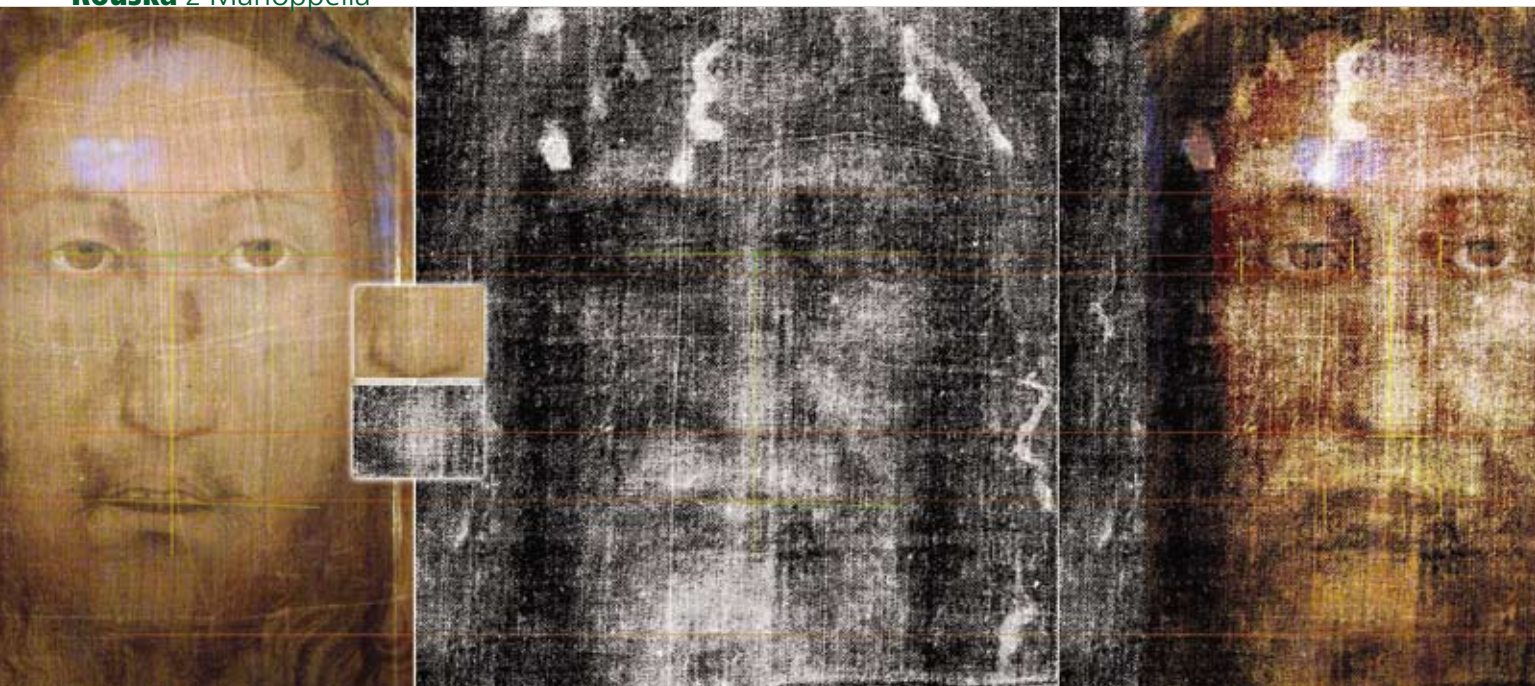
foto: Polvien

Tvář z Manoppella je tváří zmrtvýchvstávajícího Krista ve chvíli Jeho přechodu ze smrti do života. Tehdy se uskutečnila naprostá proměna utrpením a smrtí na kříži.

zázračného otisku celého svého těla na pohřebním plátně o délce 436 cm a šířce 110 cm, v němž byly ovinuty Jeho ostatky. Na plátně je zobrazen fotografický trojrozměrný negativ přední i zadní části těla, ale četné stopy krve skupiny AB jsou v pozitivu. Obraz je anatomicky dokonalý a současná věda není schopna vysvětlit způsob jeho vzniku. Tělo muselo tajemně proniknout skrz pohřební plátna, neboť na nich nejsou žádné stopy odstraňování a krvavé strupy a struktura tkaniny jsou neporušeny. Svatý otec Jan Pavel II. nazval posvátné Turínské plátno „zvlášt-

ním svědkem Paschy (velikonoc): utrpení, smrti a vzkříšení“ (13. 4. 1980). „Pro věřícího člověka,“ řekl Jan Pavel II., „je podstatné především to, že plátno je zrcadlem evangelia (...). Plátno je opravdu zvláštním znamením, odkazující na Ježíše, pravé Slovo Otce...“ (24. 5. 1998).

Z mrtvých vstávající Ježíš zanechal rovněž obtisk své tváře na plátně z Manoppella. Je velmi pravděpodobné, že při Kristově zmrtvýchvstání nastalo tajemné záření, jež způsobilo, že se obraz obtiskl na průhledný tenoučký závoj z *byssusu*, který byl položen na hlavě ▷

Obě tváře – z Manoppella i z Turínského plátna – vykazují 100% shodu ve struktuře i v rozměrech.

foto: Polwen

mrtvého Ježíše. Vědci připouštějí možnost, že tentýž druh energie způsobil obtisk přední i zadní části Ježíšova těla na Turínském plátně.

Vzal na sebe naše nemoci

Vše poukazuje na to, že sám vtělený Bůh nám zanechal dva šokující obrazy své božské tváře: jeden na Turínském plátně a druhý na roušce z Manoppella. Jsou záznamem vrcholného okamžiku lidských dějin, v němž se definitivně realizovalo vítězství nad Satanem, hříchem a smrtí. Tím, že se Boží Syn stal pravým člověkem, mohl jako Bůh vzít na své lidské hříchy všech lidí: „A přece on nesl naše utrpení, obtížil se našimi bolestmi“ (Iz 53,4). Ze života každého člověka přijal všechny hříchy a smrt. Sám byl bez hříchu, a tak zakusil, jak strašným utrpením je hřích. V největším utrpení, v zažívání největšího zla při utrpení a smrti na kříži, byl Ježíš dokonale poslušný Otce a zvítězil tak nad hříchem a smrtí, když dostal od Otce dar vzkříšeného života. Obraz tváře na roušce z Manoppella a obtisk přední i zadní části mrtvého těla na Turínském plátně nevznikly bezprostředním kontaktem těla s plátnem, ale mimořádným Božím zásahem při Kristově zmrtvýchvstání. Dostali jsme zvláštní záznam etap oslavení Kristova lidství. Na Turínském plátně vznikl obraz ještě mrtvého Ježíšova těla, ale již ve chvíli počínajícího procesu Jeho oslavení. Tělo už začalo vyzářovat tajemnou energii, která mimořádně přesně zafixovala na plátně obraz celého těla ve fotografickém negativu.

foto: E. Maimelli

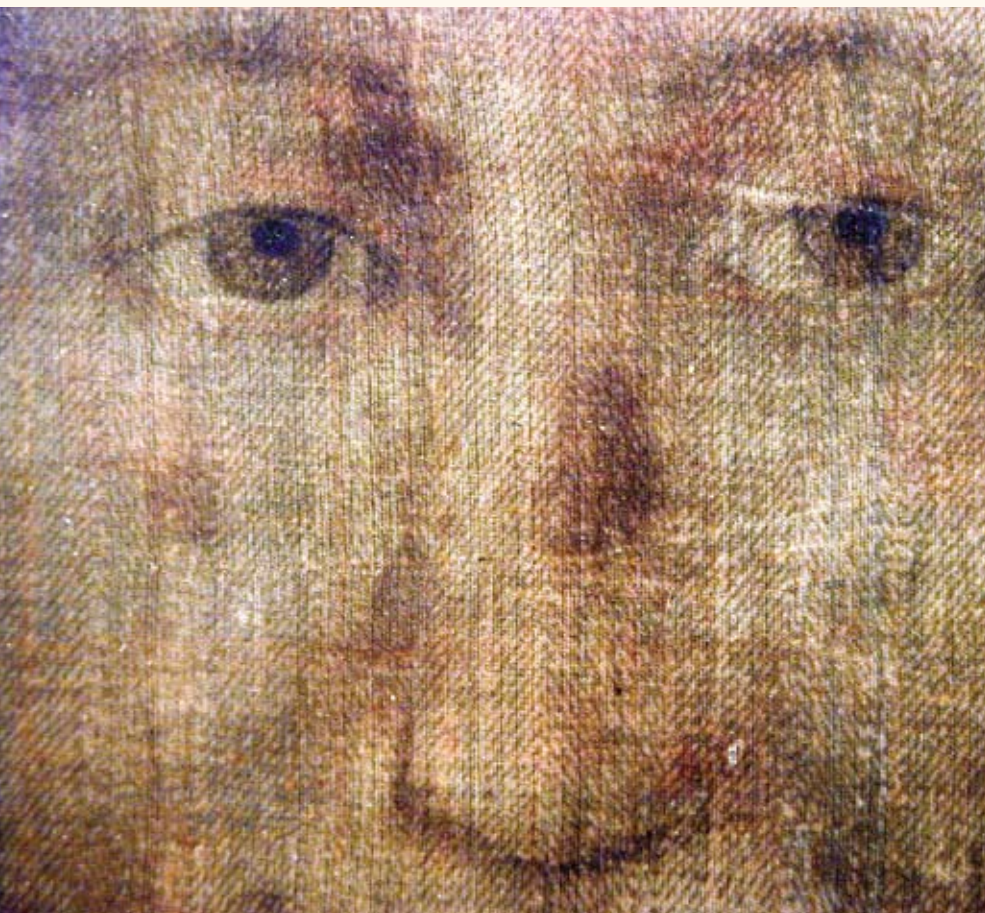
Pokus o rekonstrukci způsobu zavinutí Ježíše Krista do pohřebních pláten

Uvidíme nejkrásnějšího ze synů lidských

Naproti tomu na roušce z Manoppella vznikl obraz tváře již žijícího Ježíše ve fotografickém pozitivu, ale ještě před skončením procesu Jeho oslavení, poněvadž je na tváři vidět stopy ran a otoků. Když člověk poprvé vidí tvář z Manoppella, může nabýt dojmu, že je klamán, protože tvář není krásná, jak bychom očekávali. Je však třeba si uvědomit, že je to tvář zmrtvýchvstávajícího Ježíše, tedy ještě ne plně oslaveného. Krása zmrtvýchvstalého Ježíše nekonečně převyšuje

všechny naše představy. Budeme na Něj moci nazírat a plně se s Ním radovat až v nebi. Tvář z Manoppella je tváří zmrtvýchvstávajícího Krista ve chvíli Jeho přechodu ze smrti do života. Tehdy se uskutečnila naprostá proměna utrpením a smrtí na kříži ztrýzněného těla Ježíše, který byl dobrovolně „proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny (...). Neměl podobu ani krásu, aby upoutal náš pohled; neměl vzhled, abychom po něm zatoužili. Opovržený (...) jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, potupený, od nás nevážený“ (Iz 53,5.2b-4).

Podle židovské tradice bylo třeba k dokázání něčeho před soudem uvést dva svědky. A právě zde máme dva svědky – Jana a Petra, ale také dva důkazy, dva kousky plátna: Turínské plátno a tvář z Manoppella.

Suprapozice – překrytí dvou obrazů přes sebe: tváře z Manoppella a tváře z Turínského plátna. Potvrzují shodu všech proporcí, dokonce i ran.

foto: Polwe

Tvář z Manoppella ukazuje reálnou tvář Boha. Na roušce z Manoppella nám Ježíš zanechal zřetelný obraz pravdy o svém vtělení, smrti a zmrtvýchvstání. Tento obraz nám znovu připomíná, že se opravdu stal pravým člověkem, že na sebe vzal všechno naše utrpení a hříchy, že opravdu zemřel a vstal z mrtvých, aby nás osvobodil od hříchu a smrti a dovedl k plnosti štěstí v nebi.

Eucharistie – Ježíšova tvář pod rouškou chleba

Božská tvář z Manoppella je opravdu mimořádnou relikvií zmrtvýchvstalého Pána. Jejím největším úkolem je však probouzet a posilovat víru ve skutečnou přítomnost Zmrtvýchvstalého ve spo-

lečenství Církve, a to zejména v Eucharistii. „Eucharistická hostie je ‚rouška chleba‘, v němž se ukrývá Bůh,“ napsal sv. Tomáš Akvinský. Eucharistie je náš největší poklad, neboť je to sám Ježíš, který s námi chce sdílet svůj vzkříšený život, uzdravovat všechny naše nemoci ducha i těla. Ve skutečnosti je ona tím největším zázrakem...

Tak pravil Pán Ježíš sv. Faustíně: „Toužím se sjednocovat s dušemi lidí; je mým potěšením spojovat se s dušemi. Věz, má dceru, když přicházím ve svatém přijímání do srdce člověka, mám plnou náruč rozmanitých milostí a toužím je duši dát, ale duše si mě ani nevšímnu, nechávají mě samotného a zabývají se něčím jiným. Jak je mi smutno, že duše

nepoznaly lásku. Jednají se mnou jako s čímsi mrtvým“ (Deníček 1385).

Obraz Ježíšovy tváře na Turínském plátně, na roušce z Manoppella a především v eucharistické hostii nás všechny zve ke každodenní vytrvalé modlitbě a adoraci. Avšak „k plné kontemplaci Pánovy tváře,“ píše Jan Pavel II., „nemůžeme dojít svými vlastními silami, ale musíme se nechat vést milostí. Pouze zkušenost ztišení a modlitby otevírá vhodný horizont, v němž se může rozvinout a dozrát opravdové, odpovídající a autentické poznání tajemství, jehož vrcholným vyjádřením je zvěst evangelisty Jana: ‚A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy‘ (Jan 1,14)“ (Apoštolský list *Novo millennio ineunte*).

Ježíš na nás hledí

Kardinál Meisner z Kolína po přečtení knihy *Božská tvář. Rouška z Manoppella* napsal: „To, co se mě osobně nejvíc v této knize dotklo, je fakt, že tak zvaná tvář z Manoppella se přesně kryje s obrazem na plátně z Turína. Jestliže však v Turíně je to tvář malovaná utrpením, je tato tvář – jak jsem řekl naprosto se kryjící s obrazem z Turína – malovaná mocí velikonočního vítězství. ‚Bůh žije, Kristus vstal z mrtvých,‘ to je poselství této knihy. A proto je dobré si tuto knihu přečíst. Je to velký dar k počátku nového tisíciletí... Ve svém breviáři mám malou reprodukcii roušky z Manoppella a než se začnu modlit, vždycky se dívám Ježíšovi do očí. A On se dívá přímo do našich srdcí. Ježíš se nedívá jako policajt nebo vyšetřovatel, ale Jeho pohled nás naplňuje odvahou. Je-li pravda, že nejkratší cestou k setkání dvou lidí je pohled, tím víc se to týká setkání člověka s Bohem.

Pohled je nejkratší cestou k setkání mezi Bohem a člověkem. Musím přiznat, že v chápání této pravdy mi pomohlo právě setkání s rouškou z Manoppella. Když jsem se podíval na ono záhadné plátno, které je tak tenké, že z dálky vůbec není vidět, – takže abychom je viděli, musíme před ním stanout na délku paže, – byl jsem velmi pohnut... Ježíšova tvář z Manoppella se velmi hluboce odrazila v mé duši.“

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Historie roušky z Manoppella

Vědecké zkoumání jednoznačně ukazuje na to, že plátno z Manoppella pochází z Jeruzaléma. Obraz tváře se otiskl v Ježíšově hrobě v okamžiku Jeho zmrtvýchvstání. Je vysoce pravděpodobné, že jak Turínské plátno, tak „Veroničina rouška“ se dostaly z Jeruzaléma do Edessy a do 5. století tam byly přechovávány. O vzniku roušky s obrazem Kristovy tváře v historii vzniklo několik legend.

Co nám napoví legendy?

Nejstarší tzv. kamuliánská legenda pocházející ze 6. století hovoří o otisku Kristovy tváře, který se dostal do Konstantinopole v roce 574 z malého městečka Kamuliana ležící blízko Edessy. V textu pocházejícím ze 6. století z Tbilisi čteme, že Panna Maria po nanebevstoupení svého Syna přechovávala na plátně obraz, který vznikl v hrobě Pána Ježíše. Dostala ten otisk od samého Boha, aby se mohla modlit při pohledu na tvář svého Syna.

Jiná legenda, jejíž pomocí se někdo pokoušel vysvětlit vznik zázračného otisku Ježíšovy tváře, hovoří o králi Edessy Abgarovi, který trpěl malomocenstvím a prostřednictvím posla prosil Ježíše, aby přijel do Edessy a uzdravil ho. Pán Ježíš nepřišel, ale poslal mu dopis a roušku s obrazem své tváře. Když král Abgar spatřil božskou Ježíšovu tvář otisknutou na roušce, byl zcela od malomocenství očištěn.

Legenda hovořící o Veronice, která Ježíšovi otřela tvář na křížové cestě, vznikla pravděpodobně ve středověku a byla dalším pokusem vysvětlit vznik tohoto zázračného obrazu. Na roušce však nebyly nalezeny žádné stopy krve a kromě toho o existenci ženy jménem Veronika nehovoří ani Bible. Když mluvíme o roušce sv. Veroniky, musíme mít na zřeteli, že je to pouze jiné označení roušky z Ježíšova hrobu. Jméno „Veronika“ totiž pochází z latinsko-řecké složeniny *vera eikon*, „pravý obraz“.

A co na to historické prameny?

Veroničina rouška se dostala do Říma v 8. století. Byla uchovávána v kapli sv. Veroniky v bazilice sv. Petra. V roce 753 bylo zaznamenáno v papežské kronice, že papež Štěpán II. nesl bos Kristovu tvář nenamalovanou lidskou rukou v slavnost-

O důležitosti, která byla připisována této relikvii, svědčí skutečnost, že stavba nové baziliky sv. Petra byla v roce 1506 započata na místě položení základního kamene, od vybudování obrovského pilíře, v jehož nitru byla umístěna největší vatikánská pokladnice určená k uchovávání „pravého Kristova obrazu“.

Vchod do chrámu v Manoppella

ním procesí. Tato relikvie byla nazývána „první ikonou“, „plátnem z Kamuliana“ nebo „mandilionem z Edessy“. Všichni byli přesvědčeni, že obraz Kristovy tváře nebyl namalován lidskou rukou, proto byl nazýván *acheiropoietos*. Byla to nepochybně nejznámější relikvie, která byla uchovávána v bazilice sv. Petra.

Veroničina rouška do Říma přitahovala davy poutníků, jejichž poznávacím znamením byly malé obrázky božské tváře z této roušky.

Papež Inocenc III. zavedl v roce 1208 zvyk slavnostního procesí s rouškou sv. Veroniky, která byla nesena v neděli po svátku Zjevení Páně z vatikánské baziliky do kostela Santo Spirito in Sassia. Cere-

Pilíř sv. Veroniky v bazilice sv. Petra a zároveň mohutná pokladnice

monie končila rozdávaním almužny tři denárů (na chléb, víno a maso) nejchudším obyvatelům Říma. Dante Alighieri (1265–1321) píše ve *Vita nuova*, že davy lidí si přicházely prohlédnout otisk Kristovy tváře na roušce sv. Veroniky. Rovněž v *Božské komedii* Dante píše o Verončině roušce a zdůrazňuje, že je na ní tvář Boha. Vrcholným bodem *Božské komedie* je pak scéna, kdy poutník stane v nebi před Bohem, jenž se mu nejprve zjevuje jako úžasné světlo, ale ze středu tohoto světla mu vystupuje vstříc Kristova tvář. Tato scéna byla pro papeže Benedikta XVI. inspirací k napsání jeho první encykliky *Bůh je láska*. Stejně i další velký italský básník Francesco Petrarca (1304–1374) píše o božské tváři na Verončině roušce ve *Familiari canzoniere*.

Svatá Brigita Švédská, která se účastnila slavností jubilejního roku 1350, píše o pravé Kristově tváři, která se otiskla na Verončině roušce.

O důležitosti, která byla připisována této relikvii, svědčí skutečnost, že stavba nové baziliky sv. Petra byla v roce 1506 započata na místě položení základního kamene, od vybudování obrovského pilíře, v jehož nitru byla umístěna největší vatikánská pokladnice určená k uchování „pravého Kristova obrazu“. Na tomto pilíři, zvaném „svatá Veronika Jeruzalémská“, je dodnes latinský nápis, jenž hlásá: „K úctyhodnému majestátu Spasitelova obrazu, obtisknutého

foto: Polverni

Vystavení Veroničina relikviáře Urbana VIII. na galerii pilíře sv. Veroniky v bazilice sv. Petra na Květnou neděli roku 2005

na Verončině roušce, papež Urban VIII. vybudoval a ozdobil toto místo v jubilejním roce 1625“.

Pravzor zobrazení Ježíšovy tváře

Profesor Heinrich Pfeiffer z Gregoriánské univerzity se léta věnoval výzkumu celé záležitosti spojené s Verončinou rouškou z hlediska dějin umění a na základě nejstarších křesťanských pramenů. Tyto výzkumy prokázaly, že obraz z Manoppella je pravzorem mnoha obrazů Kristovy tváře. K tomuto bádání profesora přiměly objevy sestry Blandiny Paschalis Schlömer, německé

trapistky a malířky ikon, která po mnohaletých pečlivých výzkumech dokázala, že tvář z plátna z Manoppella se ideálně shoduje s otiskem na Turínském plátně.

Revoluce v křesťanské ikonografii

Na všech oficiálních kopiích Veroničiny roušky z 15. století i dřívějších je táž Ježíšova tvář s otevřenými očima, s vlasy, vousy, výrazným nosem, zakrytými ušima i šíjí. Verončinu roušku malovali největší evropští malíři: Jan van Eyck, Hans Memling, Robert Camping, Andrea Mantegna, Dirk Bouts. Do začátku 17. století všichni velcí mis- ▷

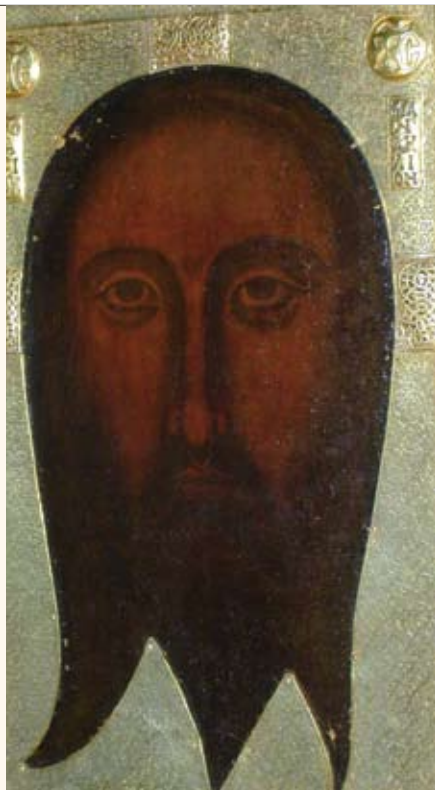

foto: Polven

Mandilion z Edessy v sakristii Sixtinské kaple, podle mnohých badatelů nejstarší podobizna Krista

Podobizna Krista z kostela sv. Bartoloměje v Janově

Freska malíře Petra Cavalliniho v římském kostele sv. Cecilie

tři štětky malovali Krista s otevřenými očima podle téhož modelu božské tváře, která je nyní v Manoppellu. Ještě v letech 1618 a 1620 na titulní straně tištěných kopií *Opusculum de Sacrosanto Veronicae Sudario*, jehož autorem byl Giacomo Grimaldi, papežský notář, který na doporučení papeže vyrobil zvláštní inventární seznam všech pokladů baziliky sv. Petra, byla božská tvář z Veroničiny roušky přesně taková, jako na dosud namalovaných obrazech. Ale na kopii *Opuscula...* z roku 1635 už je vidět zcela jiný obličej Krista – se zavřenými očima.

Radikální průlom v malování Kristova portrétu nastal po svěcení nově postavené baziliky sv. Petra v roce 1626 papežem Urbanem VIII. V té době místo tváře žijícího Ježíše se objevily portréty mrtvého Ježíše se zavřenými očima. Po roce 1620 tedy došlo v křesťanské ikonografii k opravdové revoluci. V knize *Božská tvář. Rouška z Manoppella* Paul

Tyto výzkumy prokázaly, že obraz z Manoppella je pravzorem mnoha obrazů Kristovy tváře.

Badde připouští, že víceméně v té době byla autentická Veroničina rouška z baziliky sv. Petra ukradena a na její místo byla podvržena rouška s namalovaným obrazem Ježíšovy mrtvé tváře.

Rouška ukradena, ale kdy?

Předpokládá se, že naposledy držel autentickou Veroničinu roušku v rukou papež Pavel V. při slavnostním procesí 25. ledna 1616. Ale byla to ještě pravá rouška? Právě na počátku tohoto roku se totiž rozšířila zpráva o zmizení roušky sv. Veroniky, uchovávané od 8. století ve vatikánské bazilice. V roce 1617 pak Pavel V. zakázal dělat jakékoli kopie Veroničiny roušky bez souhlasu a autorizace Vatikánu.

Někteří historici mají za to, že ke krádeži roušky mohlo dojít mnohem dříve. Když totiž 14. května 1527 vojska Karla V. dobyla Řím, papež Klement VII. poslal dopis kněžně z Orvieta, v němž informoval, že ve vatikánské bazilice před oltářem zahynulo 500 mužů, posvátné relikvie byly ztraceny, část spálena. Někdo tvrdí, že rouška byla ukradena a kroužila po různých římských krčmách; nikdo si neuvědomoval, že je to Veroničina rouška. Potvrzují to němečtí historici Gustav Droysen a Ludwig von Pastor v *Dějinách papežů*.

Papež Klement VII. v roce 1528 vydal zvláštní nařízení za účelem získat všechny

ukradené relikvie a soustředit je do vatikánské baziliky. Ve slavnostním procesí 26. listopadu 1528 byly získané relikvie přeneseny z kostela sv. Marka do Vatikánu. Mezi mnoha relikviemi nebylo těžké podstrčit falešnou roušku.

Kdy pravá rouška sv. Veroniky z baziliky sv. Petra zmizela, není známo. Zda to bylo v době dobytí Říma v roce 1527 nebo na začátku 17. století, nevíme. V pokladnici baziliky sv. Petra jsou však staré benátské rámy se dvěma rozbitými tabulkami z křišťálového skla, mezi nimiž byla rouška uchováвана až do 16. nebo 17. století. Do těchto rámu se ideálně hodí rouška z Manoppella. Paul Badde poukazuje na skutečnost, že v pravém dolním rohu rámu plátna z Manoppella trčí střepek křišťálového skla. Je to zřejmý důkaz, že tabulky byly rozbity a že tato vzácná relikvie byla ukradena. Novinářské pátrání, které prováděl Badde a vycházel přitom z mnohaletých výzkumů německých vědců, profesorů Pfeiffera, Resche, Thiermeyera i sestry Blandiny, vyústilo k senzačnímu objevu, že v kostele v Manoppellu se nachází Veroničina rouška, která za tajemných okolností byla ukradena v Římě.

Mazání Manoppellští

V roce 1645 kapucín Donato da Bomba redigoval historii zázračného obrazu Kristovy tváře v Manoppellu. Tento rukopis je uchováván v archivu

foto: archiv MŠI

kapucínské provincie v Aquille. Dovídáme se z něj, že v roce 1506 bydlel v Manoppellu dr. Antonio Leonelli. Jednoho dne stál na náměstí před kostelem se svými známými. Najednou k nim přišel neznámý poutník a poprosil doktora, aby s ním šel do kostela, protože mu chce ukázat něco velmi důležitého. V kostele tento tajemný příchozí vložil doktorovi do ruky balíček. Když ho Leonelli otevřel, uviděl krásný obraz Pána Ježíše. Ale když chtěl poutníkovi poděkovat za tak veliký dar a pozvat ho do svého domu, zjistil, že poutník beze stopy zmizel. Hledání ve městě i v okolí bylo k ničemu. Leonelli tedy ve svém domě vybudoval oltář, ve kterém umístil zázračný obraz Ježíšovy tváře a zabezpečil ho před krá-

deží. S celou svojí rodinou se před ním každý den modlil. Po doktorově smrti se jeho příbuzní dlouhá léta přeli o rozdělení majetku. Jeden z nich, voják Pancrazio Petrucci, se vloupal do Leonelliova domu a cenný obraz ukradl. Když se po několika letech Pancrazio ocitl ve vězení v Chieti a potřeboval peníze na zaplacení kauce, přikázal své manželce, aby obraz prodala. Ziskal ho dr. Antonio De Fabritiis z Manoppella, který uposlechl vnitřní vnuknutí a předal v roce 1638 tuto vzácnou relikvii kapucínům, aby všichni věřící k ní mohli mít přístup a vzdávat jí úctu ve farním kostele v Manoppellu. V roce 1750 se kapucíni rozhodli, že každý rok bude třetí květnová neděle slavena jako svátek Svaté

tváře. Profesor Pfeiffer však zpochybňuje důvěryhodnost tohoto příběhu a tvrdí, že Veroničina rouška se ve skutečnosti dostala do Manoppella teprve na počátku 17. století a celý příběh byl vymyšlen za účelem obelhání Vatikánu, jenž se po ztracené relikvii sháněl.

Zůstane záhadou cesta, kterou během staletí tento obraz urazil, dřív než se dostal do Manoppella. Nelze definitivně určit, zda byl ukraden z vatikánské baziliky na počátku 16. či 17. století. V každém případě zůstane pro všechny lidi dobré vůle nejcennější křesťanskou relikvií vedle Turínského plátna. Slavný teolog Bruno Forte, arcibiskup v Chieti, vyhlásil rok 2006 Rokem velkého jubilea kostela Svaté tváře v Manoppellu. Dne 1. září 2006 na toto místo putoval Svatý otec Benedikt XVI. Do Manoppella přichází stále větší počet věřících, aby se poklonili Spasiteli a zažili Jeho pohled plný lásky.

„Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu“ (Jan 1,18).

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Prameny:

1. Paul Badde: *Das Muschelseidentuch. Auf der Suche nach dem wahren Antlitz Jesu.* Ullstein Hc, 2005;
2. Saverio Gaeta: *Il Volto Risorto.* Familia Cristiana, 2005;
3. Rozhovory Leszka Dokowicze s Paulem Badde, sestrou Blandinou Paschalis Schlömer, prof. Thiermeyerem a prof. Reschem.

Zář tváře Tvé naši zem plní Boží slávou...

Papež Jan Pavel II. nás na začátku tohoto tisíciletí ve svém apoštolském listě *Novo millennio ineunte* vybídl ke kontemplaci Kristovy tváře.

Připomíná, že dnes jako před dvěma tisíci let přicházejí za Ježíšovými učedníky lidé s prosbou „Rádi bychom viděli Ježíše“ (Jan 12,21). Úkolem Církve je být odrazem Kristova světla v každém období dějin a dát zazářit jeho tváři i generacím nového tisíciletí. Toto naše svědectví, zdůrazňuje Jan Pavel II., by však bylo nesnesitelně ubohé, pokud bychom nebyli my těmi prvními, kteří kontemplují Kristovu tvář.

Kontempace Pánovy tváře se musí na prvním místě inspirovat tím, co o Kristu říká Písmo svaté. Na stránkách evangelíí můžeme vnímat a do svého života vstřebávat nádherné božskolidské Ježíšovy postoje vůči lidem. Vidíme zde jeho vnímavost, soucit, ochotu pomoci, ale i pevnost a spravedlnost. Ze všech míst evangelia také vystupuje Ježíšův nádherný

a hluboký vztah k Bohu Otci. Pravá Ježíšova identita Božího Syna, který se stal člověkem pro naši spásu, se zjevuje právě v okamžiku jeho utrpení. Evangelia nám ukazují toho, který se do hloubky ztotožnil s člověkem a jeho hříchem. Přijal jej na sebe a prožívá do dna důsledků lidského hříchu, kterým je oddělení od Otce. Přes svou propastnou bolest umírá však s prosbou za odpuštění pro své vrahy a vyjadřuje Otci svou synovskou oddanost. Spoluexistence těchto dvou „neslučitelných“ pocitů je ve skutečnosti zakotvena přímo v nevyzpytatelné hlubině jednoty božské a lidské přirozenosti. Tolik Jan Pavel II.

Sestavil P. Jindřich Čoupek ■

Pro hlubší studium:
Novo millennio ineunte, 16–28

Písmo svaté učí rozjímavému pohledu na Kristovu tvář

Neboť Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo!“, zazářil i v našem srdci, aby osvětlil (lidi) poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. (2 Kor 4,6)

My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetvořujeme stále víc a víc k zářivé podobě, jakou má on. Působí to duch Páně. (2 Kor 3,18)

Chci je povzbudit v srdci, aby je pevně pojila láskou, a dosáhli úplného poznání v celém jeho bohatství. Tak se dobře obeznámí s tím Božím tajemstvím, (totiž) o Kristu. V něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. (Kol 2,2–3)

Cesta Jana Pavla II. ke svatosti

(II. část)

Velikost Jana Pavla II. byla utvářena vírou prožívanou v každodenní modlitbě a neustálým úsilím kráčet cestou přikázání a evangelia. Abychom pochopili Jana Pavla II. „zevnitř“, musíme prozkoumat příběh jeho života, poznat prostředí a podmínky, v nichž se vytvářel jeho charakter a život víry.

Počátky kněžské služby

Po návratu ze studií v Římě v roce 1948 čekalo na P. Karola Wojtyła první pastorační působení ve vesnici Niegowic. Jak později ve svých vzpomínkách papež uvedl, dne 28. července se vydal do oné farnosti: „Dojel jsem autobusem z Krakova do Gdowa a odtud mě nějaký zemědělec svezl po silnici směrem ke vsi Marszowice, pak mi poradil jít cestou mezi poli, protože to tak mělo být kratší. Už z dálky byl vidět kostel v Niegowici. Byla doba žní. Pamatuji si, že v první chvíli, když jsem překročil hranice niegowické farnosti, poklekl jsem a políbil zem. Naučil jsem se toto gesto od sv. Jana Maria Vianneye. V kostele jsem se poklonil před Nejsvětější svátostí, a pak jsem se šel představit svému faráři“ (*Dar a tajemství*).

Farářem tehdy byl prelát Kazimierz Buszała, vynikající vychovatel mladých kněží. Pod jeho dohledem se P. Wojtyła pustil do katechetické a pastorační práce. K 50. výročí svého kněžského svěcení napsal Jan Pavel II. o hlavních rysech povolání tohoto úžasného daru a tajemství: „Co znamená být knězem? Podle sv. Pavla je kněz především správcem Božích tajemství. (...) Kněz dostává od Krista poklad spásy, aby ho správným způsobem rozdával lidem, k nimž je poslán. A proto také je kněz člověkem Božího slova, člověkem svátostí, člověkem „tajemství víry““ (*Dar a tajemství*).

Služba kaplana mu umožňovala prohlubovat všechny rozměry kněžství. Kněz Wojtyła hlásal radostnou zvěst, vyučoval na pěti okolních školách, uděloval svátosti manželství a křtu. Zvláště si

Mladý kaplan Karol Wojtyła

zamiloval službu rozdavatele milosrdenství ve zpovědnici a každodenní eucharistii, kterou bral „nejen jako nejsvětější povinnost, ale především jako nejhlubší potřebu duše“ (srov. *Dar a tajemství*).

Stálé místo v denním programu P. Wojtyły zaujímala modlitba, protože byl vnitřně přesvědčen, že „modlitba tvoří kněze a kněz je formován modlitbou. (...) Čas určený k důvěrnému kontaktu s Bohem je časem nejlépe využitým, poněvadž pomáhá nejen jemu samému, ale podporuje i apoštolskou práci“ (srov. *Dar a tajemství*).

Z Wojtyłovy iniciativy vzniklo při kostele společenství živého růžence. Měl rovněž za to, že kněz je povinen stále prohlubovat své znalosti, aby mohl být připraven na plodný dialog se současnou mentalitou. Po večerech četl filosofické rozpravy a zdokonaloval svou doktorskou práci. Farníci, většinou chudí lidé, si vážili jeho skromného životního stylu a oddanosti církvi. Již tehdy se P. Wojtyła projevoval jako „člověk milosrdenství“, dělil se s chudými jak o milodary získané od zámožnějších obyvatel, tak i o vlastní peníze.

Také v této době se projevil další významný osobnostní rys budoucího papeže: „mířit daleko“. Když totiž farníci debatovali o tom, zda k oslavě padesátiletého výročí farářova kněžství ▷

Karol Wojtyła – první zleva – s obyvateli Belgické koleje v Římě

foto: archiv MSI

natřít oplocení kolem kostela, nebo ukli-
dit kolem kostela, kaplan Wojtyła při-
šel s návrhem postavit novou, zděnou
kapli... Věřící, ačkoli byli napřed zara-
ženi velikostí úkolu, který před nimi
stojí (sbírka peněz a postavení zdě-
ného kostela), uskutečnili ideu mladého
kněze. Kostel vznikl již bez další účasti
P. Karola, protože v březnu 1949 z roz-
hodnutí kardinála Sapiiehy byl přeložen
do farnosti sv. Floriána v Krakově.

Doprovázení mladých

Nakolik byla roční práce P. Woj-
tyły v Niegowici naplněna rozmanitými
povinnostmi kaplana a katechety, natolik
formovala dvouletá služba v krakovském
kostele sv. Floriána především knězovo
pastorační charisma. Z pověření faráře,
preláta Tadeusze Kurowského, se kněz
z Wadowic věnoval pastoraci uvnitř aka-
demického prostředí krakovské polytech-
niky a „Nazareta“ – koleje pro studentky,
kteřou vedly řeholnice.

Každý čtvrtek měl katecheze, ve
kterých se věnoval základním otáz-
kám: existenci Boha a spiritualitě lid-
ské duše. Katecheta vedl rozjímání tak,
aby mladí inteligentní posluchači odešli
z hodin s přesvědčením, že v evangeliu
jsou pravdivé odpovědi na nejhlubší lid-
ské otázky. Wojtyła totiž vyšel z před-
pokladu, že jestliže studenti opravdu
prijmou, že Kristus je cesta, pravda
a život (srov. Jan 14,6), nebudou hle-
dat náhražku štěstí v zcestné marxis-
tické ideologii. Knězovo přesvědčení
vyšlo vstříc touze prohlubovat křesťan-
skou víru, kterou mládež pociťovala a ve
které byli většinou jeho mladí послу-
chači vychovaní.

Práce se studenty knězi umožnila
nahlédnout do základů existence těch,
kteří mu jsou svěřeni: „Základní zkuš-
ností z doby, kdy jsem se v pastorační
činnosti soustřeďoval v první řadě na
mládež, byl objev bytostného významu
mládí. Co je to mládí? To není jen období
života, kterému odpovídá určitý věk, ale
také doba, kterou Prozřetelnost dává
každému člověku, a svěřuje mu ji jako
úkol. V tomto období člověk hledá odpo-
věd na zásadní otázky, jako onen mla-
dík, o němž se píše v evangeliu. Nehledá
jen smysl života, ale také konkrétní pro-
jekt, podle něhož by začal svůj život sta-
vět. A právě to je nejpodstatnějším rysem
mládí“ (*Překročit práh naděje*, kap. 19).

Ve Wojtyłově pastoraci bylo mládí
vždy spojeno s touhou dát svůj život

Odpočinek během jednoho z putovních táborů

darem pro druhé, z lásky. Byl si jistý, že
„povolání k lásce je v bližším styku s mla-
dými přirozeně nutné. Jako kněz jsem si to
velice záhy uvědomil. Cítil jsem v tomto
směru téměř vnitřní nutkání. Je třeba při-
pravovat mladé lidi na manželství, učit je
lásce. Lásce se nelze naučit, a přece se člo-
věk nepotřebuje ničemu učit tak naléhavě.
Lidskou lásku jsem se naučil mít rád ještě
jako mladý kněz. Lidská láska je jedním ze
základních témat, na něž jsem se zaměřil
v kněžském povolání, ve službě na kaza-
telně, ve zpovědnici a také ve službě, kte-
rou vykonávám psaným slovem. V člověku
milujícím lidskou lásku se rodí také živá
potřeba napnout všechny síly pro „krásnou
lásku““ (*Překročit práh naděje*, kap. 19).

Při letním odpočinku

Tato péče o „krásnou lásku“ stála
roku 1950 u zrodu programu pro páry,
které se připravují na manželství, první
v krakovské arcidiecézi. Ke spolupráci

při získávání podoby této své iniciativy
pozval Wojtyła laiky, což bylo v předkon-
cilní církvi velmi odvážné. Jeho pionýr-
ské počínání vyplynulo jednak z pokusu
ubránit rodiny před útoky vládní poli-
tiky Polské lidové republiky, a jednak
z hlubokého přesvědčení o objektivitě
hodnoty zodpovědné lásky.

V kruhu přátel

Studentům se velmi líbil kněz, který
opravdu žil ve středu jejich záležitostí
a k tomu imponoval myšlenkovou hloub-
kou, otevřeností, uměním naslouchat
a vnitřní silou. S radostí přijali řadu ino-
vací, které zavedl v intelektuální, litur-
gické, kulturní či pastorační oblasti.
Diskuse o víře, středěční mše svaté (obo-
hacené zpěvem kostelního studentského
sboru), divadelní inscenace, ale také
neformální setkání – to vše způsobilo, že
studenti prohlubovali přátelství s kně-
zem, výjimečným v té době.

Tyto pevně navázané vztahy kolem
kostela sv. Floriána vedly ke vzniku
skupiny nazývané zpočátku *rodinkou*
a potom (kvůli dalším lidem, kteří se
připojovali) *środowisko*. George Weigel,
významný autor biografie Jana Pavla II.,
upozorňuje na charakteristický rys pol-
ského papeže: „Když dřívější papežové
hovořili o svém mládí, vzpomínali na
léta strávená v *Accademii*, přísné výbě-
rové škole pro církevní diplomaty, anebo
na zážitky spojené s jejich pedagogickou
činností v kněžských seminářích. Když

ale o svém mládí hovoří Jan Pavel II., vždy klade význam a důraz na „své šrodowisko“. A to je výmluvný rozdíl“ (Svědék naděje, str. 105).

Přátelství, která obstála ve zkouškách více než padesát let, přinesla velké plody jak ve Wujkově životě (tak říkali Wojtyłovi), tak v životě každého z těch, kteří do skupiny patřili. Vzájemné obohacování bylo možné díky tomu, jak P. Karol chápal své bytí s druhými a pro druhé: „Každodenním úkolem kněze je zpřítomnit Boha, Boha-Vykupitele, ve mši svaté. (...) Kromě toho tedy úkolem pastýře je stýkání se a soužití s lidmi všude, kde jsou, být s nimi ve všem „kromě hříchu““ (Homo Dei 3(81)/1957).

Kněz Wojtyła věděl, že ho mladí potřebují nejen jako udělovatele svátostí, ale také jako průvodce na cestě. Proto jeho pastorační práce znamenala opravdu se ponořit do světa mladých, doprovázet je – jak to sám popsal – ve „vášnivě práci“ odhalovat povolání, v krystalizování krásné lásky i v zápase s každodenními problémy života v komunistické zemi. Ozvěnu takového pojetí kněžského poslání nalezneme ve výroku nejbližšího přítele Wojtyły ze šrodowiska, dnes kandidáta oltáře inženýra Jerzeho Ciesielského: „Pastorace má zahrnout celého člověka, s jeho zájmy a problémy, prací i odpočinkem, s jeho aktuálním životním stavem“ (Homo Dei 3(81)/1957). Jednou z nejzvláštnějších podob takového doprovázení mladých byly společně trávené prázdniny.

Oltář na obráceném kajaku

Když v roce 1953 členové šrodowiska Wujkovi nabídli dvoutýdenní cestu do

Prázdniny v horách

foto: archiv MSI

Při modlitbě v kajaku

foto: archiv MSI

Bieszczad a posléze sjíždět na kajaku řeku Brdu, nikoho nenapadlo, že tím začíná nová etapa v historii jejich skupiny. Po tomto přelomovém roce, jemuž předcházely jednodenní a víkendové pěší či lyžařské výlety nebo cesty na kole, probíhaly každé prázdniny až do volby Wojtyły na Petrův Stolec ve znamení odpočinku v horách a na řekách a jezerech.

Pro Wujka byly společné prázdniny na jednu stranu příležitostí, aby lépe mladé poznal, a tak jim v pastorační plodněji sloužil, na druhou stranu to vycházelo vstříc jeho potřebám aktivního odpočinku. Wojtyła věděl, že fyzická námaha dokonale regeneruje duševní síly oslabené rokem intenzivní vědecké a pastorační práce. Kromě toho v dynamismu této formy letních cest byla zahrnuta ještě jiná skutečnost: „Jde o to, aby odpočinek nebyl únikem ke zbytečnosti, aby to nebyl promarněný čas. Pak by to nebyl pravý odpočinek. Jedná se o to, aby byl naplněn setkáním. Mám na mysli, samozřejmě, setkání s přírodou, s horami, mořem a lesem. Když se člověk umí setkávat s přírodou, získává pokoj, vnitřně se ztišuje. Ale to ještě není všechno, co lze o odpočinku říci. Je potřeba, aby byl naplněn novým obsahem, jenž je vyjádřen v symbolu Maria. Maria znamená setkání s Kristem, setkání s Bohem. Znamená otevřít vnitřní oči duše Jeho přítomnosti ve světě, otevřít vnitřní sluch slovu Jeho pravdy“ (Castel Gandolfo, 20. července 1980).

Při jízdě na kajaku vyžadovalo setkání s Kristem v každodenní eucharistii zpočátku inženýrskou představitost členů šrodowiska, aby v obráceném kajaku viděli oltář a ve dvou svázaných veslech kříž. Kromě mše svaté (na níž Wujek vždycky

řekl nějakou myšlenku k rozjímání na celý den), polední a večerní modlitby plynul den překonáváním několika desítek kilometrů horských či vodních cest a byl zakončen stavěním stanů, společným jídlem a diskusemi, legrací a zpěvy u ohně. To vše skupinu spojovalo, prohlubovalo přátelství a rodilo lásku. Styl putování také umožňoval osobní kontakt každého účastníka s Wujkem. Kněz měl za to, že „na cestách si lidé povídají – pastýř je k tomu, aby s ním lidé hovořili. Předmětem rozovorů dvou nebo celého společenství může být cokoli, od témat z oblasti svědomí k důkazům Boží existence a katolické společensko-etické nauce. Nakonec nemusí to být nutně tzv. zásadní hovory. Jde o to, aby lidé uměli hovořit o všem, o filmech, o knihách, o zaměstnání, o vědeckých výzkumech i o jazz-bandu, a to náležitě“ (Homo Dei 3(81)/1957).

Wojtyłovi a hrstce jeho přátel zachutnala tato forma trávení volného času, která obsahovala kontakt s Bohem přítomným v přírodě a přítomným v lidské duši (srov. Homo Dei 3(81)/1957), takže po letech Svatý otec s pohnutím vzpomínal: „Za dobrých časů jsem počítal prázdniny podle počtu táboráků, počítal jsem prázdniny podle počtu nocí pod stanem. Pokud jich byl dostatečný počet, byly také dobré prázdniny“ (Castel Gandolfo, srpen 1985).

Publicistická, básnická a dramatická činnost

Jako mladý kněz začal Karol Wojtyła publikovat na stránkách týdeníku Tygodnik Powszechny první články a eseje, a později také texty, zabývající se problémy morální povahy, shrnuté pod společným názvem Etický sla- ▷

bikář. Se čtenáři *Tygodniku*, ale i *Znaku* se dělil o své reflexe na téma křesťanské antropologie či manželské čistoty. Složitý jazyk článků však způsoboval, že začíst se do Wojtyłovy myšlenky bylo pro čtenáře pokaždé přímo výzvou. Podobně obtížnou četbou byly Karolovy básně, publikované pod pseudonymem Andrzej Jawień a Stanisław Andrzej Gruda. Už samotná skutečnost, že se autor pustil do poezie, bylo projevem jeho hlubokého přesvědčení, že skutečnost nelze pojmut pouze pomocí jediného nástroje. Proto se ke kněžským teologickým a filosofickým výpovědím přidala i umělecká s formou exprese jí vlastní. Básně, které vyšly z Wojtyłova pera – třebaže se odvolávaly na různé zkušenosti, které patří k lidskému údělu – byly v podstatě pokusem zachytit to, co je v lidské kondici základní: rozhodnout se buď pro ztrátu lidství, nebo pro svatost. Otázka volby ve jménu „větší svobody“ byla také osou Wojtyłova dramatu *Bratr našeho Boha*, které vzniklo v roce 1950 a zabývalo se životní cestou sv. bratra Alberta.

Letní odpočinek v horách

foto: archiv MSI

dat filosofickou myšlenku Maxe Schelera a složitý překlad z němčiny. Wojtyła, který byl podobně jako Scheler, přesvědčen o nutnosti spojit filosofii s praktickým životem, chtěl zjistit, do jaké míry může systém německého filosofa pomoci ve formování morální teologie. A třebaže ve své práci P. Karol dokázal, že není možné přenést fenomenologickou ideu na základ křesťanské etiky, přece nepovažoval čas věnovaný psaní práce za ztracený. Po létech vzpomínal: „Této práci vděčím osobně za mnoho. Na základ mé dřívější aristotelovsko-tomistické formace byla nyní naroubována fenomenologická metoda. Umožnilo mi to pokusit se v této oblasti o řadu věcí. Mám zde na mysli především knihu *Osoba a čin*. Tímto způsobem jsem se zapojil do hlavního proudu současného filosofického personalismu a toto studium přineslo i určité pastorační plody. Nejednou si uvědomuji, jak mi velmi pomáhají myšlenky obsažené v této knize při setkáních s dnešními lidmi, ale i při setkáních s velkým davem věřících na mých apoštolských cestách. Tato formace v kulturním kontextu personalismu mi umožnila hlouběji si uvědomit, že každý je jedinečnou a neopakovatelnou osobou, a to je pro kněze-pastýře velmi důležité“ (*Dar a tajemství*).

Po získání docentury začal P. Wojtyła přednášet na vysoké škole, nejprve v krakovském semináři a na teologické fakultě Jagelonské univerzity a od roku 1954 z iniciativy profesora Stefana Swieżawského na Lublinské katolické univerzitě. Po dvou letech byl jmenován vedoucím lublinské katedry etiky a na tomto místě zůstal až do volby na Petřův

stolec. Wojtyła byl jedním ze spolutvůrců tzv. lublinské školy, ve které se profesori filosofie soustřeďovali na tajemství lidské osoby, a chtěli tak odpovědět na krizi humanismu, kterou způsobila marxistická ideologie.

P. Karol dokázal plodně spojit vědeckou vášeň s bezprostředním kontaktem s lidmi. Shromáždil kolem sebe doktorandy, s nimiž (podobně jako s profesory na onom pracovišti) vedl diskuse a upevňoval vztahy na společných lyžařských výpravách. Poznali ho nejen jako vědce a báječného přednášejícího, ale rovněž jako člověka žijícího velmi skromně. Nezanedbával povinnosti pastorační akademické obce a zdravotníků v Krakově, ale současně celý akademický rok dojížděl každé dva týdny nočním vlakem do Lublinu. Když se na přednášky opozdil, omlouval se, že má ještě „krakovský čas“. Nocoval v jedné z ubytoven pro dojíždějící profesory v mnohalůžkovém pokoji a nikdy nežádal „jednolůžák“. Nosil zašlé kleriky, starý kabát a obnošené boty. Anonymně dával polovinu svého platu na podporu chudých studentů. Lublinští žáci nejednou také využívali jeho duchovní pomoc a žádali ho o zpověď nebo radu v morálních a náboženských záležitostech. Přestávky, kdy s ním nepotřeboval nikdo mluvit, využíval k modlitbě v univerzitní kapli.

Nejmladší polský biskup

Dvanáctý rok kněžské služby přinesl P. Karolu Wojtyłovi biskupskou hodnost. Samotného kněze rozhodnutí papeže Pia XII. zaskočilo. Po 45 letech tuto událost popsal takto:

První oficiální fotografie biskupa Karola Wojtyły

foto: archiv MSI

Ve službě pravdě

V roce 1951 po dvouleté službě P. Wojtyły v kostele sv. Floriána a po smrti kardinála Sapiiehy nasměroval tehdejší administrátor krakovské diecéze P. Eugeniusz Baziak mladého kněze na vědeckou práci. V praxi to znamenalo přeložení na Kanonickou ulici a – jak vzpomíná papež – „bylo to spojeno s určitým omezením pastoračních závazků, ke kterým se tak dralo mé srdce. Stálo mě to mnoho, ale od té doby bylo mojí stálou starostí, abych – když se věnuji vědě, studiu teologie a filosofie – nejen ‚nezapomněl‘ být knězem, ale spíš aby mi to napomáhalo být jím ustavičně plnějším způsobem“ (*Dar a tajemství*). Kněz Karol každý den sloužil mši svatou v kostele sv. Kateřiny, první pátky v měsíci slavil mši svatou pro vědecké pracovníky a studenty v akademickém kostele sv. Anny a v postní době měl rekolekce u sv. Floriána. Po roce se stal zpovědníkem v mariánském kostele.

Habilitace, kterou dělal z etiky a morální teologie, vyžadovala probá-

foto: archiv MSI

Náměstí sv. Petra v Římě

„Je rok 1958. Jsem se skupinou kajakářů ve vlaku směrem do Olsztyna (...). Tak zvanému ‚admirálovi‘ – pokud se pamatují, byl to tehdy Zdzisław Heydel – říkám: ‚Zdišo, budu musel kajak opustit, protože jsem dostal pozvání od otce primase (...) a musím se k němu dostavit‘. ‚Admirál‘ na to: ‚Co nadělaš.‘ Tak tedy když nastal určený den, opustil jsem skupinu, abych dorazil na nejbližší železniční zastávku – do Olsztynku. Jelikož jsem věděl, že musím jít za primasem v době, kdy budeme sjíždět Łynu, prozíravě jsem nechal ve Varšavě u známých sváteční kleriku. Nedalo se k primasovi jít v té, kterou jsem používal na kajakářských cestách (...). Takže jsme tedy nejprve jeli na kajaku po vlnách řeky, a potom nákladákem, který vozil pytle s moukou, a tak jsem se dostal do Olsztynku. Vlak do Varšavy odjížděl pozdě v noci. Vzal jsem si s sebou spacák, protože jsem si myslel, že při čekání na vlak si trochu zdřímnu a někoho poprosím, aby mě vzbudil. Nebylo to však zapotřebí, protože jsem vůbec neusnul. Ve Varšavě jsem se v určenou hodinu ohlásil v Medové ulici (...). Když jsem usedl v primasově kanceláři, uslyšel jsem od něj, že Svatý otec mě jmenoval pomocným biskupem krakovské diecéze. (...) Když jsem uslyšel jeho slova, jimiž mi oznamoval rozhodnutí Apoštolského stolce, řekl jsem: ‚Eminence, jsem příliš mladý, je mi teprve 38 let.‘ Ale primas na to: ‚To je taková slabost, ze které se rychle léčíme. Prosím vás, nestavte se proti vůli Svatého otce.‘ Řekl jsem tedy jediné slovo: ‚Přijímám.‘ ‚No, tak půjdeme na oběd,‘ ukončil primas“ (Vstaňte, pojďte!).

Když Wojtyła opustil sídlo kardinála Wyszyńskiego, vydal se k sestřám voršíkám, aby se tam pohroužil do mnohadinové modlitby. Pak jel do Krakova na setkání s biskupem Eugeniem Baziakem a večer se vrátil k přátelům na kajaky.

Slavnostní biskupské svěcení se odehrálo 28. září 1958 ve wawelské katedrále. Wojtyła přijal jako heslo na svůj biskupský erb slova *Totus Tuus* (celý tvůj). Tuto výzvu přijal z traktátu *O pravé pobožnosti k Panně Marii* od sv. Ludvíka Maria Grignona de Montfort. Knížečka francouzského teologa z přelomu 17. a 18. století Karola fas-

cinovala ještě v době okupace. Nyní, na prahu své biskupské služby, se chtěl celý odevzdat Marii.

Jako pomocný biskup, člen krakovské kapituly a po té scholastik kapituly, měl Wojtyła mnoho povinností. Přesto nezanedbával vědeckou ani pastorační činnost. Na základě zkušeností s mladými lidmi, vznikla jeho první kniha nazvaná *Láska a odpovědnost*. Dříve než odnesl rukopis do tisku, prodiskutoval teze této své publikace se studenty a přáteli ze *środowiska*.

Podobně jako v dramatu *Před zlatnickým krámem* se autor i zde soustředil na základ autentické manželské lásky, tj. na potvrzení osoby pro ni samu, a na nezištný dar sebe sama. V chápání osoby jako užitého předmětu viděl protiklady: láska – egoismus. Učil, že je na místě vyhýbat se „využívání“, když svoboda jednoho člověka se setká se svobodou druhého člověka a když oba hledají společné dobro. Napsal: „Láska není nikdy dovršená, ženě a muži je pouze daná, ale vždy je zároveň úkolem. Tak je třeba se na ni dívat: láska jaksi nikdy není, ale jen se ustavičně stává – podle vkladu každého člověka, podle jeho základní angažovanosti.“

V takto načrtnutém kontextu pravdy o lásce se také objevila otázka sexuální etiky. Na prahu 60. let, když se tato kniha objevila, musel biskup počítat s tím, že výroky církevního hierarchy o sexu- ▷

Bazilika sv. Petra v Římě

foto: archiv MSI

alítě se setkají s neporozuměním značné části duchovních. Přesto se odvážně pustil do tohoto tématu lidské sexuality, vědom si důležitosti pojednávat o této problematice zrale. Zkušenosti práce s mladými manželstvími i rozhovory s laickými lékaři, mj. s dr. Wandou Póltawskou, ho v tomto přesvědčení utvrdily.

Koncilní Otec

Po smrti arcibiskupa Baziaka v roce 1962 byl Karol Wojtyła krakovskou kapitulou zvolen za kapitulního vikáře. Znamenalo to, že do doby jmenování nového pastýře bude diecézi řídit.

Ale největší církevní událostí roku 1962 bylo zahájení II. vatikánského koncilu papežem Janem XXIII. Wojtyła, který se účastnil koncilních prací od prvního do posledního dne, bude pak mnohokrát hovořit o velkém daru pro církev, pro všechny, kteří se ho účastnili, pro celou lidskou rodinu, pro každého z nás, o daru, jímž byla tato událost, i o dluhu, který byl tehdy učiněn vůči Duchu svatému (srov. *Překročit práh naděje*, kap. 24).

Během všech čtyř koncilních zasedání, která proběhla od roku 1962 do roku 1965 (po smrti Jana XXIII. v červnu 1963 svolaných jeho nástupcem Pavlem VI.) se Wojtyła zapojoval do diskusí o pramenech Zjevení, svátostech, liturgické obnovy, role Marie či podstaty církve. Z perspektivy mnohaleté pastorační zkušenosti se vyjadřoval k otázce apoštolátu laiků a zdůrazňoval pramen jejich povolání a roli v životě církve.

Hlas arcibiskupa z komunistického Polska, kde byla porušována práva občanů vyznávat víru, měl zvláštní význam při vzniku deklarace o náboženské svobodě. Wojtylův vklad pro II. Vatikánský koncil byl však především zhodnocen prací na tzv. 13. schématu, které nakonec dostalo podobu pastorální konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*. Nástupce sv. Stanislava chtěl, aby lidé pohlíželi na vztah mezi církví a světem ve světle personalismu. Přemostěním jsou sami současní lidé, přesvědčoval Wojtyła (a oporu měl rovněž ve zkušeném teologovi Henry de Lubac), jejichž – jak pravil pozdější konečný text – „radost a naděje, smutek a úzkost (...) je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu“ (GS 1). Jinými slovy krakovský arcibiskup zdůrazňoval, že církev je ve stálém dialogu se světem, že svět není něčím

Bazilika sv. Petra v Římě

vnějším pro církev, která uskutečňuje své poslání ve světě a skrze svět (Daniel Olszewski, *Devět událostí, které otřáslы církví 20. století*. Poznaň 2002, str. 185).

Spolupracovníci na mladého kolegu hleděli s uznáním. Yves Congar si poznamenal do deníku: „Wojtyła udělal ohromný dojem. Je dominantní osobností. V jeho osobě je vitalita, magnetická síla, prorocká moc plná klidu a nepřipouštějící odmítnutí.“ Henri de Lubac se myšlenkami vracel ke vztahům navázaným na koncilu a později přiznal: „Nebylo těžké v něm odhalit člověka velkého kalibru.“

Podobně arcibiskup z Polska s vděčností vzpomíná na církevní hodnostáře, s nimiž ho spojila společná práce na podobě koncilní konstituce. Samotný dokument tedy zaujal zvláštní místo v srdci pozdějšího papeže. V *Gaudium et spes* nacházíme výroky, po nichž velmi často Jan Pavel II. sáhl: „Tajemství člověka se opravdu vyjasňuje jen v tajemství vtěleného Slova. (...) Kristus (...) plně odhaluje člověka jemu samému a dává mu poznat vznešenost jeho povolání“ (GS 22) a „člověk, jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něho samého, může sám sebe plně nalézt jen v opravdovém darování sebe samého“ (GS 24).

Wojtyła byl hluboce přesvědčen o epochálním významu koncilu, onoho výjimečného semináře Ducha svatého. Po letech napsal: „Koncil měl skutečně něco z Letnic: oslovil biskupy celého světa –

tedy církev – právě na těch cestách, po nichž bylo třeba se na sklonku druhého tisíciletí vydat“ (*Překročit práh naděje*, kap. 24). Přijetí jeho dědictví považoval za jednu z priorit svého pontifikátu. Nejdříve však sdílel plody II. Vatikánského koncilu s místní krakovskou církví.

Už během zasedání v Římě průběžně informoval věřící své arcidiecéze o postupu prací, mobilizoval je k modlitební podpoře a probouzel jak mezi duchovními, tak mezi laiky pocit sounáležitosti s tímto velikým dílem všeobecné církve. Po návratu od hrobu svatého Petra v roce 1965 chce koncilní dokumenty prezentovat v podobě přístupné publikace: „Koncil je velkou událostí a pro mě nezapomenutelný zážitek. Vracel jsem se z něj velmi obohacen. Po návratu do Polska jsem napsal knihu, v níž jsem se snažil přisvojit si myšlenky, které se rozvinuly při zasedáních koncilu. Touto knihou jsem se snažil obsáhnout – mohu-li to tak říci – esenci koncilní nauky. Dal jsem jí název: *K pramenům obnovy: Studie o realizaci II. Vatikánského koncilu* (...). Tato kniha měla zároveň být určitým druhem vyjádřením vděčnosti za to, co Boží láska učinila prostřednictvím koncilního shromáždění ve mně samotném jako v biskupovi“ (*Vstaňte, pojedme!*, str. 137).

Maria Zboralska ■

Mše svatá Otce Pia

Otec Pio přijal kněžské svěcení v katedrále v italském Beneventu 10. srpna 1910. Na svůj primiční obrázek napsal toto: „Ježíši, moje touho a můj živote, když Tě dnes s chvěním pozdvihuji v tajemství lásky, učíš, abych byl světu cestou, pravdou a životem a pro Tebe svatým knězem, dokonalou obětí.“

Když Otec Pio sloužil mši svatou, všichni cítili, že s Kristem skutečně prožívá mučení a přibití na kříž. V soukromém zjevení o něm Pán Ježíš řekl: „Má moji moc, protože já, Ježíš, žiji v něm... Jeho pohyby, slova, pohled činí víc než promluvy velkého řečníka. Já dávám hodnotu všemu, co z něho vychází. On je výsostným dílem mého milosrdenství. Obdařil jsem ho všemi dary svého Ducha. Je mým dokonalým následovníkem, mojí hostií, mým oltářem, mojí obětí, je mi podobný, je mou chválou!“

21. září 1962 se P. Jerzy Tomziński, generální představený otců paulínů, účastnil mše svaté, kterou sloužil Otec Pio. Vzpomíná, že to, co tehdy nejvíc prožíval, byl moment konsekrace: „Otec Pio se choval tak, jako by viděl Krista. Opřel se o oltář, ruce položil tak, jako by objímal kříž a hleděl na hostii. Viděl Pána Ježíše, jak trpí a umírá. Viděl Ho v hostii – to bylo patrné na jeho tváři. Bylo to něco neskutečného... Neviděl jsem celebrujícího kněze, ale utrpení Pána Ježíše na Golgotě. Viděl jsem, jak Pán Ježíš trpí a umírá, jak krvácí. Viděl jsem a prožíval díky otci Piovi nebe při oltáři.“

Známa spisovatelka Maria Winowska popisuje eucharistii Otce Pia v knize *Pravá tvář Otce Pia* takto: „Jeho tvář se mění, když stane na oltářních stupních. Není třeba být mudrcem, aby člověk

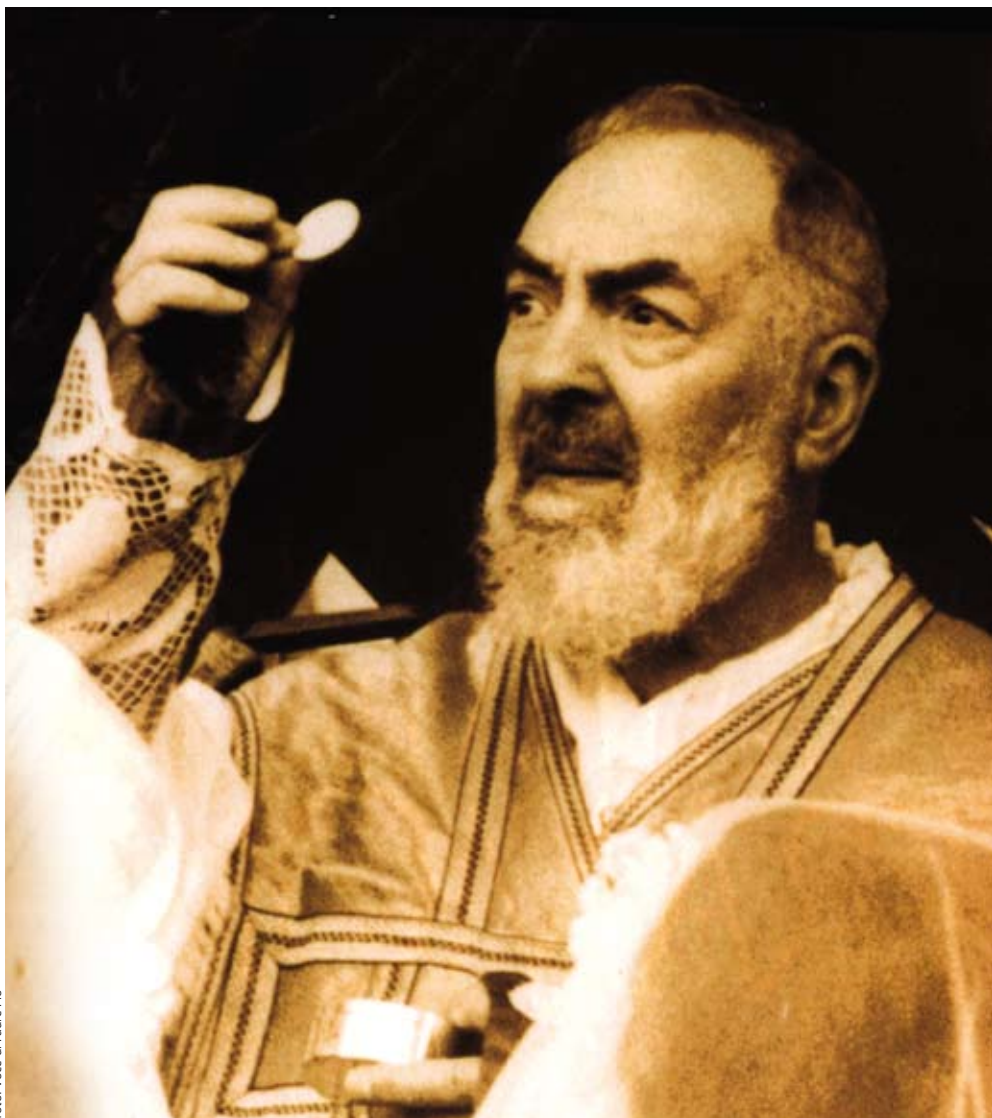

foto: Voce di Padre Pio

pochopil, že se ocitl v nám nedostupném světě. Najednou chápou, proč jím sloužená mše svatá přitahuje zástupy, proč je upoutává a podmaňuje. Od první chvíle jsme extaticky vtaženi do hloubky tajemství. Jako nevidomí obklopující vidomého. Jsme totiž slepci, kteří se nacházejí za hranicemi skutečnosti. Právě to je posláním mystiků. Oni přivádí k životu naše vnitřní oči, které zmizely, oči určené k pohledu na oslnivý jas nesrovnatelně silnější než světlo viditelné očima smrtelníka... Za sebe mohu říci, že jsem v San Giovanni Rotondo objevila v mešní oběti

propast lásky a světla, dříve sotva tušené. Tato chvíle je velmi důležitá... Jeho úkolem není dělat „něco jiného“ ani „lépe než ostatní“, ale zpřístupňuje nám pochopení, prožitek a vstřebání oné oběti, jediné na světě, jakou je mše svatá... Museli bychom být slepí, abychom nevěděli, že člověk, který přistoupil k tomuto oltáři, trpí. Jeho krok je těžký a nejistý. Těžko se jde po proboděných nohách. Paže se ztěžka opírají o oltář, když ho líbá. Chová se jako raněný na rukou a nucený šetřit každým pohybem. A nakonec zvedá hlavu a hledí na kříž. Mimovolně ▷

odvracím oči, jako bych se bála dívat se na tajemství lásky. Kapucínův obličej, před chvílí vyjadřující žoviální průzračnost, se mění. Přecházejí přes něj vlny pohnutí, jako kdyby neviditelné síly ho volaly k boji a pak ho plnily bázní, radostí, smutkem, trápením a bolestí. Jeho rysy zrcadlí tajemný rozhovor. Přistupuje, potřásá hlavou v nesouhlasu, čeká na odpověď. Celé tělo se napjalo v mlčenlivé prosbě (...). Čas se zastavil. Nebo spíš se přestal počítat. Zdá se mi, že tento kněz přikovaný k oltáři nás všechny uvedl v jiný rozměr, kde trvání změnilo svůj význam.

Náhle mu z očí tryskají velké slzy a zdá se, že ramena chvějící se pláčem klesají pod tíživým břemenem. Rychle, jako blesk přichází na mysl válečná vzpomínka: odsouzenec na smrt ve chvíli, kdy slyší rozsudek. Svaly ve tváři se ani nepohnou, ale celé tělo se nachyluje, je sevřené. Tato postupná agónie, ono učení se smrti člověka připravuje, aby pohlédl přímo do

foto: archiv MŠJ

očí popravčí četě. Kristovo drama je osobním dramatem Otce Pia. Vzdálenost mezi jím a Kristem zmizela: „Vivo ego, iam non ege...“ (‘Žiji sice, ale už to nejsem já...’) Je možné, že by Pán nekrvavým způsobem obnovoval svou oběť jen proto, že

jsme zapomněli na cenu Jeho krve? Ale každá mše svatá zve k účasti na vykupitelském utrpení, neboť je to On sám, kdo žije, trpí a umírá ve svém mystickém těle. Což nejsme všichni spolupracovníky na díle vykoupení? A není snad mše svatá pro každého z nás místem proměnění, ve kterém naše ubohá trápení přijatá Kristem, dostanou cenu věčnosti? (...)

Jednou v pátek jsem byla svědkem toho, že dýchal jako zápasník v boji nad vlastní síly a marně se snažil od sebe odstrčit překážku, která mu bránila říci konsekrační slova. Došlo k boji zblízka, z něhož vyšel vítězně, ale zraněný. Jindy, počínaje od *Sanctus*, mu stékaly kapky potu z čela a zkrápěly tvář staženou pláčem. Tehdy byl opravdu zosobněním bolesti v boji s agónií. Bývaly dny, kdy říkal konsekrační slova a trpěl přítom jako mučedník...

A nakonec drží ve zdvižených rukou Boha-hostii. Po prstech mu tenkými pramínky stéká krev. Na kratičkou chvíli se jeho rysy uvolňují a tvář září. Potom úsměv hladí rty a oči jako by laskaly hostii něžným pohledem. Nevím, do jakých temnot sestupuje jeho víra, ale jsem si jista, že jsem viděla, jak jeho zrak proťal slupku zdání a nazřel do hlubin. Kdo by pochyboval o reálné přítomnosti, měl by se účastnit mše svaté, kterou slouží Otec Pio. Netvrdím, že víra, která je milostí, sestoupila ihned do každého a nějak automaticky, ale jsem přesvědčená, že by si položil tutéž otázku jako jeden můj přítel, kterého jsem poslala do San Giovanni Rotondo: ‚Jsou dvě možnosti,‘ napsal mi. ‚Buď jsem idiot, anebo je Padre svatý.‘ Přiklonil se však k té první možnosti.“

foto: Voce di Padre Pio

Mezinárodní redakce Milujte se! ■

Znovuobjevená Eucharistie

Když církev slaví Eucharistii, památku smrti a vzkříšení svého Pána, tato ústřední událost spásy se reálně zpřítomňuje a „uskutečňuje se dílo našeho vykoupení“.

Tato oběť je natolik rozhodující pro spásu lidského pokolení, že Ježíš Kristus ji dovršil a vrátil se k Otci teprve poté, co nám zanechal způsob, jak se na ní podílet, jako kdybychom při ní byli přítomni. Každý věřící tak na ní může mít účast a těžit z ní nevyčerpatelné plody.

(Jan Pavel II., *Ecclesia de Eucharistia*, 11)

foto: archiv MSI

Prostřednictvím mystické zkušenosti, sepsané Catalinou Rivas, bolivijskou stigmatičkou, nás chtějí Pán Ježíš a Panna Maria naučit plodně se účastnit této největší události naší spásy, jež se zpřítomňuje při mši svaté.

Několik úryvků z Catalininych zápisků

O slavnosti Zvěstování Páně, když jsem vstoupila do kostela na mši svatou, arcibiskup a kněží už vycházeli ze sakristie. Panna Maria mi řekla svým jemným, sladkým ženským hlasem: „Dnešek bude pro tebe dnem poučení. Chci, aby ses hodně soustředila na to, co zažiješ, protože se o to budeš dělit s ostatními lidmi.“

Úkon kajicnosti

První věc, které jsem si všimla, byl chór krásných hlasů, který zpíval zdálky. Chvillemi se hudba blížila, a pak zas vzdalovala podle směru větru. Arcibiskup zahájil mši svatou, a když dospěl k úkonu kajicnosti, Maria pravila: „Z hloubi svého srdce pros Pána, aby ti odpustil hříchy, jimiž jsi Ho urazila. Tak se budeš moci náležitě účastnit takového privilegia, jakým je mše svatá.“ Pomyslela jsem si: „Jsem přece ve stavu posvěcující milosti, zrovna včera jsem se vyzpovídala.“ Panna Maria odpověděla: „Myslíš si, že od včerejška si Pána

neurazila? Dovol, abych ti připomněla pár událostí. (...) A ty říkáš, že jsi neurazila Boha? Přišla jsi na poslední chvíli, když celebranti vycházeli v procesi ke mši svaté (...), a chceš se jí účastnit bez předchozí přípravy... Proč všichni přicházíte na poslední chvíli? Máte přicházet dřív, abyste se pomodlili a poprosili Pána, aby seslal svého Svatého Ducha a ten vás mohl obdarovat pokojem a očistit vás od ducha tohoto světa, od vlastního neklidu, problémů a roztržitosti. To On vás činí schopné prožít tuto tak posvátnou chvíli. (...) Vždyť je to největší zázrak. Přišli jste prožít chvíli, kdy nejvyšší Bůh dává svůj největší dar, ale neumíte ho docenit.“

Protože to byl sváteční den, rozeznělo se kostelem *Sláva na výsostech Bohu*. Panna Maria pravila: „Chval a veleb z celé své lásky Nejsvětější Trojici a uvědom si, že jsi jedním z Jejích tvorů.“

Bohoslužba slova

Následoval čas bohoslužby slova a Maria mi přikázala opakovat: „Pane, dnes chci naslouchat Tvému slovu a přinést hojný užitek. Prosím, aby Tvůj Svatý Duch očistil nitro mého srdce, aby v něm Tvé slovo rostlo a rozvíjelo se.“ Potom svatá Panna řekla: „Chci, abys dávala pozor na čtení a na celou homilii. Měj na paměti, co říká Bible, že Boží slovo se nevrací zpět, dokud nevydá úrodu.

Budeš-li pozorně poslouchat, část z toho, co uslyšíš, v tobě zůstane. Musíš se pokoušet vybavovat si celý den ta slova, která na tebe udělala dojem. Někdy to mohou být dva verše, jindy celá perikopa evangelia, a někdy jen jedno slovo. Zabývej se jimi po zbytek dne a stane se součástí tebe. Život se mění, pokud dovolíme, aby Boží slovo proměňovalo člověka.“

Přinášení obětních darů

O chvíli později bylo obětování a Panna Maria řekla: „Modli se takto: *Pane, celá se Ti obětuji, taková, jaká jsem, vše, co mám a co mohu. Vše vkládám do Tvých rukou. Všemohoucí Bože, proměň mě zásluhami svého Syna. Prosím Tě za svou rodinu, dobrodince, za všechny lidi, kteří jsou proti nám, za ty, kteří se svěřili do mých modliteb.*“

Náhle se z lavic začaly zvedat nějaké postavy, které jsem dřív neviděla. Vypadalo to, jako by z nejbližšího sousedství každého člověka přítomného v katedrále vstala další osoba, a zakrátko se kostel naplnil mladými, krásnými lidmi. Byli oblečení do oslnivých bílých šatů. Všichni se pohybovali směrem k hlavní lodi a potom šli k oltáři.

Panna Maria řekla: „Podívej se. To jsou andělé strážní každého člověka, který je v kostele. Právě v tomto momentě tvůj anděl strážný nese tvé dary a prosby ▷

aby tě mohl Ježíš proměnit svými zásluhami. Co můžeš dát Otci sama ze sebe? Nicotu a hřích. Otci se líbí oběti spojené s Ježíšovými zásluhami.“

Proměňování

V závěru preface a při recitaci věřících *Svatý, svatý, svatý...* najednou všechno, co měli celebranti za zády, zmizelo. Za levicí arcibiskupa se objevily tisíce andělů. Byli oblečení do tunik podobných bílému rouchu kněží nebo ministrantů. Všichni poklekli s rukama sepjatýma k modlitbě, skláněli hlavy a vzdávali čest. Bylo slyšet krásnou hudbu, jakoby četné chóry rozmanitých hlasů zpívaly jednohlasně s lidmi *Svatý, svatý, svatý...*

Došlo ke konsekraci, k momentu zázraku nad zázraky. Za arcibiskupem se objevil dav lidí. Všichni na sobě měli tytéž tuniky, ale v pastelových barvách. Jejich tváře byly oslňující, plné radosti. Někomu by se mohlo zdát (neumím říci, proč), že ti lidé byli ve stejném věku, ale jejich tváře měly šťastný výraz a byly bez vrásek. Poklekli, podobně jako při zpěvu *Svatý, svatý, svatý...* Panna Maria pravila: „To jsou všichni svatí a blahoslavení. Mezi nimi jsou duše tvých příbuzných, kteří se už radují nazíráním na Boha.“

Potom jsem spatřila Matku Boží, přesně po pravici arcibiskupa, krok za celebrantem. Byla kousiček nad podlahou, klečela, oděná byla do jasné látky, průsvitné a zároveň zářivé jako křišťálová voda. Panna Maria se sepjatýma rukama vážně a s úctou hleděla na celebranta. Odtud ke mně promlouvala, ale tiše, přímo do srdce a nedívala se přitom na mě: „Divíš se, že mě vidíš stát za arcibiskupem, že? Právě tak to má být (...). Přes veškerou lásku, jakou mi můj Syn dává, mi nikdy nedal důstojnost, kterou obdařil kněze – dar kněžství, moc denně zpřítomňovat zázrak Eucharistie. Proto mám hlubokou úctu ke kněžím, pro zázrak, který Bůh koná skrze jejich službu. Právě proto musím pokleknout zde, za nimi.“

Před oltářem se objevily šedivé stíny lidí s pozdvíženými rukama. Maria řekla: „To jsou duše, které jsou v očištění a čekají na vaše modlitby, aby došly očištění. Nepřestávejte se za ně modlit. Ony se modlí za vás, ale nemohou se modlit za sebe. To vy se za ně máte modlit, abyste jim pomohli dostat se z očištění, aby mohly být s Bohem a věčně se radovat z Jeho přítomnosti.“ Maria dodala: „Teď vidíš, že tu jsem celou dobu. Lidé se vydávají na poutě a hledají místa, kde se zjevují. Je to dobře kvůli milostem,

*Ve ctnosti
musíte
převyšovat
anděly
a archanděly,
poněvadž
se nemohou
radovat z toho,
že mě přijímají
jako pokrm,
jako je tomu ve
vašem případě.
Oni pijí kapku
z pramene, ale
vy, kteří máte
milost přijímat
mě, máte
celý oceán.*

před Pánův oltář.“ Měli krásné, téměř ženské rysy tváře, ale jejich výška, tělesná stavba a ruce byly mužské; bosé nohy se nedotýkaly země. Někteří z nich nesli jakoby zlatou mísu s něčím, co zářilo čistým, zlatým světlem. Svátá Panna pravila: „To jsou strážní andělé těch lidí, kteří obětují mši svatou s mnohými úmysly a kteří jsou si vědomi toho, co toto slavení znamená. Mají Pánu co obětovat. V tuto chvíli obětují sebe (...). Věnuj všem žal, všechny bolesti, naděje, smutky, radosti, prosby. Měj na paměti, že mše svatá má nekonečnou hodnotu. Proto buď štedrá v obětech i v prosbách.“

Za prvními anděly šli další, kteří měli prázdné ruce. Panna Maria řekla: „To jsou strážní andělé lidí, kteří tu jsou sice přítomni, ale nikdy nic neobětují. Nezajímá je prožívání každého okamžiku mše svaté a nemají žádný dar, aby ho přinesli před Pánův oltář.“

Na konci průvodu šli andělé, kteří byli dost smutní, s rukama sepjatýma k modlitbě, ale se sklopenými očima. „To jsou strážní andělé lidí, kteří jsou tady, ale kteří přišli z povinnosti, bez touhy účastnit se mše svaté. Andělé krácejí smutní, protože nemají nic, co by přinesli na oltář, kromě vlastních modliteb. (...) Nezarmucuj svého strážného anděla. Pros o mnoho, ale nejen pro sebe, leč pro všechny. Měj na paměti, že oběť, která se Pánu nejvíc líbí, je ta, kdy sama sebe obětuješ jako celopal,

kteří tam dostávají. Ale při žádném ze zjevení, na žádném jiném místě, nejsem přítomnější než při mši svaté. Vždycky mě najdeš u paty oltáře, kde se slouží Eucharistie. U svatostánku jsem s anděly, protože jsem vždy s Ježíšem.“

Když jsem viděla tu krásnou Matčinu tvář a všechny ostatní se zářícími tvářemi, sepjatýma rukama, kteří čekají na zázrak, jenž se ustavičně opakuje, cítila jsem se, jako bych sama byla v nebi. „A pomysli, že jsou lidé, kteří jsou v této chvíli myšlenkami jinde. Těžko se mi to říká, ale mnoho lidí stojí se založenýma rukama, jako by skládali hold Pánu sobě rovnému. Řekni všem lidem, že člověk není nikdy víc člověkem, než když padá na kolena před Bohem,“ dodala Maria.

Celebrant pronesl konsekrační slova. Ačkoli byl normálně vysoký, začal náhle růst a plnil se nadpřirozeným světlem, jež ho obklopilo a stalo se intenzivnějším kolem jeho obličeje. Nemohla jsem proto rozeznat jeho rysy. Když pozdvihl hostii, spatřila jsem jeho ruce. Na jejich vnější straně měl nějaká znamení, která vyzařovala světlo. Byl to Ježíš! V tu chvíli začala hostie růst a zvětšila se. Objevila se na ní zázračná tvář Ježíše shlížejícího na svůj lid. Instinktivně jsem chtěla sklonit hlavu, ale Panna Maria řekla: „Nedívej se dolů. Pozvedni zrak a kontempluj Ho. Hleď na Něj a opakuj fatimskou modlitbu: *Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe, miluji Tě! Prosím za odpuštění pro ty, kteří nevěří, Tobě se neklaní, v Tebe nedoufají a nemilují Tě. (...) Teď Mu řekni, jak moc Ho miluješ a pokloň se Králi králů.*“

Zdálo se mi, že jsem byla jediným člověkem, na které se díval z ohromné hostie, ale chápala jsem, že se takto, tj. s bezmeznou láskou, dívá na každého. Celebrant položil hostii na oltář a ihned se vrátil do normálních rozměrů. Když dokončil konsekrační slova, ukázala se záře a stěny se stropem kostela zmizely. Najednou jsem uviděla ukřižovaného Ježíše, vznášejícího se ve vzduchu. Byla jsem s to kontemplant Jeho tvář, zbičované paže a zraněné tělo. Z pravé strany hrudníku měl ránu, z níž nalevo tryskala krev a něco, co připomínalo vodu, ale víc se to lesklo z pravé strany. Vypadalo to jako pramínky světla, kanoucí na věřící. V tu chvíli Panna Maria řekla: „To je zázrak všech zázraků. Předtím jsem ti řekla, že Pán není omezen ani časem, ani místem. Ve chvíli konsekrace je celé shromáždění vzato k úpatí Kalvárie ve chvíli Ježíšova ukřižování.“

Otčenáš

Když jsme se měli pomodlit *Otčenáš*, Ježíš se, poprvé během slavení, na mě obrátil: „Počkej, chci, aby ses modlila z nejhlubšího nitra, z jakého jen můžeš prosit. Připomeň si osobu nebo osoby, které tě nejvíc zranily a ublížily ti, tak, abys je mohla obejmout svým srdcem a říci jim: *Ve jménu Ježíše Krista vám odpouštím a přeji pokoj. V Ježíšově jménu prosím, abyste mi odpustili a popřáli pokoj.* Jestliže si ten člověk pokoj zaslouží, dostane ho a bude se cítit lépe. Pokud není v stavu se mu otevřít, vrátí se do tvého srdce. Ale nechci, abys zadržovala či dávala pokoj tam, kde nejsi schopna odpustit a zakusit tento pokoj nejprve ve svém srdci.“

„Dávej pozor, co děláš,“ řekl Pán Ježíš, „co opakuješ v *Otčenáši*: *...odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.* Pokud můžeš odpustit, ale nemůžeš zapomenout, jak říká mnoho lidí, kladeš podmínky Božímu odpuštění. Říkáš: *...odpusť mi jenom tak, jak já jsem odpustila, ale ne víc.*“

Pozdravení pokoje

Arcibiskup řekl: „Daruj nám pokoj a jednotu,“ a potom: „Pokoj Páně ať zůstává vždycky s vámi.“ Náhle jsem spatřila, že mezi některými lidmi, kteří si dávali pozdravení pokoje, se objevilo intenzivní světlo. Skutečně jsem cítila v tomto světle Ježíšovo objetí. To On mě objal a dával mi svůj pokoj, protože jsem v tu chvíli byla s to odpustit a vypudit ze svého srdce všechny stížnosti vůči druhým lidem. Ježíš chce sdílet tento moment radosti, obejmout nás a přát nám svůj pokoj.

Svaté přijímání

Následovalo svaté přijímání celebrantů. Když arcibiskup přijal svaté přijímání, Panna Maria řekla: „Opakuj se mnou: *Pane, požehnej kněžím, pomoz jim, očisti je, miluj je, pečuj o ně a podpírej je svou láskou.*“

Lidé začali opouštět své lavice, aby přistoupili ke svatému přijímání. Nadešla velká chvíle setkání. Pán mi řekl: „Počkej chvíli, chci, abys něco viděla.“ Vnitřní impuls mi přikázal podívat se na jednu osobu, která se vyzpovídala před mší svatou. Když jí položil kněz hostii na jazyk, světelná záře podobná čistému zlatu, pronikla skrz onu osobu, nejdříve její záda, potom ji obklopila zezadu, dále kolem ramen a nakonec hlavu. Pán mi pověděl: „Hle, jakou mám radost, ▷

V Eucharistii čeká Ježíš

„Vždyť nejsvětější Eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb. Skrze své tělo, Duchem svatým oživované a oživující, dává lidem život.“

(Dekret o službě a životě kněží z II. vatikánského koncilu „Presbyterorum ordinis“, 5).

foto: archiv MSI

když objímám duši, která mě přichází přijmout s čistým srdcem.“ Ježíšův hlas byl hlasem šťastného člověka. Když jsem šla ke svatému přijímání, Ježíš mi řekl: „Poslední večeře byla chvílí mé největší blízkosti. V té hodině lásky jsem ustanovil něco, co mohlo být chápáno jako největší šílenství v očích člověka – učil jsem se vězněm lásky, ustanovil jsem Eucharistii. Chtěl jsem s vámi zůstat do konce světa, protože má láska nemohla snést, abyste zůstali jako sirotci, vy, jež miluji víc než svůj život.“

Když jsem se vrátila na své místo a poklekla, Pán řekl: „Poslouchej!“ O chvílku později jsem uslyšela modlitbu ženy, která seděla přede mnou a právě přijala Eucharistii. Ježíš řekl smutným hlasem: „Zapamatovala sis její modlitbu? Ani jednou neřekla, že mě miluje. Ani jednou mi nepoděkovala za dar, jaký jsem jí dal, když jsem sestoupil ve svém Božství do jejího ubohého lidství, abych ji přitáhl k sobě. Ani jednou neřekla: Děkuji Ti, Pane. Byly to litanie proseb. A tak to dělají téměř všichni, kteří přicházejí, aby mě přijali. Zemřel jsem z lásky a vstal jsem z mrtvých. Z lásky čekám na každého z vás a z lásky s vámi zůstávám (...). A vy si neuvědomujete, že potřebuji vaši lásku. Pamatujte, že jsem Žebrák lásky v této hodině, pro duši tak významné.“

Závěrečné požehnání a setrvání v modlitbě

Když měl celebrant udělit požehnání, řekla Panna Maria: „Buď horlivá a bdělá (...). Děláš nějaké navyklé znamení místo znamení kříže. Měj na paměti, že toto požehnání může být poslední, které z rukou kněze dostaneš. Až vyjdeš z kostela, nevíš, zda umřeš nebo ne. Nevíš, zda budeš mít příležitost dostat požehnání od jiného kněze. Tyto konsekrované ruce ti žehnají ve jménu Nejsvětější Trojice. Proto udělej znamení kříže s úctou, jako by mělo být posledním v tvém životě.“

Ježíš mě poprosil, abych s Ním zůstala několik minut po skončení mše svaté. Řekl: „Neodcházej ve spěchu, když mše svatá skončila. Zůstaň chvíli v mé společnosti, raduj se z ní a dovol mi radovat se ze tvé společnosti.“ Zeptala jsem se Ho: „Pane, jak dlouho s námi zůstáváš ve svatém přijímání?“ Odpověděl: „Celou dobu, kdy ty chceš zůstat se mnou. Budeš-li ke mně mluvit celý den a obracet se na mě během svých povinností, budu ti naslouhat. Jsem s tebou vždycky. Ty opouštíš mě. Odcházíš ze mše svaté a myslíš si, že denní povinnost je u konce. Nemyslíš, že bych chtěl sdílet tvůj rodinný život s tebou, aspoň v den Páně. (...) Vím všechno. Čtu i největší tajemství lidských srdcí a myslí. Ale jsem rád, když mi povídáš o svém

životě, když mi dovoluješ účastnit se ho jako člen rodiny nebo nejbližší přítel. Ach, jak mnoho milostí člověk ztrácí, nedává-li mi ve svém životě místo!“

Ježíš pravil: „Ve ctnosti musíte převyšovat anděly a archanděly, protože se nemožno radovat z toho, že mě přijímají jako pokrm, jako je tomu ve vašem případě. Oni pijí kapku z pramene, ale vy, kteří máte milost přijímat mě, máte celý oceán.“

Jiná věc, o které mi Pán s bolestí řekl, se týkala lidí, kteří se s Ním setkávají ze zvyku. Tato rutina působí, že někteří lidé jsou tak lhostejní, že nemají co říci Ježíšovi, když Ho přijmou. Řekl také, že je rovněž i mnoho zasvěcených duší, které ztratily své nadšení, že jsou milovány v Pánu a berou své povolání jako zaměstnání. Potom hovořil Ježíš o plodech, které se musí projevit po každém svatém přijímání. Stává se, že jsou lidé, kteří Pána přijímají každý den, tráví mnoho hodin na modlitbě a konají rozmanité věci, ale přesto se jejich život nemění. Dary, které dostáváme v Eucharistii, mají přinášet plody obrácení, které se projevují postojem i skutky milosrdenství vůči bratrům a sestrám.

*Catalina Rivas, laická misionářka
Ježíšova Eucharistického Srdce,
zpracovala Maria Zboralska* ■

Vy, katolíci, to máte zakázaný...

Zpravidla neumím reagovat na něčí poznámky, které se týkají křesťanů, vtipně a „od plic“, ale až časem mi dojde, co jsem měl komu na nejrůznější dloubavé poznámky říct. Před časem se mi však stala taková úsměvná příhoda, která, doufám, zasáhla do černého a přivedla snad druhé k zamyšlení.

Bydlíme ve starším, ale nově zrekonstruovaném činžovním domě v Praze. Z původních obyvatel zde mnoho lidí nezůstalo a z nových obyvatel, kteří si zde koupili byty, jsme bohužel prakticky jediná normální rodina – tedy sezdaní, nerozvedení a mající děti místo jednoho či více psů.

Zdravá realita, nebo jen dráždivé iluze

Jednou jsme přijeli večer domů a potkal jsem na chodbě souseda, který byl očividně v rozverně náladě. V očích mu zasvitlo, když ho napadlo, jak mě přátelsky poškádlit. Pracoval jako obchodní ředitel jedné televizní stanice. Kamarádsky se na mě usmál a řekl: „Právě zavádíme ve večerních hodinách erotické pořady na sportovním kanále.“ Pak se však chápavě a soucitně zachmuřil a dodal: „Ale to vlastně vy, katolíci, máte zakázaný, že jo?“ Nejdřív jsem se chtěl jen usmát a jít dál, ale pak mne, díky Bohu, napadla ta správná odpověď a řekl jsem mu: „Víš, my, katolíci, máme šťastné manželství, tak proč bychom se měli na erotiku koukat v televizi?“ Bylo vidět, že mu to okamžitě došlo. Jen se usmál, tentokrát už ne chápavě, ale v dobrém, a tak trochu smutně šel domů.

foto: Anton Fric

Kvalita versus kvantita

Když se mluví o čistotě a mravnosti, velmi často je řeč i v katolické církvi jenom o tom, co se nesmí, a už se zapomíná na důvod proč. Zapomíná se vysvětlovat, že katolické církvi jde vždycky o kvalitu, a ne o kvantitu. To se týká nejenom víry, ale celého života včetně vztahu k druhým, a to i intimity v manželství. Dnes jsou lidé zahlceni na každém kroku sexem a místo štěstí našli zoufalou prázdnotu, která z daru, kterým sex je, učinila paradoxně nástroj utrpení.

Když lidé pochopí, že zákazy u katolíků jsou hranicemi, které varují před povrchním a prázdňým životem, objeví krásu a plnost života, pro kterou stojí za to být na tomto světě. Pochopí, že

je nesrovnatelně lepší jedinečný a plný vztah k manželce než desítky milostných dobrodružství, končících ráno kocovinou, nebo hladové zírání s rozpálenou touhou na utopický svět televizních iluzí, zatímco reálný život víc a víc chřadne.

Michal N. ■

*Když máme
šťastné
manželství,
proč se dívat na
erotiku v televizi?*

foto: pixelio.de

V poslední chvíli...

Nevím, jak začít, ale můj zážitek s Bohem mě vlastně zachránil před těžkým hříchem.

Můj život byl dost složitý. Stejně i moje cesta k Bohu. Bylo mi 24 let, měla jsem už čtyři děti a přišla jsem znovu do jiného stavu. Musím říct, že už třetí a čtvrté těhotenství jsem si hodně obřečela. Měla jsem vlastně tři děti během tří let a psychicky mě to hodně vzalo. Neuměla jsem si to vůbec představit a říkala jsem si, že by měl Bůh dát děti těm, co je nemají.

V nemocnici mě zase doktoři přesvědčovali, že to takhle nemůžu, že si moje tělo musí odpočinout, že jsem nezodpovědná vůči svým dětem, že to nezvládnu, že se o ně nebudu moci dobře postarat a že bych to dítě měla dát pryč (to už mi říkali i při třetím a čtvrtém těhotenství).

Když jsme řekli manželovým rodičům, že čekáme páté dítě, jejich reakce jako od věřících lidí mě velice překvapila. Maminka mi říkala, že to s námi není možné, že bychom s tím měli „něco“ udělat. Můj muž na ni hrozně dá, a tak se přiklonil k jejímu stanovisku. Nenápadnou a nenásilnou formou mě směřoval k tomu, co bych měla asi udělat. Měla jsem v sobě zmatek, cítila jsem, že to nemůžu udělat, ale při tom shonu doma jsem v tom začala vidět jakési „vysvobození“ nebo něco jako úlevu. A když jsem přišla na kontrolu, pokrčila jsem rameny a pan doktor to bral jako souhlas.

Dostala jsem se do mašinerie kontrol, ze kterých jako by nebylo úniku, všechno šlo rychle, vlastně v jednom týdnu. Najednou jsem do ruky dostala lejtstro, že „zítra“ ráno přijdu na miniinterrupci, nebo jak se to přesně jmenuje. Celou tu dobu jsem si říkala, jestli mi Bůh dá nějak najevo, co mám udělat, nebo aby mi v tom nějak zabránil, anebo něco udělal, naznačil, ... ale pořád nic.

Ráno jsem přišla na místo, zase nějaké vyšetření a potom jsme přišly na pokoj – bylo nás tam asi pět žen. Převlékly jsme se do noční košile a čekaly jsme. Začala jsem myslet na Boha a říkala jsem si: „Tak a teď jsem jako ony. Pane Bože, já nechci být jako ony...“

Přišla sestra a odvedla první. V tom přišla nějaká uklízečka, nebo kdo to byl, a řekla něco, na co nikdy nezapomenu. Že Einstein se narodil jako jedenáctý a být to v dnešní době, tak by skončil v kýblu. A to byl ten impuls, kterým mi Bůh vlastně řekl všechno. Rozsvítil mi v hlavě a za to (a nejen za to) jsem mu vděčná.

Když jsem se vrátila domů, sedla jsem si manželovi na klín a řekla: „Tatko, my jsme se ti vrátili oba dva.“ Dnes mám sedm dětí a jde to. Nyní teprve vím, jak moc nás má Bůh rád. Až mám někdy pocit, že si to ani nezasloužím. Nebýt Boha, kdo ví, kde bych byla...

maminka sedmi dětí ■

<http://linkapomoci.cz>

Čekáte-li nečekaně dítě

Tel: 800 108 000

Proměna mého šatníku

*Pokud chcete
být známí pro
svoje tělo, noste
něco sexy. Pokud
chcete být
známí pro svůj
intelekt, pro svou
osobnost, pro
svoji slušnost,
oblékejte se
moudře. Je to
vaše volba.*

Moji rodiče mi dali prstýnek jako dárek. Tento prsten, který nosím na své pravé ruce, je připomínkou mého zavázání se mému budoucímu snoubenci, abych zůstala čistá do dne své svatby. Jeden z aspektů života ve ctnosti čistoty, s kterým jsem zápasila (a pořád zápasím), je skromnost v oblékání.

Když mi bylo 14 let, uchvacovaly mě trendy nejnovější módy. Moje matka mě zkoušela povzbudit k tomu, abych se vzdala svých krátkých sukní a kalhot a triček s hlubokým výstřihem, ale neposlouchala jsem to. Trvalo to tak dlouho, dokud mi kamarád neřekl, že jiný blízký kamarád, na jehož názorech mi záleží, se necítí se mnou příjemně kvůli oblečení, které nosím. Tehdy jsem si uvědomila, že můj vzhled působil tak, jak bych si to vůbec nepředstavovala. Tím začala proměna mého uvažování ve prospěch čistoty – a mého šatníku. Přemýšlely jste dívky někdy o tom, jakou moc máte nad myšlenkami kluků?

V knize *Láska a zodpovědnost* se píše: „Protože smyslnost, která je orientovaná na tělo jako na objekt, je všeobecně silnější a důležitější u muže, skromnost a stud – tendence ukrývat sexuální hodnoty specificky spojené s tělem – musí být více zřetelnější u dívek a žen.“

Jak jsem procházela tímto osvěčujícím obdobím svého života, uvědomila jsem si, jak těžké musí být pro kluky udržet si sebekontrolu uprostřed dnešní módy. Ačkoliv je to stále boj, rozhodla jsem se před třemi lety – když jsem „vyplevelila“ části svého šatníku – že nechci, aby byl můj vzhled pro muže úskalím. Teď, když jdu nakupovat, ptám se sama sebe: „Co chci říct tímto oblečením?“ Stalo se mi, že jsem nemohla najít žádné kraťasy, které by byly současně moderní i dostatečně dlouhé, a tak jsem je ze svého šatníku vyhodila.

Kluci, můžete úctu k děvčatům dát najevo tím, že je budete povzbuzovat, aby se oblékaly cudně. Když je pro vás některá dívka příležitostí ke špatným myšlenkám kvůli tomu, jak je oblečená,

řekněte jí, že s tím zápasíte. Mohu vám garantovat, že jí nasadíte brouka do hlavy. Znam mnoho dívek, které by vaši upřímnosti ocenily a nechaly by se jí ovlivnit.

Nedávno jsem sháněla pyžamo a byla jsem v obchodě, kde měli ohromný výběr. Viděla jsem dva mladé muže, jak procházeli východem v mé blízkosti, a slyšela jsem jednoho z nich, jak říkal: „Když

tudy procházím, musím strčit hlavu pod vodu nebo zavřít oči.“ Nevěděl, jak moc mě jeho slova zasáhla a povzbudila...

Takže dejte vědět dívkám ve svém okolí, že se nepotřebují oblékat vyzývavě, aby upoutaly pozornost.

Jeden zastánce čistoty řekl svému publiku: „Pokud chcete být známí pro svoje tělo, noste něco sexy. Pokud chcete být známí pro svůj intelekt, pro svou osobnost, pro svoji slušnost, oblékejte se moudře. Je to vaše volba.“

Jednou jsem četla: „Stud chrání intimitu člověka... Řídí pohledy a gesta ve shodě s důstojností osob a jejich spojení.“

Teď, když potkám kluka, chci, aby si mě pamatoval nebo si na mě vzpomněl kvůli mým očím a kvůli mému okouzlivému úsměvu, a ne pro mé tričko s hlubokým výstřihem a pro krátkou sukni. Chtěla bych, aby má cudnost ukazovala duchaplnost a respekt k druhým a také vyžadovala respekt od nich. A co vy?

*Heather Kilian z USA, 18 let
nejstarší z deseti dětí,
chce studovat žurnalistiku* ■

foto: Corbis

Ježíši, důvěřuji Ti!

*Bylo to pro nás
znamení...
Ve svátek, na
něž jsme čekali
s takovou nadějí,
nám Pán velmi
viditelným
způsobem
prokázal své
milosrdenství...*

Koncem února 2003 se naše maminka ocitla v nemocnici kvůli silným bolestem v břišní dutině. Po vyšetření specialistů (mj. po tomografii) se ukázalo, že jsou na slinivce změny a je na ní patrný nádor. Maminčin pobyt ve dvou nemocnicích, čekání na rozhodnutí lékařů, zda je možná operace... Trvalo to několik týdnů.

Dva dny před operací při rozhovoru s primářem jsem se dověděla, že nádor je velký a že velmi pravděpodobně nepůjde odstranit a zbude jen odebrat vzorky na histologické vyšetření. Tehdy mi došlo, že musíme být připraveni na všechno. Maminka si nebyla tak úplně vědoma toho, v jak vážném stavu je. Na otázky rodiny a příbuzných, jak se cítí, jsem odpovídala beze změny, že je třeba být dobré mysli a modlit se dál o milost uzdravení pro ni. O tuto modlitbu jsem prosila všechny přátele a dobré známé.

Nadešel den operace a po ní rozhovor s lékařem, na který nezapomenu do konce života: „Bohužel, jak jsem si myslel, se jedná o pokročilé stádium rakoviny. Dvě třetiny slinivky chycené. Nebylo možné dělat nic jiného, než vzít kousek na vyšetření. Nádor se rozrůstá tak rychle, že je to otázka několika týdnů...“

V mé mysli stále kroužila slova „otázka několika týdnů...“ Prosila jsem, aby nám Pán maminku nebral. Opakovala jsem, že věřím, že udělá zázrak... věřím, že maminka bude žít... Doufám, že to dopustil, abychom se k Němu přiblížili. Pravda o Božím milosrdenství a modlitba tolika lidí za maminku nám nedovolí ztratit naději. Bratři, otec a já jsme se modlili korunku k Božímu milosrdenství i na přímluvu sestry Faustyny. V té době mi přišla do ruky kniha *Svatá sestra Faustyna a Boží milosrdenství*. Svědectví v ní nám dodala víru v to, že „u Boha není nic nemožného“ (Lk 1,37), a v našich srdcích zmohutněna důvěra, že milosrdný Ježíš maminku zachová při životě. Naše modlitba byla ještě horlivější, ačkoli se její stav po operaci zhoršil. To,

foto: archiv MS1

že přijala svátost pomazání nemocných a denně přijímala eucharistického Ježíše, mě naplňovala pokojem a pocitem, že všechno je v Božích rukou. Pověsila jsem jí na krk medailku s milosrdným Ježíšem a sestrou Faustynou.

Byl Velký pátek, den, kdy začíná nověna k Božímu milosrdenství. Čekala jsem na to jako na dobu výjimečných milostí. Před cestou do nemocnice jsem zavolala sestřám Matky Božího milosrdenství do krakovských Łagiewnik a prosila jsem o modlitbu. V nemoc-

nici nás čekala dobrá zpráva: výsledky histologického vyšetření praví, že nádor není zhoubný. Primář, překvapený tímto výsledkem, nás informoval, že je padesátiprocentní šance... Následujícího dne lékař, který měl službu, nečekaně určil, že maminka bude propuštěna domů (s horečkou, bez léků). Byla velmi oslabená, trpěla... Bděli jsme s ní v modlitbách. Nověna pokračovala a my jsme čekali na zázrak.

O vigilii svátku Božího milosrdenství jsem zavěsila v maminčině pokoji obraz milosrdného Ježíše, aby se na něj mohla pořád dívat. V neděli ráno, ve svátek Božího milosrdenství, maminka poprvé po více než dvou týdnech neměla horečku. S radostným výrazem přijala Eucharistii z rukou faráře a seděla vlastními silami v křesle (o týden dřív, na Velikonoce, to proběhlo tak, že ležela v bolestech). Toho dne po mši svaté jsem prosila pana děkana, aby mi dovolil vzít relikviář sv. Faustyny k nemocné mamince. Souhlasil.

Doma úžas a radost. Společně jsme se modlili k milosrdnému Ježíši na přímluvu sestry Faustyny. Políbili jsme její relikvie. Také jsem relikviář přiložila na nemocné místo na maminčině těle a prosila jsem světici, aby mamince vyprosila uzdravení ke cti Božího milosrdenství. Potom jsem šla do kostela, abych relikviář vrátila a účastnila se v 15 hodin pobožnosti ke cti Božího milosrdenství. Odpoledne se maminka cítila natolik dobře, že si s námi sedla ke stolu a povídali jsme si dvě hodiny. Bylo to pro nás znamením, že se to opravdu začíná zlepšovat.

Ve svátek, na něž jsme čekali s takovou nadějí, nám Pán velmi viditelným způsobem prokázal své milosrdenství... Jemu buď chvála a čest a díkyvzdání! Pro mě to byl zázrak. Od té doby se mamince nemoc nevrátila, ale všichni se doma setkáváme v 15 hodin před obrazem milosrdného Ježíše ke společné modlitbě.

vděčná dcera ■

foto: archiv MSI

Vždy s nadějí

Lékařova slova „jste těhotná“ mají každou ženu potěšit. Také mě potěšila, třebaže skrze slzy strachu a neklidu, když jsem uslyšela, že mé dítě může být mrtvé. Na pravém vaječníku jsem totiž měla cystu. Lékař mi důvěru a naději nedodal.

Měli jsme již dva syny, kteří přišli na svět bez jakýchkoli potíží. Velmi jsem chtěla mít dceru. Ale jak se dá myslet na pohlaví dítěte, když se ani neví, jestli se bude normálně vyvíjet?

Deset dní jsem čekala na další lékařskou diagnózu. Jak přežít toto těžké období? Kde hledat pomoc? Slova Otce Pia „Modli se, žij nadějí a nedělej si starosti. Strachovat se není užitečné. Bůh je milosrdný a vyslyší tvoje modlitby,“ si vždy připomínám, když je mi těžko. Bylo to tak i tehdy. Denně jsem se modlila růženec, korunku k Božímu milosrdenství a držela jsem přitom obrázek Pána Ježíše u vyvíjejícího se dítěte. Prosila jsem o přímlovu sv. Josefa, sv. Annu, sv. Maxmiliána a další.

Po deseti dnech na dalším vyšetření, ale už u jiného lékaře, jsem na ultrazvuku viděla tlukoucí srdíčko. Bůh dal

naději a ten druhý lékař mi ji předal. Neustávala jsem v modlitbě a prosila jsem o normální vývoj dítěte a o šťastný porod. Bůh znal moji touhu, prosila jsem tedy, aby byla ve shodě s Jeho vůlí.

Po obtížném počátku probíhala další doba očekávání pokojně. Do nemocnice jsem se odebrala několik dní po určeném termínu. Vzala jsem si s sebou sílu, naději a klid – zázračnou medailku, růženec a obrázek Pána Ježíše milosrdného; věděla jsem, že nejsem sama.

Po vyvolávaném, nelehkém a dlouhém porodu přišla na svět naše zdravá a krásná dceruška. Dostala jméno Marta. Přestože Marta z evangelia neměla pro Ježíše čas, naše u Něj byla od svých nejranějších dnů. Kéž by Mu zůstala věrná a blízká celý svůj život.

Cysta se po porodu vstřebala sama. Po dvou předchozích porodech jsem si léčila *leukoplakii*, ale po posledním porodu bylo všechno v pořádku. Děkuji Bohu skrze Neposkvrněnou a skrze svaté za milosti, které jsem dostala.

Jana ■

Jak se modlit Korunku k Božímu milosrdenství?

(modlí se v 15 hodin na obyčejném růženci, má pět desátků)

Otčenáš...
Zdravas Maria...
Věřím v Boha...

na velkých zrnkách:

Věčný Otče, obětují Ti tělo a krev, duši i božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i za hříchy celého světa.

na malých zrnkách:

Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu. (10 x)

na závěr:

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem. (3 x)

foto: archiv MSI

foto: archiv MŠI

Mučednictví křesťanů v Pákistánu

Dvanáctiletý Shazad podlehl následkům týrání, které mu způsobil muslim, majitel dílny pro výrobu koberců, kde chlapec pracoval. Protože byl křesťan, majitel dílny ho bil železným hřebenem na tkaní koberců. Vrah nebyl nikdy uvězněn. Právo Koránu – „šaría“ – ukládá muslimům za zabití křesťana pouze peněžitý trest „diyát“ – „krvavé peníze“, když však křesťan zabije muslima, trestem pro něj je smrt.

Ze 160 milionů Pákistánců tvoří křesťané dvě procenta. Z nich méně než polovina jsou katolíci.

První křesťanské obce vznikly kolem Indu už v 1. století po Kristu – téměř o 600 let dříve, než přišli do této země muslimové jako důsledek ozbrojené invaze. Dnes, podobně jako ve významné většině islámských zemí, jsou křesťané na tomto území nejen občany druhé kategorie, ale i menšinou, kterou vláda i místní orgány účelově udržují ve stavu společenské i hmotné zaostalosti.

V roce 1972 pákistánská vláda znárodnila všechny výchovné instituce, které provozovaly křesťanské církve. Znárodnění znamenalo současně islamizaci. Ačkoli po dvaceti letech vydal Nejvyšší soud rozhodnutí, že tato procedura proběhla protiústavně, vláda nedělá mnoho, aby se tyto instituce vrátily ke svým zákonitým majitelům. Pokud k tomu však ve sporadických případech dojde, nastupují členové muslimských geril, vždy ochotně bojující s „nevěřícími“.

Příkladem toho je fakt, že v červenci 2003 šest „neznámých pachatelů“ zavraždilo v lokalitě Okara (provincie Paňdžáb) katolického kněze Georga Ibrahima, když

spal ve svém vlastním domě. Láhaurský arcibiskup Lawrence Saldanha neměl pochybnosti, že tento zločin byl pomstou muslimů církvi za to, že jí vláda před rokem vrátila farní školu, zkonfiskovanou v roce 1972.

Křesťan znamená „bangi“

O katastrofálních důsledcích politiky spočívající v tom, že je křesťanům ztěžován přístup ke vzdělání, hovoří statistiky. Na začátku 21. století bylo 96 % žen a 92 % mužů z křesťanských společenství negramotných. Zatímco však stovky islámských náboženských škol, z nichž velké procento tvoří líhně islámského extremismu a tábory rekrutů pro Tálibán (Afgánistán bezprostředně sousedí s Pákistánem) a Al-Káidu, se těší finanční podpoře vlády. Zprostředkovaně k tomu přispívají křesťané, neboť Pákistán jako „důležitý spojenec“ může počítat s roční pomocí ve výši 34 miliard dolarů z rozpočtu USA, kterou posílají američtí daňoví poplatníci – většinou přece křesťané.

Pákistánští křesťané stojí na nejnižší příčce společenského žebříčku. Patří k nejchudším společenským vrstvám a konají nejtěžší a nejhůř placené práce.

Vytváří se zde uzavřený kruh: vláda argumentuje, že je tomu tak proto, že křesťané jsou nedostatečně vzdělaní, ale sama nic nedělá, aby tuto úroveň vzdělání u svých křesťanských občanů napravila, anebo jim aspoň umožnila neomezeně se vzdělávat. V Láhauru je křesťan nazýván výmluvně *bangi* – „čistič toalet“.

K bídnému platu, málokdy převyšujícímu 2 dolary denně, přistupuje pronásledování ze strany zaměstnavatelů kvůli náboženství, které křesťanský zaměstnanec vyznává. Například v roce 2005 *Christian Broadcasting Network* přinesl příběh Shaukata Masiha, křesťanského dělníka pracujícího v cihelně. Její majitel mu pohrozil zbitím, když bude pokračovat ve slavení nedělí, účastnit se bohoslužeb a nepřejde do práce. Shaukat nepodleh. Americkým novinářům řekl: „Nikdo není větší než Bůh. Můj šéf je jen majitel cihelny, ale Bůh je majitelem mého života. Proto se nebojím.“ Jednu neděli tři zaměstnanci z majitelova příkazu Shaukata ubili. Za slavení neděle...

Dvanáctiletý Shazad nepřežil mučení islámského majitele dílny na koberce, kde pracoval. Za to, že byl křesťan, ho majitel podniku zbil kovovým hřebe-

nem na tkaní koberců. Vrah nebyl nikdy uvězněn. Podle práva Koránu, *šarii*, je totiž pro muslima jedinou sankcí za zabítí křesťana povinnost zaplatit *diyyat*, „krvavé peníze“, ale když křesťan zabije muslima, je odsouzen k trestu smrti.

Paragraf smrti

Jiným nástrojem sloužícím k šikanování pákistánských křesťanů je muslimy oblíbený „paragraf o urážce“, který je v pákistánském trestním kodexu od roku 1986. Obsahuje trest doživotí nebo trest smrti za „urážku a pohrdání Koránem“. Tento záznam stačí jako záminka k pronásledování křesťanů v soudních síních i mimo ně. Velmi často je totiž evangelizace a hlásání Krista jako jediného Spasitele kvalifikováno jako „pohrdání Koránem“, posvátnou knihou zjevenou Aláhem Mohamedovi.

Na počátku 90. let byl Iqbal Tahir, muslim obrácený na křesťanství, odsouzen soudem v Láhauru k trestu smrti za „rouhání se proti Koránu“. Iqbal evangelizoval a říkal, že Korán nemůže být brán jako kniha zjevená Bohem. Bylo mu slíbeno, že bude propuštěn z vězení, pokud odmítne křesťanství a znovu se stane muslimem. Nabídku nepřijal a o několik dnů později byl zavražděn ve vězení dozorcí a svými spoluvězni.

V roce 1993 imám (muslimský duchovní) z mešity v Ratta Dhotran (provincie Paňdžáb) obvinil tři křesťany Rehmata, Manzoora a Salamata Masihovy ze psaní rouhačských nápisů proti Koránu a Mohamedovi na zdi mešity. Přesto, že třináctiletý Salamat

byl analfabet (ostatně jako další obviněný Manzoor), byl v únoru 1995 spolu s Rehmatem odsouzen k smrti. Manzoor zemřel kulkou muslimského atentáčníka v dubnu 1994 po výslechu u soudu v Láhauru a druzí dva odsouzenci byli zraněni. Když 22. února 1995 soudce osvobodil ony dva křesťany, kteří zůstali naživu, dav shromážděný před soudní budovou se hlasitě dožadoval smrti nejen pro „nevěřící“, ale i pro advokáty. Osvození museli z obavy o svůj život opustit Pákistán a žádat o azyl v Německu.

O tom, že vystupovat na obranu křesťanů není bezpečné, svědčí událost, ke které došlo v roce 1997, kdy byl jeden ze soudců pákistánského Nejvyššího soudu

muslimy zavražděn za to, že prohlásil za nevinné dva křesťany obviněné ve věci „paragrafu rouhání“. Od té doby málokterý obhájce, nebo i soudce chce figurovat v záležitostech, v nichž na lavici obžalovaných za „rouhání“ sedí křesťané.

Znásilnit a zabít

Zvlášť odpuzující formou boje s křesťany (Pákistán zde není výjimkou, pokud jde o islámské země) je metla násilí na křesťankách. Jestliže podle pákistánského zákona žena (např. křesťanka) chce dojít před soudem spravedlnosti po znásilnění, musí jako svědky trestného činu uvést čtyři muže, samozřejmě muslimy. Svědectví křesťana nebo jiné ženy, byť i muslimky, je neplatné. Pokud křesťanka tyto svědky nepřivede, pak nejenže není zahájeno stíhání násilníka, ale sama poškozená může být obžalována z prostopášnosti.

Není nic zvláštního na tom, že kauzy znásilnění křesťanek nejsou zařazeny do pořadu jednání pákistánských soudů. A to je skutečně velký problém. Během posledních několika let bylo zaznamenáno nejméně několik desítek případů, kdy právě znásilnění často slouží jako metoda obrácení k islámu. Když pak oběť nechce konvertovat, je často její obličej polit žíravinou. Právě to se stalo v případě sedmnáctileté Surryie Bibi, křesťanky z Rávalpindí, kterou unesl a znásilnil muslim Abid Hussain. Dívka byla přinucena přijmout islám a za násilníka se provdat. Policie odmítla záležitost vyšetřovat, což vyžadovali dívčini ▽

foto: archiv MŠI

foto: archiv MŠI

foto: archiv MŠ

rodiče, a prohlásila, že když Surryia přijala islám, nemůže policie nic dělat.

Násilí se dotýká celých komunit a křesťanských rodin. V únoru 1997 zničili islámští bojovníci 800 křesťanských domácností a 13 katolických kostelů v patnáctitisícové lokalitě Shantinagar. Tato událost přiměla Jana Pavla II. poslat pákistánské vládě osobní dopis s protestem.

V listopadu 1998 vyvraždili „neznámí pachatelé“ devítičlennou křesťanskou rodinu v Novšeře, blízko hranice s Afghánistánem. Vrazi zanechali na zdech nápis – zdůvodnění: „Už dost té černé magie“. O sedm let později, v listopadu 2005, vypálily stovky muslimů v Sangla Hill u Láhauru místní katolický kostel a dva protestantské sbory. Kolem 450 tamějších křesťanských rodin proto muselo opustit své domovy.

Tato poslední událost je spojena se silící vlnou násilí proti křesťanům v Pákistánu, kterou lze jasně vysledovat od 11. září 2001, a zejména po té, co Američané použili vůči Tálibánům vládnoucím v Afghánistáně odvetné prostředky. Tálibáni už léta nacházeli útočiště a silnou podporu u četných a stále silnějších islámských fundamentalistických skupin v Pákistánu. Pád islámské vlády v Afghánistáně díky ozbrojené akci USA byl pro pákistánské muslimy signálem k větším útokům na křesťany v Pákistánu. Tento signál byl radikálně posílen po zahájení invaze Američanů a jejich spojenců do Iráku v roce 2003. Způsob uvažování pákistánských muslimů je prostý a vůbec neodpovídá

skutečnosti: „Křižáci ze Západu“ útočí na muslimy a přirozenými spojenci „křižáků“ jsou křesťané (také ti žijící v Pákistánu), je tedy třeba útočit na křesťany. Muslimové abstrahují pouze z těchto dvou faktů. Jenomže: Zaprvé je obtížné definovat současnou duchovní orientaci Západu jako křesťanskou, nemluvě už o tom, že má daleko k horlivosti obrany víry středověkých křižáků jako např. sv. Ludvík. Za druhé křesťanská společenství v Pákistánu od počátku upozorňovala, že válka není nejlepší metodou boje s terorismem. To však nepomohlo. Ze strany muslimů se totiž jednalo o záminku...

Vlny násilí

V neděli 28. října 2001 čtyři muslimové vtrhli do katolického kostela sv. Dominika v Bahávalpuru. Útočníci nepropustně uzavřeli dveře, křičeli „Pákistán a Afghánistán!“, „hroby křesťanům!“, „Aláh je velký!“ a začali na shromážděné věřící střílet z automatických zbraní. Nejdřív byl zastřelen P. Emanuel Masih. Kromě něho zemřelo 15 lidí včetně dětí. Při útoku zahynula mj. celá sedmičlenná rodina: rodiče a jejich pět dětí; nejmladší mělo sotva rok.

Masakr v Bahávalpuru byl bohužel jen počátkem další vlny násilí proti Kristovým vyznavačům. Dne 29. září 2002 dvě maskované osoby začaly střílet do pracovníků a žadatelů, kteří hledali podporu v křesťanské dobročinné instituci v Karáčí. Zemřelo 17 křesťanů. Kromě toho na Boží hod vánoční

roku 2002 zemřeli tři křesťané a 17 jich bylo zraněno, když maskovaní teroristé hodili granáty do presbyteriánského kostela v provincii Paňdžáb.

Děsivý příběh vyprávěla devítiletá Razia Masih, která pracovala pro muslimské rodiny v městě Faisalábád u Láhauru. V roce 2003, v den, kdy začala americká invaze do Iráku, byla dívka pozvána do pokoje, ve kterém se celá rodina, která ji zaměstnávala, dívala v televizi na irácké boje. Řekli jí: „Jsi křesťanka, proto se za vraždění iráckých dětí pomstíme na tobě.“ Raziu zbili, zlomili jí pravou ruku, byla mučena, mj. pálena žehličkou, a znásilněna. Pachatelé nejenže nebyli voláni k zodpovědnosti, což je stálá praxe pákistánského soudnictví v případech tohoto typu násilí na křesťanských občanech, ale rodina dívky musela prchat ze svého domu, aby si zachránila život.

Pákistánští křesťané musejí rovněž tvrdě platit za to, že část omezených novinářů na Západě nazývá svobodou slova to, co je přimělo publikovat karikatury proroka Mohameda. Dne 13. února 2006 islámští demonstranti v Pěšávaru, protestující proti tomuto uveřejnění, zdemolovali tamější křesťanskou školu Edward College, aby o dva dny později napadli další katolické školy a nemocnici, kterou provozuje katolická církev. Také 2. února 2006 skupina ozbrojených muslimů – mužů i žen – vtrhla do katolického kostela v Kavanlitu, ničila oltáře a liturgické nádoby.

V květnu 2001 papež Jan Pavel II. přijal na audienci pákistánské biskupy, kteří přijeli do Říma na návštěvu ad limina. Řekl jim: „Mnoho katolíků v Pákistánu snáší utrpení za svoji věrnost Kristu.“

Ale i přes toto utrpení církev i nekato-ličtí křesťané v Pákistánu zůstávají. Tisíce katolíků každý rok – navzdory reálnému nebezpečí útoků – putuje na mariánské poutní místo v Mariambad u Láhauru. Jsou i takoví věřící jako Parveen Bibi, vdova po pastoru zavražděném muslimy, který zemřel, protože neuposlechl jejich výzvy, aby přestal v neděli kázat přes zesilovače namontované vně kostela. Vdova do velké míry přejala povinnosti svého manžela. „Nepřestaneme používat zesilovače, přestože kvůli tomu může být náš život ohrožen. Mnoho muslimů přišlo k Pánu Ježíši. Můj manžel mnohokrát opakoval, že tělo mohou zabít, ale duši ne. Bez ohledu na to, co se stane, nepřestaneme hlásat Slovo,“ řekla Parveen Bibi.

Svatý Jan Maria Vianney o pokušení

Když jsem před léty četl životopis sv. Jana Marii Vianneye, velice mě zaujala skutečnost, že dokázal probudit živou víru i u těch, kteří k ní byli lhostejní. V knize jsem se sice dozvěděl o tom, že se hodně modlil, postil, důvěřoval Pánu Bohu, trpělivě nesl nespravedlivá příkoří a všemožně dával příklad života podle víry především sám; ale vždy mě ještě zajímalo, co asi těm lidem říkal, že se v tak velké míře obraceli, přistupovali ke svátostem a dělali pokání. Část jeho kázání se dochovala. Asi mi po jejich přečtení dáte za pravdu, že neztratila nic ze své aktuálnosti a působivosti. Jejich řeč je mnohdy dosti drsná, často se zmiňuje o pekle... Tento světec věděl, o čem mluví, a jak velké hodnoty jsou ve hře. Ke svým posluchačům promlouval srozumitelnou řečí své doby. Po dobrém ovoci mnoha obrácení poznáváme, jakými úmysly jsou tyto řeči nesený – totiž láskou, která touží po záchraně každé duše.

P. Marek Dunda

foto: archiv MSI

Postava Satana ve filmu Umučení Krista

Pokušení může být užitečné!

Potom byl Ježíš vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. (Mt 4,1)

Tomu, že si Ježíš Kristus vybral za místo modlitby poušť, se nemusíme divit, protože pobývat na poušti nebylo pro něho ničím, co by ho zdržovalo. Není též udivující, že tam byl uveden Duchem svatým, protože Syn Boží nemohl být veden nikým jiným, než Bohem. Pozastavme se však nad tím, že byl pokoušen zlým duchem. (...) Když se ale nad tím hlouběji zamyslíme, přestaneme se divit a s radostí v srdci poděkujeme dobrému Spasiteli za to, že dovolil, aby byl pokoušen, a tak nám ukázal jak zvítězit v těžkých bojích a nástrahách ze strany pekla. Jak jsme díky tomu šťastní! Od té doby můžeme vítězit v pokušeních, ale jen pokud o to opravdu stojíme. V tom dnešním kázání vám chci ukázat, jaké výhody

nám pokušení přináší a jakým způsobem v nich máme statečně bojovat, abychom v nebi mohli přijmout věnec slávy.

Existence zlých duchů

Nemusím snad dokazovat, že se po světě motají duchové, kteří nás pokouší. Zná to každé křesťanské dítě, které se učí katechismus. Tam je totiž tato otázka: *Zůstali všichni andělé věrni Bohu?* Je tam též odpověď: *Ne. Mnoho z nich se proti Bohu vzbouřilo a za trest byli vyloučeni z nebe do pekla.*

Na další otázku *Co dělají vzbouření andělé?* katechismus odpovídá: *Pokoušejí lidi a chtějí je přivést ke zlému.* Máme o tom v Písmu svatém mnoho svědectví. Dábel pokoušel i prarodiče v ráji. Tehdy získal své první vítězství, které ho velmi nadchlo a upevnilo v pýše. Dábel též namluvil Kainovi, aby zabil

svého bratra Ábela. Ve Starém zákoně čteme, že se Bůh ptá satana: „Odkud jdeš?“ A ten odpovídá: „Křížem krážem jsem procházel zemí.“ A tak zlý duch chodí po světě a pokouší lidi. Evangelia vypráví, že když se Marie Magdaléna sklonila před Kristem, vyznala své hříchy a Spasitel jí odpustil, vyšlo z ní v tu chvíli sedm zlých duchů. A jinde čteme, že zlý duch vyhnáný z člověka, si říká: „Vrátím se sem, jen si s sebou vezmu ještě horší zlé duchy.“

Co by odpověděli ti, co jsou v pekle, a ti, co jsou v nebi?

Je tedy třeba bojovat a odporovat pokušením. Kdybychom se otázali těch křesťanů, kteří jsou dnes v pekle a kteří měli přece nachystané místo v nebi – kdybychom se jich tedy zeptali, proč jsou zatraceni, odpověděli by ▷

Socha sv. Jana Marii Vianneye

foto: archiv MŠJ

nám: „Protože jsme podlehlí pokušením.“ A co upevnilo pro věčné štěstí svaté, kteří teď kralují v nebi? Na tuto otázku by nám tito šťastní obyvatelé nebeských výšin jednohlasně odpověděli: „S pomocí Boží milosti jsme odpírali pokušením a získali jsme vítězství nad zlým duchem.“

O pokušení

Co je to pokušení? Je to našeptávání zlého ducha člověku, aby udělal to, co Bůh zakazuje, anebo aby nedělal to, co si Stvořitel přeje a nařizuje. Bůh chce, abychom se ranní a večerní modlitby modlili na kolenou a s úctou, ustanovil, abychom v neděli a ve svátek byli na mši svaté – a je-li to možné, také na jiných pobožnostech, abychom milovali všechny lidi (dokonce i své nepřátele), abychom se v předepsané dny postili, abychom se snažili poznat a dobře plnit povinnosti svého stavu, abychom s ochotným srdcem snášeli urážky, vyhýbali se klení a špatnému mluvení o lidech, vyslovování hrubých slov a nemorálním řečem. Dále vyžaduje, aby děti měly úctu ke svým rodičům a podřízení ke svým představeným.

Jestliže přes našeptávání zlého ducha nepřestoupíte tyto Boží zásady, pokušení jste nepodlehli, ale jestliže jdete za jeho našeptáváním, v tom případě pokušení nad vámi vítězí. Ve chvíli pokušení je dobré se sám sebe ptát: Zdalipak bych v hodině smrti souhlasil a podlehl tomuto pekelnému našeptávání?

Nebezpečí pokušení

Víte, proč se satan snaží s takovou zuřivostí přivést člověka k pádu? Protože chce, aby tvorstvo projevovalo pohrdání vůči Bohu. Jaké je to štěstí, že se Ježíš Kristus stal pro nás vzorem a příkladem ve všech životních situacích. Když nás například potká pohrdání, pohledme na něj, jak jde před námi s trnovou korunou na hlavě, jak ho oblékají do červeného pláště a zacházejí s ním jako s hlupákem. Když trpíme, můžeme nacházet posilu v pohledu na Spasitele, jak posetý ranami ve strašných bolestech umírá na kříži. Když nás pronásledují zlí lidé, nenaříkejme nad tím, protože víme, že Ježíš jde na smrt za své katy, a když nás napadají ďábelská pokušení, neklesejme na duchu, ale pamatujme na to, že našeho milovaného Spasitele pekelný duch dvakrát vynesl nad zem. A konečně, vždy a všude, v každém utrpení a v každém pokušení se dívejme svým duchovním zrakem na Boha, který jde před námi a který nám pomůže zvítězit.

Tyto myšlenky by měly být pro křesťana velkou posilou, protože ani on určitě nepodlehne pokušení, pokud se bude utíkat k Bohu.

Užitečnost pokušení

Pokušení jsou užitečná do té míry, do jaké nás poučují o naší nicotnosti a slabosti. Sv. Augustin nám doporučuje děkovat Bohu za ochranu před hříchem, zrovna tak jako za odpuštění vin, které jsme spáchali. To, že tak často naletíme na nástrahy ďábla, má svůj základ v tom, že si jsme příliš jisti

ve svých postojích a předsevzetích. Když na nás nedoléhá skleslost, když se vše děje podle našich úmyslů, tehdy jsme si nejvíce jisti sami sebou; zdá se nám, že nás nemůže nic vykolejit a zapomínáme na svou nicotu a slabost. Není divu, že v té době prohlašujeme, že jsme připraveni raději zemřít, než udělat hřích. Příkladem takovéto postavy je Petr, který říká Kristu: „Kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nikdy nepohorším!“ (Mt 26,33). A Božský mistr mu chtěl ukázat, že člověk sám od sebe je velmi slabý. Aby ho obrátil, nevyužil ani krále, ani knížata, ani vojska, ale obyčejné služky. A tehdy Petr, který byl před chvílí připraven zemřít pro Ježíše, najednou říká, že ho nezná a neví, o kom se tu mluví. Dokonce na to přísahá.

Můj Bože, jak jsme slabí, když nás necháš sobě samým!

A přece lidé jistí sami sebou nejednou závidí svatým jejich oběti a umrtvování. Zdá se jim, že by mohli dělat totéž. Když čtou o mučednících, jsou připraveni pro Pána Boha vytrpět to samé, co oni. Říkají, že utrpení rychle pomíjí, ale odplata za ně trvá věčně. Jakého prostředku v takovéto chvíli Pán Bůh použije, aby nám ukázal, že sami ze sebe nemůžeme nic? Dovolí, aby se k nám přiblížil zlý duch. A tak ten stejný křesťan, který chtěl před chvílí závodit s poustevníky, kteří se živí kořínky a trávou, začíná naříkat na malou bolest hlavy, na malé píchnutí špendlíkem. Jiný, který byl připraven pro Boha prolít krev, se začíná v srdci obírat nelaskavostí, nechutí, pomstou, nechce ani pohlédnout na svého protivníka, anebo se k němu chová chladně jen proto, že ten mu provedl nějakou nepatrnou křivdu, že ho trochu napomenul, že za dobré mu odplatil nevďěčností. A tak ho to pronásleduje a trápí i ve snu. A tedy – jak moc jsme slabí sami ze sebe. Jak málo si můžeme být jisti svými vlastními postoji.

Pokušení upevňují ve ctinosti pokory a chrání před pýchou

Sv. Filip Neri plakal a volal k Pánu Bohu: „Bože můj, podpírej mě svou milostí, neboť víš, že jsem nehodný věrolomník. Jestliže mě jen na chvilku opustíš, bojím se, že tě zradím.“

(pokračování příště) ■

Brožury s kázáními svatého Jana Maria Vianneye vydal tiskový apoštolát A.M.I.M.S. a je možno je objednat na www.fatym.com nebo na adrese: A.M.I.M.S., FATYM Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03. Knihy jsou zasílány jen za příspěvek na tisk a poštovné (doporučená výše příspěvku na jednu asi 70ti stránkovou brožuru je 15 Kč).

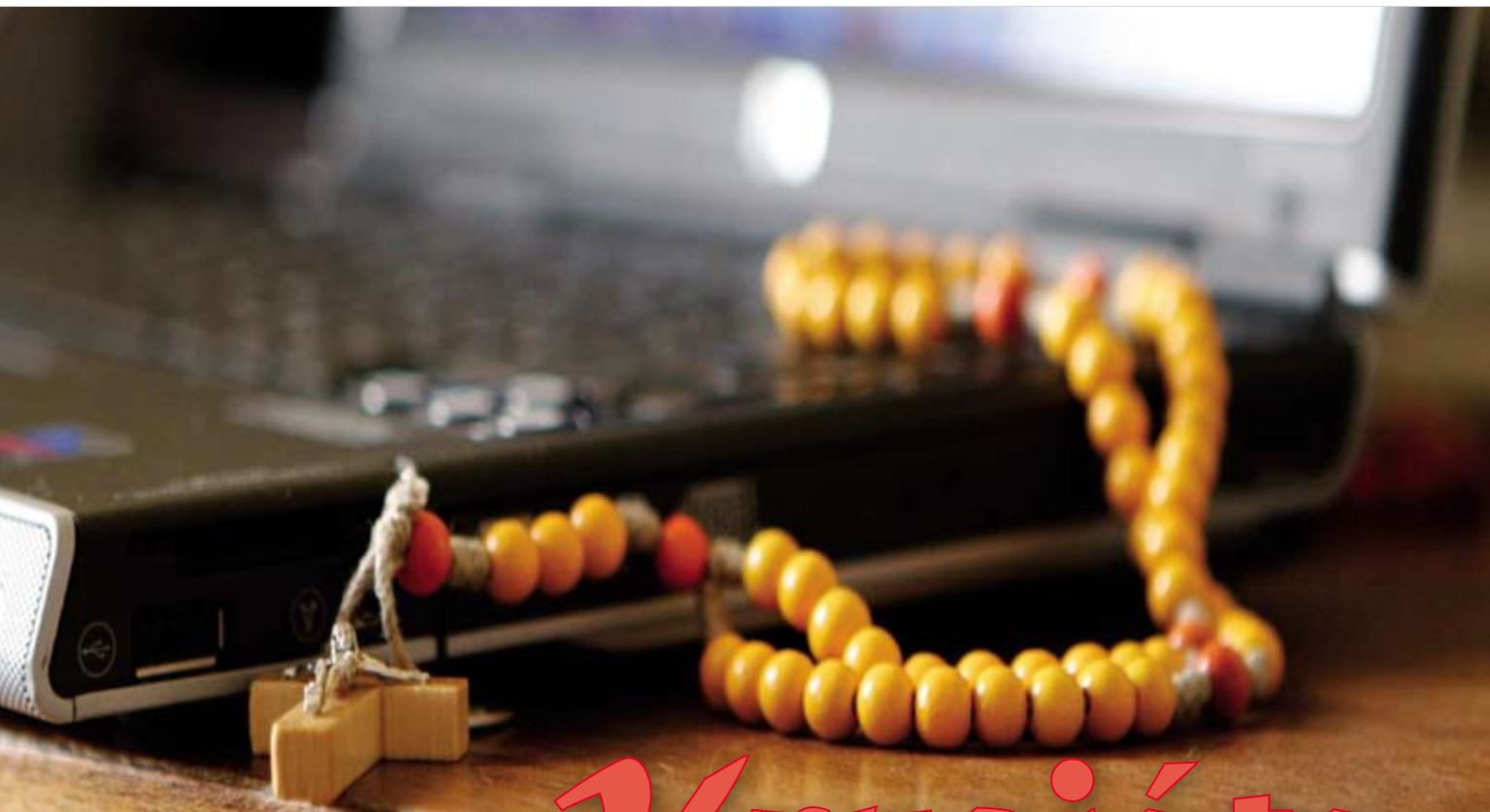

foto: Anton Frič

Kruciáta

modlitební úsilí za záchranu životů nenarozených dětí

V březnu 2007 byla na Pochodu pro život v Praze vyhlášena **Kruciáta** – systematické modlitební úsilí za obnovu kultury života v naší zemi. Během půl roku se písemně připojilo k tomuto modlitebnímu zápasu přes dva tisíce lidí z celé republiky. Dva tisíce růženců k tomuto účelu osobně v Římě požehnal kardinál Alfonso López Trujillo, předseda Papežské rady pro rodinu. Dalších dva tisíce růženců požehnal královéhradecký biskup Dominik Duka OP.

Nejdůležitější výzva pontifikátu Jana Pavla II.

Jan Pavel II. v roce 1979 v polské Kalvarii Zebrzydowské naléhavě prosil: „Chci říci vám všem, a zvláště mladým (...): Nepřestávejte se modlit. Je třeba se neustále modlit a nikdy nepřestávat (srov. Lk 18,1), řekl Pán Ježíš. Modlete se a svůj život formujte modlitbou. „Nejen z chleba žije člověk“ (Mt 4,4), nejen časnými starostmi, nejen uspokojováním dočasných materiálních potřeb, ambicí, tužeb... „Ale z každého slova, které vychází z Božích úst.“ Pokud máme žít tímto slovem, Božím slovem, je třeba „nepřestávat se modlit“! Může to být dokonce modlitba beze slov. Ať z tohoto místa ke všem, kteří mě poslouchají tady nebo kdekoliv jinde, promlouvá má jednoduchá a zásadní papežská výzva k modlitbě. A je to výzva nejdůležitější. Nejpodstatnější, nejdůležitější poselství!“

Rychlý pád komunistické říše nezajistily zbraně. Byly to modlitby a oběti mnoha a mnoha lidí, kteří si vyprosili pád této říše zla. Modlitba nenahrazuje přirozenou činnost a přirozené úsilí o dobro, ale toto úsilí činí plodné. Modlitba je ten děšť nezbytný k tomu, aby informace a svědec-

tví zaseté do srdcí lidí vzrostly a naklonily je k dobru. Není-li úsilí o dobro podpořeno modlitbou, připravujeme paradoxně pouze mnohem těžší tresty lidem na věčnosti – neboť slyšeli a neposlechli.

Existují zla, která lze vyhnat jen modlitbou a postem

Dar obrácení je vždy dáván zdarma. Ale zároveň to není laciný dar, který nic nestojí. Světcí jako Otec Pio a mnoho dalších svědčí o tom, o čem svědčil Kristus na Golgotě. Bůh je nejen milosrdný, ale i spravedlivý. Proto každé obrácení má odraz v modlitbě a obětech druhých – především ve výkupné oběti Krista, svatých, ale i každého z nás. Panna Maria ve Fatimě před devadesáti lety vyzvala tři malé děti: „Modlete se, mnoho se modlete a konejte skutky pokání za hříšníky; mnoho duší jde do pekla, protože se za ně nikdo nemodlí ani nekoná pokání.“

Záchrana agresorů a lhostejných

Při **Kruciátě** nejde pouze o modlitby za zabíjené děti. U nich je naděje, že – přestože nejsou pokřtěné, dojdou Božího milosrdenství, i když nebudou mít naší vinou

Dítě ve 3. měsíci od početí

foto: lifeissues.org

Dítě usmrčené v 11. týdnu od početí

foto: abortionno.org

v nebi žádné zásluhy, a tím ani odměnu. Při *Kruciatě* jde především o obrácení těch, kteří páchají zlo, a těch, kteří jsou k tomuto těžkému zločinu – zabíjení dětí před narozením a nucení matek nechat své dítě usmrtit – lhostejní. Bez obrácení lidí, podobně jako k tomu došlo v Polsku, se těžko může situace u nás změnit. V Polsku trvalo třináct let, než množství modliteb přineslo své ovoce. U nás se propadáme do pasti kultury smrti stále hlouběji. Čím dříve pochopíme, že nemůžeme odpovídat stejně lhostejně jako Kain – „Jsem snad strážcem svého bratra?“ – na „krev nevinných dětí, která křičí ze země k Bohu“ (srov. Gn 4,10), tím lépe pro nás samotné. I nás se bude jednou Pán ptát: „Co jste pro mě udělali, když mi na gynekologii denně drtili všechny údy?“

Pro velikost a hloubku zla však obnova nenastane bez modliteb a obětí. A to zvláště za ty, kteří vedou naši spo-

lečnost a kteří jsou tak mnohem více než kdokoli z nás zvláště pod masivním útokem padlých andělů: za biskupy, politiky, kněze, lékaře a další.

Hliněné nohy hédonismu

Dnešní kultura smrti, vyzbrojená hédonismem a relativismem, se zdá stejně neporazitelná jako komunismus. Tato pyšná a sobecká kultura má však hliněné nohy v podobě umělých potratů.

Zde každý jasně rozeznává dobro a zlo, i když si to nepřiznává, a může se vydat na cestu dobra. Umělé potraty jsou paradoxně branou, kterou může do naší země pro svou jasnost přijít zpět rozum a s ním i křesťanství. Ne v laciné, nenáročné a změkčilé podobě, která nás nic nestojí – o takovou náhražku nikdo, a zvláště nevěřící nestojí.

Jiří Karas, <http://kruciata.cz>

„Modlete se, mnoho se modlete a konejte skutky pokání za hříšníky; mnoho duší jde do pekla, protože se za ně nikdo nemodlí ani nekoná pokání.“

Cíl Kruciáty

1. Probuzení svědomí společnosti ohledně zabíjení nenarozených dětí s cílem obnovit úctu k lidskému životu, důstojnost každého člověka a vědomí odpovědnosti za život každého počatého dítěte.

2. Uznání práva na život každého dítěte od okamžiku početí a na jeho plnou právní ochranu, aby zákony neumožňovaly zabíjení nenarozených dětí.

Jak se připojit

K modlitební podpoře Kruciáty jsou zváni všichni podle svých možností. Plně se připojit ke Kruciátě je možné na adrese <http://kruciata.cz> nebo zasláním slibu na adresu: Kruciáta, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5.

Účastníci Kruciáty se po dobu jednoho roku zavazují ke každodenní, předem zvolené modlitbě na úmysl obnovy kultury života a katolíci k účasti na mši svaté s přijetím svatého přijímání

jednou za měsíc ve všední den. Nemocní, kteří se nemohou mše svaté zúčastnit, obětují na tento úmysl den svého utrpení.

Modlitba

Účastníkům je jako vhodná denní modlitba po dobu jednoho roku doporučován jeden desátek růžence – tj. modlitba Otče náš, 10krát Zdrávas Maria a Sláva Otcí. Lze si však zvolit i jinou modlitbu. Pokud má již někdo modlitební závazky, není třeba se modlit „navíc“, ale stačí přidat úmysl Kruciáty k obvyklé modlitbě.

Každému přihlášenému účastníkovi je zaslán růženec vyrobený trpícími křesťany v Betlémě (kterým tak i finančně pomáháme v jejich těžké situaci).

Všem účastníkům žehná olomoucký světicí biskup Josef Hrdlička, který se k modlitební iniciativě připojil mezi prvními.

foto: archiv MSI

Historie Kruciáty v Polsku

Iniciátory a organizátory **Kruciáty – modliteb za záchranu počatých dětí** byli v roce 1980 katoličtí laici spolupracující s Institutem pro rodinu při Papežské teologické akademii v Krakově a s pastoračním oddělením pro rodinu při krakovské kurii. Protože důvěřovali v sílu a moc modlitby, organizátoři iniciovali systematickou modlitbu na úmysl záchranu života počatých dětí a obrácení celé společnosti.

foto: Anton Frič

Systematická modlitba

Systematická modlitba v rámci *Kruciáty* začala 12. října 1980 v den celostátní modlitby na úmysl rodin. Závazek k intenzivní modlitbě (každodenní účast na mši svaté s přijetím svatého přijímání po dobu tří měsíců) přijalo postupně za svůj asi 1000 lidí z celého Polska. Modlitbu na úmysl uskutečnění cílů *Kruciáty* přijalo v té době navíc dalších 2000 lidí, kteří se z důvodu nemoci nebo pokročilého věku nemohli účastnit každodenní mše svaté a obětovali své utrpení na úmysl ochrany života.

Pro náročnost původních podmínek byl o rok později vypracován nový modlitební program *Kruciáty*. V něm se účastník zavazuje modlit se po celý rok každodenně na úmysl ochrany života (zvolenou každodenní modlitbu) a jednou za měsíc se ve všední den zúčastní mše svaté s přijetím svatého přijímání. Nemocní, kteří se nemohou mše svaté zúčastnit, mají na tento úmysl obětovat den svého utrpení.

Původní cíle Kruciáty

Cílem *Kruciáty* bylo probudit svědomí společnosti ohledně problému zabíjení nenarozených dětí, obnovit úctu k životu a zejména vědomí důstojnosti lidského života a odpovědnosti za každý počatý lidský život. Dalším cílem byla modlitba na úmysl zrušení zákona o umělém ukončení těhotenství z května 1956 a uznání práva na život každého počatého dítěte.

Plody Kruciáty

V roce 1980, když začala *Kruciáta*, bylo podle oficiálních údajů provedeno v Polsku 137 950 umělých potratů. V roce 2003 bylo v Polsku provedeno 174 umělých potratů. V lednu 1991 byl na podnět Sejmu zorganizován korepondenční průzkum na téma práva na život a z 1 710 976 došlých odpovědí bylo 1 527 000 pro život, tj. asi 89%. V srpnu 1996 bylo před diskusí v Sejmu doručeno předsedovi Sejmu 935 909 dopisů pro život a pouze 38 proti životu. Dne 7. ledna 1993 byl Sejmem anulován zákon

z roku 1956, vnucený Polsku Sovětským svazem, a byl přijat zákon chránící lidský život (s několika výjimkami).

Přestože se v Polsku podařilo nepředstavitelné – zvrátit celosvětově jednoznačný trend rozšiřování kultury smrti, *Kruciáta* neskončila. Úsilí za kompletní ochranu dětí před narozením pokračuje, protože zákon v Polsku má výjimky, které říkají, že stále existují děti před narozením, které je možné legálně zabít.

Rozšíření Kruciáty na celý svět

V říjnu 2007 proběhla v polském Krakově v blízkosti Svatyně Božího milosrdenství mezinárodní modlitební konference o ochraně lidského života. Poláci si uvědomují, že buď se podaří rozšířit kulturu života, a nebo kultura smrti opět pohltní i je. Proto byla vyhlášena *Kruciáta* zaměřená nejen na Polsko, ale na celý svět. Pokorné a vytrvalé modlitby spojené s obětí jsou ta nejsilnější zbraň, jakou máme k dispozici..

Podle www.krucjata.org ■

Slovo biskupa má v církvi nezastupitelnou roli. Přivítali jsme proto přítomnost otců biskupů na srpnovém Celostátním setkání mládeže v Táboře-Klokotech a dvě dívky za ostatní mladé lidi několika z nich položily čtyři otázky. Odpovědi byly většinou zcela spontánní, předem nepřipravené, na mikrofon – snad právě pro svou bezprostřednost jsou o to cennější: otevřená slova biskupa mladému člověku, který se ptá... Otcové biskupové, díky za váš čas i za vaše bezprostřední slova.

Jak vnímáte vztahy mezi lidmi v dnešní době?

Mons. František Radkovský, biskup plzeňský: Vztahy mezi lidmi jsou větší soubecké, protože sledují svoje zájmy, svoje výhody. Na společnost to působí destruktivně. Soubecké jsou vztahy mezi jednotlivci i mezi skupinami, v rodinách, ve společnosti. V politice vidíte, jak se těžko dohadují strany, jak těžko například dávají v koalici dohromady společný program. Je to i mezi státy. V Evropské unii se těžko hledá nějaký konsenzus právě proto, že se odkládají společné křesťanské principy, na kterých Unie vyrostla díky lidem, jako byl Robert Schuman, (ten je dnes kandidát blahorečení), Konrad Adenauer nebo Alcide De Gasperi. To byli křesťané, kteří založili evropské společenství především na křesťanských základech. Když se dnes tyto základy opouštějí, nebude na čem stavět. Na soubeckých zájmech se těžko něco životaschopného postaví.

Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký: Ta otázka je velice široká. Znam lidi, kteří mají skvělé vztahy, znám lidi, kteří mají vztahy velmi špatné. Takže pokud jde o vztahy mezi lidmi, myslím si, že není jednoznačně možné dát nějakou známku nebo hodnocení. Rozhodně lepší by být nejen mohly, ale i měly.

foto: P. Antonín Bašler

Mons. František Radkovský

Otče biskupe, co vy na to?

Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský: Obecně jako narušené povrchností, nedůvěrou a neochotou k odříkání.

Mons. Jiří Paďour, biskup českobudějovický, biskupský delegát pro mládež: Hrozně. Poněvadž jsou různí lidé a mě je už 64 roků a prošel jsem různým prostředím. Takže na jasnou otázku říkám jasnou odpověď, i když není vlastně třeba tak stručná, jak byste si přáli.

Mons. Ladislav Hučko, apoštolský exarcha pro katolíky byzantského obřadu v ČR: Neřeknu nic nového, když řeknu, že dnešní společnost je individualistická a že vztahy jsou spíše jenom v rovině materiální nebo věcné. Málo je vztahů citových, málo je vztahů duchovních, nezištných darování lásky, která je nezištná, a která chce dávat, která je pro druhé, ale která právě tím, že se dává,

obohacuje se a dostává nejvíce. To společnosti obecně chybí, ale to je základ pravé křesťanské lásky, křesťanství, a toto bychom měli více ukazovat a propagovat. Mluvit o tom, modlit se za to a především to žít.

Myslíte si, že je čistota vztahů důležitá?

Mons. František Radkovský: Říká se, že zavedení antikoncepce nejvíc proměnilo negativním způsobem demograficky, ale i celkový vývoj současné společnosti, hlavně v Evropě, v posledních čtyřiceti až padesáti letech. Změnil se tedy zásadně způsob, jak lidé sexuálně žijí. Lidé se soubecky nechtějí ničím vázat, nechtějí, aby jejich sexuální vztahy byly spojeny s odpovědností za početí a zrození dětí a péči o ně, chtějí užívat svobody bez zodpovědnosti. To působí velice negativně na společnost. Důsledkem je, že rodina se dnes

„přežila“. Velmi rozšířenou módou se stalo neuzavírat manželství a žít spolu bez trvalých závazků. Šedesát procent dětí se rodí u nás mimo rodinu, tedy mimo společenství, které jim může zajistit to nejlepší dětství, nejlepší mládí! Děti mají právo na to, aby vyrostly v harmonické rodině, v prostředí lásky mezi jejich rodiči i mezi rodiči a dětmi. Místo toho často prožívají stresující konflikty mezi rodiči, jejich rozvody a jejich nová manželství. Do svého života si tak přinášejí z mládí velkou zátěž. To je obrovský problém, který, obávám se, se ještě v budoucnosti vymstí.

V nedávné minulosti jsme byli svědky toho, jak homosexuálové, kterých je snad asi čtyři procenta, horlivě bojovali za svá práva a jak mnoho lidí ve společnosti jim v tom pomáhalo. Daleko největší menšinou jsou však u nás děti, které se za svá práva zasazovat nemohou, a o jejich práva nebojuje skoro nikdo. Mají důležité základní právo na to, aby vyrostly v atmosféře dobrých vztahů mezi svými rodiči, v dobré rodině. Tohle ovšem společnost nechce slyšet, protože by lidé museli především sami změnit své chování a své vztahy. A to je obrovský problém, opět narážíme na sobectví.

Tam, kde mladí lidé vezmou předmanželské a manželské vztahy vážně a začnou tím, že si uvědomí, že celá záležitost je tak závažná, že je potřeba se sexuálním životem počkat do manželství, je potřeba počkat proto, aby snoubenci nejprve vytvořili dobrý vztah mezi sebou, vztah, který není zatížen ničím, ani smyslností nebo sexem, ani tím, že si chceme jenom užít a nechceme nést zodpovědnost. Když tímhle lidé začnou, začínají budovat ty nejlepší předpoklady pro šťastné manželství a dobrou rodinu. Vztah, který vytvoří, bude pevný, trvalý, protože nebude závislý na sobectví. Bude spočívat na tom, že se chtějí a umějí sami ovládat. A proto také, až přijdou náročné chvíle v rodině, tak především proto, že se jim budou snažit čelit, protože si budou umět poručit, dobře je zvládnou. Zůstanou si věrní, neboť budou vědět, že milostný vztah mimo manželství je něčím, co není možné, protože by to zničilo jejich manželství, jejich rodinu a rodinu a manželství druhých.

Čistý život před manželstvím je tedy tou nejlepší přípravou na šťastné manželství a krásnou rodinu.

Mons. Jan Graubner: Pokud jde o čistotu vztahů, je to dnes jistě těžší, než kdykoliv jindy, ale je to stejně tak důležité,

jako to bylo důležité v dějinách. Protože jestli se má rozvinout vztah skutečné lásky zralé, pak to musí být láska nesobecká, musí to být láska, která dovede být pro druhé, dovede přinést nějakou oběť, dovede se ukázat. Toto je snaha o čistotu, která jistým způsobem naplňuje všechny tyto požadavky na skutečnou lásku.

Mons. Vojtěch Cikrle: O tom jsem přesvědčen.

Mons. Jiří Paďour: Vždycky. Za prvé je potřeba čistota vztahů vůbec, protože „blahoslavení čistého srdce, neboť uvidí Boha“. Hezky k tomu Jakub Deml říká, že Pán Ježíš neblahoslaví neženaté nebo nevdané. Čili tu čistotu v užším slova smyslu, které se v církvi říká zasvěcený život.. To platí pro všechny lidi – mít čisté srdce. Já tomu říkám ryzí srdce. To znamená, že to není právě jenom otázka sexuality, jak se to taky vnímá, ale je to všechno provázané tak, jak jsme v podstatě stvořeni jako muž a žena. V dospívání se začne rozvíjet vztahová věc i v této rovině a je třeba usilovat o ryzí vztahy. Pak se také podaří člověku moudře vytvořit svůj vztah k partnerovi a být věrný a vytvářet tak rodinné prostředí.

Mons. Ladislav Hučko: Samozřejmě, že čistota vztahů je to nejpodstatnější, aby vztah vůbec existoval. Protože když je to jenom takový vztah, který chce něco získat, vztah ziskový, takový vztah se dříve nebo později rozpadne, není trvalý. I manželství právě na tom ztroskotávají, protože to jsou zájmové vztahy, a ne vztahy, které se dokáží

obětovat, dokáží dát život za toho druhého. Toho je člověk schopen jenom tehdy, když vidí v tom druhém Ježíše, když v něm vidí něco, co překračuje naši lidskou existenci.

Co může církev nabídnout mladým lidem v dnešní době zaměřené na prožitky?

Mons. František Radkovský: Především je potřeba, aby jim nabízela to, co platí zcela obecně pro vztahy mezi lidmi, i pro to zcela základní společenství, pro rodinu, totiž to, co napsal Jan Pavel II. ve svém listě *Novo Millennio ineunte* v článku 43: Začínající tisíciletí od církve vyžaduje, aby byla domovem a školou společenství, vyžaduje, aby rozvíjela spiritualitu společenství. A pak vysvětluje, co to je spiritualita společenství. Znamená to, že se snažím dát tomu druhému „prostor“, že dary, které mám já, nemám jenom pro sebe, ale i pro druhého, tak zase jako ten druhý má dary, které dostal, nejen pro sebe, ale taky pro mě. Že on mi nějakým způsobem „patří“, to znamená, že beru vážně jeho radosti, jeho bolesti, jeho problémy, že se společně snažíme vytvořit vztahy, které jsou podle vzoru Nejsvětější Trojice, která je nejdokonalejším společenstvím.

To je, myslím, to nejdůležitější, co je potřeba, co má církev nabídnout, a tak vlastně vést a vychovávat mladé lidi. Protože zážitková společnost stojí na písku. Jestliže totiž budu stavět pouze na svém zážitku, tak ráno mám jeden zážitek, v poledne druhý a večer třetí a ten, co byl ráno a v poledne, už neplatí, čili neplatí žádné závazky, které na sebe ▷

Mons. Jiří Paďour a Mons. Jan Graubner

Mons. Vojtěch Cíkrle

foto: P. Antonín Basler

vezmu, protože ty, které byly předtím, byly v jiných okolnostech a ty už teď neplatí. To je úplně špatně. Právě proto je třeba se naučit žít spiritualitu společenství, která stojí na vzájemných vztazích, a to jsou vztahy dávání a přijímání v lásce. Spočívají na odpovědnosti za tuto lásku, jsou schopné vytvářet společenství dokonalé jednoty.

A pokud mohu říct z vlastní zkušenosti, pak platí, že právě tyto vztahy přináší to největší štěstí a tu největší radost. Protože to jsou vztahy, ve kterých je Ježíš uprostřed, jak on slíbil – Mt 18,20: „Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ A on, Ježíš, je ten, kdo přináší pokoj, radost, štěstí, přináší jasno do řešení problémů a pomáhá, abychom hledali, co je vůle Boží, a tu pak skutečněovali. To je to, co církev může nabídnout, a je to daleko nejvíc.

Mons. Jan Graubner: Církev nabízí mladým, stejně jako všem ostatním, možnost hlubokých prožitků především osobního vztahu k Bohu. Jestli se vydáme na duchovní cestu, objevíme, jaký vztah lásky k nám má Bůh, že jde až do krajnosti, když dá svého Syna a ten dává život na kříži za nás. Je to výzva k tomu, aby-

chom uměli odpovědět. Vhledění do Ježíšovy lásky, která zve k následování. Je to zároveň škola, která ukazuje, že skutečná láska je taky náročná, že se neobejde bez obětí, ale že jediné taková láska udělá člověka skutečně šťastným.

Myslím, že každému se také nabízí pomoc v Božím slově, které, když se přijímá tak, že se opravdu vtěluje do skutků a žije se, nese plody a člověka pozvedá. Církev nabízí pomoc ve svátostech, a ať už je to posila Ducha svatého v biřmování, ať už je to Eucharistie nebo svátost smíření pro všechny situace, kdy člověk z lidské slabosti nedokáže splnit to, k čemu je od Pána pozvaný, ale má možnost to odevzdat Božímu milosrdenství a začínat znovu s tím, že vděčnost za odpuštění může být dalším motorem v tom úsilí. Protože jak sám Pán Ježíš říká, komu se mnoho odpouští, mnoho miluje.

Mons. Vojtěch Cíkrle: Hodnoty, které jsou trvalé, a perspektivu, která není krátkodobá.

Mons. Jiří Paďour: V církvi je silný prožitek. Právě to, aby prožívali, tak jako to zde již zaznělo, že Slovo Boží nejen sly-

šíme, ale aby také vešlo do našeho života a my abychom nesli jeho plody. To znamená, že prožitek není nic proti životu, který musíme prožívat. Musíme ho prožívat správně, tedy ne jen povrchně, emotivně, nezávazně...

Mons. Ladislav Hučko: Právě po takových prožitcích často zůstává nějaká vzpomínka, ale zůstává i nostalgie, že už se nebudou nikdy opakovat, že už se nedají znovu zažít, a proto se hledají stále nové a nové, ale nikdy se nedojde do konce. Církev dává ty pravé prožitky, které zůstávají stále. Když člověk něco obětuje nebo když něco ztratí, má z toho radost, protože něco daroval. Pán Ježíš říká: „Kdo ztratí svůj život, ten ho najde.“ Ale najde ho jiným způsobem a to je to právě bohatství, které nám už nemůže nikdo vzít, které zůstává do věčnosti.

Co byste chtěli vzkázat mladým lidem?

Mons. František Radkovský: Aby měli odvahu žít, tak jak Ježíš tohle nabízí, jak církev nabízí tohle společenství, protože to se vyplatí, stojí to za to.

Mons. Jan Graubner: Ať jsou velkorysí v lásce.

Mons. Vojtěch Cíkrle: Aby věřili tomu, že Ježíš Kristus je nikdy neopustí, a když s ním půjdou celým životem, je to cesta k největší možné výhře.

Mons. Jiří Paďour: Že je mám rád.

Mons. Ladislav Hučko: Aby se nenechali strhnout povrchností, současnou konzumní kulturou, tím, co jen slyší a vidí. Aby se sami zamysleli nad tím, proč co dělají a jestli to má význam, šli k těm pravým pramenům a čerpali z těch skutečných pramenů, kterými jsou modlitba, Písmo Sváté, meditace a svátosti. To jsou ty zdroje, ze kterých, když budou čerpat, se pak svět bude jevit celistvě. Dostanou celý obraz světa, protože právě ten roztržštěný obraz světa je to, co nás klame. Ty jednotlivé střípky, které jsou jen částečně pravdou, ale které lidé často berou za pravdu celou...

*Biskupů se ptaly Petra Vaňková
a Renata Tumpachová ■*

Co mi to může dát?

U nás ve farnosti vedu společenství mladých od deváté třídy až po středoškolačky a sama chodím do středo/vysokoškolského společenství. V Brně jsem studovala Cyrilometodějskou pedagogickou školu na Lerchové a bydlela v církevním domově v Grohově ulici. Díky tomu jsem se také dostala k čisté lásce.

foto: P. Antonín Basler

Já sama osobně jsem zpočátku byla dost skeptická, říkala jsem si: „Co mi to může dát? Vždyť tyto hodnoty dodržuji a je to součástí mého přesvědčení. Tak proč bych tady někde něco slibovala? A navíc - prstýnky stejně nenosím...“ No prostě hrůza.

Ale nedalo mi to a já se za to, jestli mám nebo nemám vstupovat, začala modlit. Pak jsem odjela na praxi a během té doby vstupovala do inicia-

...je důležité veřejně se přiznat ke Kristu – síla svědectví

tivy spousta mladých. Když jsem se vrátila, přišel za mnou P. Josef Havelka, že jestli chci, bude ještě jedna možnost. Nakonec jsem se upsala a ještě při mši svaté jsem váhala, jestli půjdu.

Šla jsem. Ale až když jsem stála před oltářem, začalo mi docházet, proč tam jsem. Uvědomila jsem si, že je důležité veřejně se přiznat ke Kristu – síla svědectví. A druhý rozměr, který mě zasáhl, byl pro mě osobní – uvědomila jsem si, že Ježíš je ženichem mé duše. A tím nemyslím, že půjdu cestou zasvěceného života (i když i to je možné). Ale i když budu mít manžela, mou duši může naplnit jenom Ježíš. A když se nakonec zvedla půlka kostela mladých, kteří už čistotu slíbili, dostalo mě to úplně.

Přijela jsem domů do farnosti a nijak jsem o tom moc nemluvila. Ale najednou

za mnou nezávisle na sobě přišlo několik mladých a ptali se otázky související s tímto tématem. A já jim vykládala o čisté lásce a najednou jsem měla sílu i Ducha Svátého o těchto věcech mluvit a otevřeně stát za pravdou. Hodně se mi otevřely oči a zjistila jsem, jak málo je čisté lásky ve světě. Má reakce na to byla modlitba. Šla jsem například po ulici a modlila se za to, co bylo a je kolem mě...

Letos na konci prázdnin jsme byli v Medžugorje a já jsem se tam modlila za to, aby mi Panna Maria ukázala, jak mám svědčit mladým v našem děkanátě. Při jednom růženci mě napadlo uspořádat na toto téma duchovní obnovu... Zkusila jsem to nabídnout ve farnosti a ohlas byl veliký... A já věřím, že to není náhoda!

EN ■

Společenství čistých srdcí

O prázdninách 2007 se podařilo domluvit zvláštní spolupráci mezi iniciativou *Čistá láska* a hnutím *Pravá láska čeká*. V obou případech se jedná o aktivitu mezi mládeží, která vede k čistému prožívání života i vztahů.

Jak už bylo zmíněno v předchozích číslech časopisu **Milujte se!**, vznikla iniciativa *Čistá láska* v srpnu 2005. Při pouti v Hlubokých Mašůvkách do této iniciativy vstoupilo prvních patnáct nadšenců. *Pravá láska čeká* v české verzi začala na jaře 2006 v Medžugorje. Obě dvě aktivity mají stejné záměry a jsou určeny pro stejnou věkovou skupinu mladých lidí. Snaží se povzbuzovat mladé k životu s čistým srdcem, k čistotě vztahů, k zachování Desatera, a to s důrazem na 6. a 9. přikázání, a k růstu ve ctivosti čistoty. Je dobře, že se podařilo najít společnou cestu, protože v tak malé zemi, jakou Česká republika je, by se zbytečně tříštily síly, kdyby vedle sebe zároveň existovala dvě obdobná hnutí, která by mohla být vnímána jako konkurence.

I nadále *Čistá láska* a *Pravá láska čeká* (někdy též pod názvem *Slib čistoty*) budou vystupovat samostatně, a přece v úzké spolupráci. Nyní je jedno, zda mladý člověk vstoupí do *Čisté lásky* nebo do *Pravá láska čeká*. Zavazuje se ke stejnému slibu, totiž že se bude snažit žít s čistým srdcem. Slibuje, že se denně za sebe i ostatní pomodlí modlitbou „Pod ochranu tvou“, a při vstupu dostává stříbrný prstýnek, který je znamením jeho rozhodnutí. Díky vzájemné spolupráci *Čisté lásky* a *Pravá láska čeká* je možno jednotně oslovit mladé lidi a povzbudit je, aby i v naší zemi mohly být tyto hodnoty slyšeny a především žity. Společný název těchto dvou iniciativ je *Společenství čistých srdcí*.

Časem by do *Společenství čistých srdcí* mohlo patřit i *Společenství čistých srdcí manželů*. Ti neslibují nic nového, jen se rozhodují, že chtějí žít co nejvěrněji manželskému slibu a sobě navzájem. Zatímco mladí, kteří

vstupují do *Čisté lásky* nebo *Pravá láska čeká*, tak činí veřejně, manželům stačí pouze se nahlásit do *Společenství čistých srdcí manželů*. Jednou za rok jim bude nabídnuto setkání a také povzbuzení pro aktivní život, pro jejich růst v tomto rozhodnutí. Zpravidajem *Společenství čistých srdcí* je právě tento časopis **Milujte se!**. V něm mají všichni nacházet inspiraci pro svůj duchovní růst i upevňování hodnot čistého srdce.

P. Marek Dunda ■

Čistá láska

P. Marek Dunda
Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Jýjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Pravá láska čeká

P. Vilém Štěpán
Liběšice u Žatce 1, 438 01 Žatec
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 415 725 006

Společenství čistých srdcí

www.slibcistoty.cz

foto: P. Antonín Basler

Čistá láska

Když jsem poprvé slyšela o iniciativě *Čistá láska*, asociovala se mi televizní reklama na prací prášky, které zaručují čistotou se skvoucí prádlo! A to je jen jedna z reklam na čistotu. Další nabízejí kvalitní prostředek na nádobí, jiné bělí naše zuby... všechny nabízejí dokonalou čistotu! Proto i při setkání s *Čistou láskou* se mi zkrátka vybavil ten dokonalý prací prášek. Dlouho jsem přemýšlela proč, a potom jednou při asi tisíci repríze reklamy jsem pochopila, že společných znaků je několik.

Většinou se za čisté považuje vše, co je bílé, proto nás právě reklamy přesvědčují o zářivé bělosti. Když jsme křtem byli přijati za Boží děti, byla nám dána křestní rouška bílé barvy – symbol čistoty duše ve chvíli křtu. Já si na tento okamžik svého křtu pamatuji velmi intenzivně.

Byla jsem již dospělá, když jsem křest přijímala, a také jsem už měla dost životních zkušeností a mezi nimi i několik nepodařených vztahů. Vyrůstala jsem v rodině, kde sice rodiče trvali na určitých mravních normách, ale jak se vyvíjela doba, i tyto hodnoty prošly úpravami. Ve vztazích, které jsem měla, byla láska, ale také její fyzická podoba. Teprve s odstupem času si uvědomuji, že vlastně nešlo o lásku skutečnou, ale jakousi její karikaturu, protože partner nebyl ochoten trávit společný čas pouze procházkami a držením za ruku v parku. A upřímně řečeno, i já jsem souhlasila.

foto: Anton Frič

A svědomí? Nic. Nebylo v něm tehdy zakódováno, že jde o něco špatného. Dělají to tak přece všichni.

Když spolu lidé intimně žijí dříve, než se rozhodnou prožit spolu celý život, je to asi jako když chcete péci dort a předem sníte ozdobu na jeho povrch. Po svatbě si už nemají téměř co nabídnout. Nemyslím si, že by manželství bylo založeno pouze na sexu, ale je to největší forma odevzdání se tomu druhému. Sexualita je dar. Možná, když jste byli malí, tak jste si někdy rozbílili dárek dříve než pod stromečkem. A pak se určitě dostavilo

zklamání. A s „rozbalením“ intimního života je to stejné. Když se děvče odevzdá muži a on ji po čase opustí, je zraněná, zklamaná a navazování dalších vztahů je těžší a těžší. A navíc většinou její okolí je k pověsti dívky velmi kritické, a to i v dnešní době.

I u mě to tak bylo, po nějakém čase společného soužití jsem pociťovala stále větší hlad. Nestačilo mi uspokojovat pouze potřeby, moje srdce bylo jaksi prázdné. Toužila jsem po sdílení, po pochopení, ale přítel tyto potřeby neměl, proto mezi námi docházelo ke stále větším kon- ▷

fliktům, hádkám. Pak následovalo smířování a sliby, o nichž jsme oba pochybovali, už když jsme je vyslovili. Prý začneme od začátku, nově. Nesmysl, nikdy už se nedá nově začít něco, co je už „rozjeté“. Třeba praskne váš oblíbený hrneček, slepíte ho, ale už nikdy nebude nový a možná že už ani nebude moci sloužit jako dřív.

Několik let jsem se v tomto vztahu motala s vědomím, že je u konce, ale sílu na konečné stop jsem neměla. Naštěstí přítel ano, ale až po té, kdy jsme si prošli poslední zkouškou, ve které jsme oba neprospěli.

Chvíli jsem byla sama, ale později jsem potkala jednoho velmi hodného kluka, jehož rodina byla věřící. A to mě silně oslovilo. Jeho báječná maminka sice naprosto nenásilně, ale nekompromisně zastávala křesťanské hodnoty. Jednou si mně vzala stranou a vysvětlila mi, že nemá nic proti mně ani našemu vztahu, ale pokud by strojila svému synovi (a potažmo i mně) svatbu, rozhodně v kostele. Fascinovala mně láska, s jakou mi to byla schopná říci.

Vynechám myšlenky o mém vnitřním boji. Ale výsledkem byla návštěva u kněze, který působí v naší farnosti. Díky vstřícnému přijetí a podpoře skvělého pastoračního asistenta, který mně připravil, jsem byla pokřtěna.

Stejně jako každý konvertita, jsem i já chtěla žít s Bohem naplno. I přesto, že jsem ukončila vztah s tímto klukem, došlo mi, že vykonal své poslání v mém životě. A já se začala plně věnovat učení životu

s Bohem. Ano, i tomuto životu je nutné se učit, a to nejen v počátcích, ale stále, neboť i s Bohem jde o partnerský vztah, na kterém je třeba pracovat. Jenže já cítila, že je nějaká síla, která mě drží, abych mohla jít dál. Tou silou bylo svědomí. To, co se dříve zdálo jako „normální“, najednou tížilo jako balvan. Pán Bůh je dobrý a poslal mi do cesty kněze už při prvním setkání. Tento kněz trpělivě naslouchal všem mým vnitřním rozporům a ukazoval mi, jak je Bohu otvírat k uzdravení.

Od mého křtu uplynulo několik let. Bůh mě vede po různých cestách, a tak mi

přivedl do cesty i členy *Čisté lásky*. Moc se mi líbí, že se najdou mladí lidé, kteří jsou ochotni se hlásit k takové hodnotě, jakou je čistota. A nejde jen o čistotu těla, ale také srdce. Já s odstupem času vidím čistotu jako stále více důležitou a svoobodnou. Bůh nechce člověka omezovat ani v této oblasti, ale je naším Otcem a ten chce pro své děti vždy to nejlepší. Ve třetí kapitole knihy *Kazatel* se píše, že všechno má svůj čas, a proto se nesnažte čas předběhnout ani v této oblasti. Pokud sníte nezralou jahodu, může vám být špatně, ale pokud si počkáte na červenou a zralou, pochutnáte si.

Vím, že se může člověk dostat do situace, kdy vůbec není jednoduché to vše zvládnout. A vůbec to mladí lidé mají dnes velmi složité – odolat všem pokušením ve spleti lákadel, která nabízí naše společnost. Právě proto je třeba takových „světýlek“, jakými jsou členové *Čisté lásky*, a je mi úplně jasné, že oni to nemají jednoduché – zastávat takové hodnoty mezi dnešními mladými. Proto si velmi vážím každého z členů pro jejich odvahu.

Do *Čisté lásky* mohou vstupovat i ti, kteří už svoji čistotu někdy porušili. A je to možné díky tomu, že i když se naše duše někdy umaže, Bůh je schopen ve své dobrotě a lásce ji očistit. No, a nepotřebuje k tomu ani ten prací prášek, protože naše „kaňky“ jsou vyprány v krvi, která za nás byla prolita na kříži.

Marie ■

foto: Anton Fric

foto: P. Antonín Basler

Společenství čistých srdcí manželů

Draží manželé!

Když vstupujete do *Společenství čistých srdcí manželů*, rozhodujete se, že se budete denně otvírat onomu obrovskému pokladu, kterým je samotný Ježíš ve svátosti manželství. Je jediným pramenem vaší lásky a ručitelem dozrávání k plnosti štěstí v nebi. Je tedy třeba celým srdcem přijímat Jeho lásku v každodenní modlitbě a ve svátostech, abych jí mohl obdarovat partnera, děti i ostatní lidi.

Pán Ježíš chce uzdravovat vaše manželské vztahy a učit vás vzájemně si odpouštět, aby tak vaše soužití bylo čisté a bylo slavností lásky. Pro členství ve *Společenství čistých srdcí manželů* je zapotřebí nejprve přistoupit ke svaté zpovědi a po přijetí Ježíše Krista ve svatém přijímání se pomodlit *modlitbu zasvěcení*.

Velmi prosíme, informujte nás o této důležité události a zašlete nám své kontaktní údaje, stručné informace o vaší rodině a datum vstupu do *Společenství čistých srdcí manželů*, abychom vás mohli zapsat do *Knihy čistých srdcí* a zaslat vám zvláštní požehnání. Věříme, že Pán Ježíš velmi touží, abyste do redakce poslali své svědectví, a tak s ostatními sdíleli poklad víry a zkušenosti manželského života. Srdečně všechny zdravíme a ujišťujeme o každodenní modlitbě za vás.

P. Mięczysław Piotrowski TChr ■

**Kontaktní adresy,
kde lze oznámit vstup do
Společenství čistých srdcí manželů:**

P. Marek Dunda
Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

P. Vilém Štěpán
Liběšice u Žatce 1, 438 01 Žatec
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 415 725 006

foto: Anton Fric

Modlitba zasvěcení

Odevzdávám Ti, Pane, sebe, svoji paměť, rozum, duši i tělo. Prosím, nauč mě milovat manželku (manžela) a děti láskou, která pochází od Tebe. Ježíši Kriste, dej nám oběma srdce čisté podle Tvého vzoru, aby naše soužití utvářela moudrá, velkodušná a oddaná láska, která nehledá sebe a věrně střeží Tvůj zákon a přikázání. Ať nám v tom pomáhá každodenní rodinná modlitba – růženec a korunka k Božímu milosrdenství, společná účast na mši svaté a časté svaté přijímání, a každý těžší pád abychom ihned vyznávali ve svátosti smíření. Dej, abychom stále čerpali z milostí svátosti manželství. Pane Ježíši, buď jediným Pánem našeho života.

Uč mě získávat dovednost kontroly mých sexuálních tužeb a emocí, aby má láska k manželce (manželovi) a dětem nebyla závislá na mých náladách a citových stavech, ale aby

znamenala stálou péči o ně a abych jim ustavičně prokazoval(a) dobro. Prosím Tě o čistou manželskou lásku, abych dokázal(a) být pro partnera nezištným darem. Očišťuj moji lásku od veškerého egoismu, abychom si vždycky odpouštěli, neubližovali si a vzájemně se za sebe modlili. Abychom si zachovali čistotu srdce, slibuji, že nebudu nikdy čist, kupovat ani prohlížet pornografické časopisy, programy ani filmy, nebudu užívat antikoncepční prostředky a budu vždy připraven(a) přijmout každé dítě, jímž nás Bůh obdaří.

Prosím Tě, Pane, o pomoc, abych se vyhnul(a) všemu, co činí závislým, co zotročuje a ponouká ke zlému. Maria, moje Matko, veď mě cestami víry k jedinému prameni lásky v našem manželství, k Ježíši, abych v Něj vždy důvěřoval(a) a Jemu věřil(a).

Amen

foto: archiv MSI

Recept na manželství

Vydařené, šťastné, a především trvalé manželství nabízí lidem, kteří v něm žijí, možnost, aby intenzivně rozvíjeli svůj vzájemný vztah i své osobnosti. Zda jejich svazek bude opravdu takový, na to mají vliv některé zásadní postoje. K nim patří považovat manželství za nejdůležitější věc v životě a podřídit mu vše, co děláme, a také postavit svého partnera na první místo.

Recept však obsahuje další položky...

Svou reflexi začneme od známého Ježíšova výroku: „Už tedy nejsou dva, ale jeden. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mt 19,6). K zamyšlení je tento výrok našeho Mistra a Učitele: Člověk nesmí rozlučovat to, co spojil Bůh. A nejedná se zde jen o právní systémy, tvořené lidmi a umožňující manželství rozvázat.

Nejde o úvahy, ale o uskutečnění

Způsob spojení Bohem je pro manžely velkým tajemstvím. Přes odlišnost pohlaví, osobnosti, charakterů a vzorců přejatých z domova spojuje Stvořitel

muže a ženu v „jedno tělo“. Je to jedna z pravd, kterou lze pochopit do té míry, do jaké se uskutečňují.

Velmi podobně musíme chápat tajemství Eucharistie. Obsah dalšího Ježíšova výroku je obtížné pochopit lidským rozumem, nicméně v něm říká: „To konejte na mou památku!“ (Lk 22,19). Máme tuto pravdu realizovat, mít na ní účast a ne nad ní stále jen přemýšlet. Podobně musíme brát pravdu o svátosti manželství. Tu také není nutné natolik chápat, ale je třeba ji realizovat. Nemáme ztrácet čas a snahu racionálním vysvětlováním, ale věnovat se praktikování těchto

tajemství, účastnit se jich a aktivně je realizovat. „Jedno tělo“ utvořené ženou a mužem ve chvíli uzavření manželské smlouvy s Bohem obsahuje prvek, který není zcela proniknutelným tajemstvím, v němž nejde o chápání, ale o realizaci.

Co tedy mají manželé dělat, aby se nerozvedli?

Ano, právě sami manželé jsou těmi, kteří nejméně úspěšněji ničí jednotu svého svazku. Nikoli vnější činitelé ani druzí lidé, ale oni sami. A to ne zradou a rozchody, ale zanedbáváním toho, co je před rozpadem chrání. K rozdělení manželů, tedy toho, co Bůh spojil, dochází kvůli podceňování svátostného charakteru jejich svazku. **Za základ manželství, vyžadující konkrétní angažovanost, jímž se uskutečňuje jeho podstata, je třeba považovat manželskou modlitbu, společnou účast na mši svaté, nošení prstenu, slavení výročí svatby a stálou modlitbu za partnera.** V této části se budeme zabývat pouze první z uvedených – společnou modlitbou manželů.

...ale nezřítli se, protože měl základy na skále...

(Mt 7,25)

Společná modlitba manželů

Lidé, žijící na naší zeměkouli, většínou uznávají existenci Boha. Není však možné, aby člověk upřímně setrval při vědomí existence Boží podstaty, aniž by ji potvrzoval konkrétním jednáním. A tak ve známém výroku „nepraktikující věřící“ je obsažen logický rozpor. Z biologického hlediska je také rozporné toužit po životě a vyvíjet se bez dostatečného množství prvků pro výživu nezbytných. V přirovnání k biologickým funkcím by „věřící, který nepraktikuje“ mohlo znít „žijící, který nejí“. Jedinec, který se považuje za věřícího, musí dělat něco velmi konkrétního, aby sobě i Bohu, jehož existenci uznává, potvrdil skutečnost víry. Musí mít dostatečný duchovní pokrm, nezbytný nejen k vývoji, ale i k tomu, aby zůstal věřícím, aby uznával Osobu, na kterou se může obrátit v těžkých chvílích, zejména když selžou lidské prostředky.

Pokud člověku záleží na duchovním vývoji, na rozvoji jeho vztahu s Bohem, musí systematicky usilovat o to, aby se otevíral Boží milosti a aby si obstarával duchovní pokrm nezbytný k životu. A stále víc se potvrzuje pravda, že nikoli pouze k životu duchovnímu. Přítomnost Boha ve vědomí člověka je pro něj totiž pramenem síly a naděje, nutným ve všech oblastech existence. Onen pokrm potřebný k duchovnímu rozvoji je rozmanitý. Ale nejzákladnější je modlitba, čili věnovat Bohu konkrétní časový úsek a zaměřit své myšlenky na Něho. Lze to dělat jednotlivě nebo ve skupině, ve společenství lidí.

Po uzavření svátostného manželství se musí duchovní život „jednoho těla“, které vzniklo díky smlouvě, uskutečňovat velmi konkrétně. Tak jako v případě jednotlivce, je základem pro vztah manželů k Bohu modlitba. V době před sňatkem se jako věřící lidé modlíme jednotlivě. V manželství, zvláště v této oblasti, už neexistují jednotlivci, ale cosi jednotěho, Bohem spojeného, co se dá lidsky jen obtížně vysvětlit.

foto: archiv MŠI

Jednotu tohoto druhu nemůžeme přirovnávat k ostatním oblastem života. Jestliže například cítíme, že potřebujeme spát, uleháme sami, přestože jsme v manželském svazku. Spánek jednoho z manželů totiž neuspokojí tuto potřebu druhého. Naproti tomu v oblasti duchovní jednoty, kterou vytvořil Bůh, je nutné realizovat činnost ve dvou, být vedle sebe v tělesné blízkosti. Večer manželé poklekají vedle sebe a jako „duchovní organismus“ potvrzují sobě i Bohu, že tento jejich způsob života je zcela závislý na Stvořiteli.

Svátostné manželství má těžko vyjádřitelné bohatství sil a možností. Je to svátost trvajících nepřetržitě, působící, že na manžele ustavičně sestupuje neviditelná milost. Avšak využití tohoto potenciálu je možné pouze realizací určitých jasně daných činností.

Bůh chce vždy uchovat a chránit autonomii a svobodu. Očekává, že se partneři otevrou milosti a potvrdí touhu a připravenost. Velmi podobná je závislost na každé svátosti. Základním způsobem trvalé spolupráce manželů s Bohem, způsobem, který potvrzuje jejich otevřenost prameni nadpřirozené milosti, pronikající do všech oblastí života, je manželská modlitba. ▷

foto: archiv MŠI

foto: archiv MŠP

Po uzavření svátostného svazku manželského se duchovní život „jednoho těla“ učiněného díky této smlouvě musí velmi konkrétně uskutečňovat.

Dům na písku

V následujících bodech tohoto tématu ukáží další velmi důležité způsoby jednání manželů, kteří chtějí využívat veškeré možnosti, jež plynou ze svátostného charakteru jejich svazku. Za ten základní je však třeba považovat každodenní společnou modlitbu. Mnohokrát jsem slyšel: „Znám šťastná manželství věřících lidí, kteří nevyužívají tímto způsobem náboženské praktiky a společně se nemodlí.“ Souhlasím, že to tak může být, ale jejich jednota, kterou velmi silně cítí i děti, vyplývá z toho, že si dobře rozumějí po emoční a duševní stránce. Snad také z velké podobnosti charakteru a zájmů. Manželé tento vztah rozvíjejí, ale může se ukázat, že jim chybí základ, anebo že je dost chatrný. Je to nádherný dům, ale budovaný na písku: „Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnal se vichřice

a obořila se na ten dům – ale nezřítíl se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnal se vichřice a obořila se na ten dům – i zřítíl se a jeho pád byl veliký“ (Mt 7,24–27).

Životní zkoušky

A tehdy (kéž by k tomu nikdy nedošlo, ale život nás nešetří), když přijdou těžké životní zkoušky jako ztráta zaměstnání, ohrožení hmotných základů rodiny, těžká nemoc partnera, smrt rodiče nebo dítěte a další dramata, vyvolaná pohromami a nehodami, může se takový svazek, zdánlivě trvalý a pevný, velmi povážlivě otřást, může být oslaben a někdy se rozpadnout. Proto je nutno vědomě a systematicky, dokonce i preventivně investovat do hluboké jednoty, budovat trvalý základ a chápat přitom, že manželé jsou „jedno tělo“. Je to nutné tím spíš, když lidé žijící

v manželství mají velmi odlišné charaktery a zájmy, když nepocítují intelektuální, duševní ani citovou jednotu. To se může stát tehdy, pomine-li období vzájemné zamilovanosti. V této situaci se může stát velmi silným sjednocujícím a zároveň posilujícím činitelem (často dokonce jediným) vědomě rozvíjená duchovní jednota. Pak není důležité přemýšlet o tom, co nás od sebe vzdaluje, ani o odlišnostech. Je potřeba pouze rozvíjet to, co z povahy svazku spojuje velmi trvale a je skálopevným základem manželství.

Je třeba začít!

Pokud se manželé otevírají Boží milosti zejména společnou modlitbou, důsledně a systematicky dělají další věci, jež plynou ze svátostného charakteru jejich svazku, pak se velmi účinně připravují na přijetí těžkých momentů a ve chvíli, když nastanou, je snášejí lépe. Setrvávají-li v duchovní jednotě, ale i v Bohu, velmi silně prožívaném právě díky konkrétním společným modlitbám, prohlubují vědomí vzájemné opory. Není opravdu důležité, jaké to mají být modlitby, nejdůležitější je, aby se modlili. Naše katolická tradice je velmi bohatá v oblasti modliteb a modlitebních příruček. Není obtížné najít modlitby, které budou oběma manželům vyhovovat. Je jenom potřeba se do toho pustit.

Manželství a statistiky

Je udivující, že i vědecké výzkumy potvrzují, že manželství, která takto jednájí, se nerozpadají! Prohlédneme si výsledky výzkumů, které provedla guatemalská socioložka Mercedes Arzú Wilson:

1. Po civilním sňatku se rozvádí jeden ze dvou párů: 50 %.
2. Po církevní svatbě bez náboženské praxe se rozvádí jeden pár ze tří uzavřených sňatků: 33 %.
3. Po církevně uzavřeném sňatku a společné účasti na mši svaté každou neděli se rozvádí jeden pár z padesáti: 2 %.
4. Po církevně uzavřeném sňatku, účasti na mši svaté každou neděli a denní společné modlitbě manželů se rozchází jeden pár z 1429, tedy sotva 0,07 %, čili 0,7 promile (!).

Mieczysław Guzewicz ■

Poznámka redakce: Při pohledu na uvedenou statistiku vás možná napadlo: Ale vždyť i církevně uzavřená manželství se rozpadají... Ale kolik z nich opravdu patří do třetí a čtvrté skupiny?

Vyplácí se žít v čistotě

*Byl to nádherný
dar od Boha,
ale o jeho
velikosti jsem se
plně přesvědčil
až po dvaceti
letech našeho
manželství.*

Jsem dospělý muž a mám za sebou pětadvacet let života v manželství. S manželkou vychováváme tři děti. Chci mladé čtenáře povzbudit, aby vytrvali v předmanželské čistotě, a uvedu argument, jehož význam jsem plně pochopil teprve před několika lety.

Poznali jsme se s manželkou jako velmi mladí lidé. Ona měla 16 a já 17 let. Můj tehdejší způsob života byl velmi vzdálený evangelijním zásadám, které jsem skoro ani neznal. Mnoho let jsem víru nepraktikoval, nechodil jsem na náboženství, nepřijal jsem svátost biřmování stejně jako moji vrstevníci. Během prvních měsíců naší známosti se můj vztah k víře a náboženské praxi nezměnil. Až jak se náš vztah prohluboval, podlehl jsem přemlouvání své dívky a začal jsem s ní chodit do kostela na nedělní mši svatou. Necítil jsem to jako potřebu ani jsem to nedělal z přesvědčení, prostě jsem chtěl být s ní. Teprve po mnoha letech se můj vztah k Bohu změnil k lepšímu.

Zvolna a velmi přirozeně zrály naše city, postupně a pokojně se prohluboval náš vztah. Mnoho volných chvil jsme trávili spolu a radovali se jeden z přítomnosti druhého. Přes stále silnější potřebu projevovat si něhu jsme si po celou dobu uvědomovali nutnost zachovat čistotu a brali jsme to jako naši společnou velikou hodnotu. Vědomí této hodnoty posilovala skutečnost, že ani jeden jsme neměli dřívější zkušenost „chození“ s někým jiným. Samozřejmě to nebylo snadné, ale smyslnosti jsme nepodlehli. Ano, celých pět let, kdy jsme byli spolu, jsme vydrželi do dne sňatku, kterému předcházela zpověď, při níž jsme se nemuseli stydět za nic z oblasti šestého přikázání. Tento stav pro nás byl přirozený, byl to nádherný dar od Boha, ale o jeho velikosti jsem se plně přesvědčil až po dvaceti letech našeho manželství.

Když jsem dokončil studium teologie, začal jsem pracovat jako katecheta na střední škole. V maturitních třídách jsem mnoho času věnoval otázkám čistoty a přípravy na manželství. Před několika lety v jedné ze tříd při rozhovoru o nutnosti zachovat předmanželskou čistotu zvedla ruku jedna studentka a zeptala se: „A vám se podařilo, když jste byli snoubenci, zachovat čistotu až do svatby?“ Měl jsem rád tuto otázku, kterou mi předtím položili mnohokrát, protože jsem mohl vydat svědectví. Klidně jsem řekl: „Podívej se na moji tvář. Kdybych neměl čisté svědomí, musel bych se okamžitě červenat. Na mojí tváři ale ‚ruměнец‘ neuvídíte. Ano, tehdy jsme s mou dívkou, později snoubenkou, zachovali věrnost šestému přikázání.“

Řekl jsem to hrdě a s radostí, a teprve potom jsem si uvědomil, že v poslední lavici sedí moje osmnáctiletá dcera. Byla to právě třída, do které chodila. Nikdy dříve jsem neměl příležitost, abych na to zavzpomínal se svou dcerou. Nyní, díky otázce její spolužačky, jsem veřejně svědčil o naší čistotě. V tu vteřinu jsem pocítil hluboké pohnutí a nepopsatelnou radost. Pochopil jsem totiž, že bylo správné zachovat čistotu právě kvůli této chvíli.

Po návratu domů jsem o tom vyprávěl manželce. Díky tomu jsme si oba uvědomili, že dar vytrvat v čistotě pro nás nabyl plné hodnoty právě tohoto dne, po téměř dvaceti letech ode dne naší svatby.

Milí mladí přátelé! Velmi vám doporučuji zachovat předmanželskou čistotu a plně přitom tuto oblast svěřit Pánu Ježíši s vědomím, že možná v budoucnu právě tento argument bude nejdůležitější motivací pro vaše děti, aby tento postoj přijaly.

Váš starší kolega ■

Ježíš mě uzdravil z homosexuality

Jmenuji se Přemek, je mi 19 let a chci se s vámi podělit o svědectví o svém uzdravení. Jedná se o důležitý problém homosexuality. Chtěl bych dosvědčit, jak Bůh léčí zranění a sklony, z nichž se zdánlivě vyléčit nelze.

Na gymnáziu a lyceu jsem byl jako každý jiný kluk. Měl jsem dívky, s jednou jsem byl dokonce rok a půl. Opravdu jsem se cítil být do nich zamilovaný. Ale v podvědomí jsem cítil ještě něco – něco, co mě děsilo. Cítil jsem se být přitahován muži. Na začátku to byly pouze „nevinné“ fantazie. Později – jako, bohužel, dost kluků v mém věku – jsem měl problémy s čistotou. Při masturbaci jsem myslel na chlapce a prohlížel jsem si homosexuální pornografii. Jednou došlo i k orálnímu sexu. Nechci se rozepisovat o tom, co přesně jsem dělal, protože o to tady nejde. Jak nyní píšete o minulosti, cítím nechuť k tomu, co jsem dělal. Víím však, že když popisuji, co jsem tehdy dělal, a k jaké změně u mě došlo, mohu pravdivě potvrdit Boží milosrdenství.

Cítím odpor vůči tomu, co jsem dělal, ale ne sám ze sebe, protože to satan nás hanobí a žaluje, když říká, že nic neznamenáme a že jsme v Božích očích oškliví. Pravda je poněkud jiná. Ano, jestliže to, co děláme, je v Božích očích odporné, On nás nezatrácuje, ale mluví, aby námi „otřásl“, abychom se obrátili, neboť takovými činy se hanobíme sami. „A podobně i muži nechali přirozeného styku se ženou a vzplanuli náklonností k sobě navzájem. Muži páchali nestoudností s muži, a tak zakusili sami na sobě zasloužený trest za svoje poblouznění“ (Řím 1,27). „Nebo nevíte, že nespravedlivým se nedostane podíl v Božím království? Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení...“ (1 Kor 6,9).

Těmito činy jsem zranil především Boha, ale i svou dívku, která o ničem nevěděla, a samozřejmě sebe. Co horšího – patřil jsem přitom do křesťanského společenství. Ale to mi asi zachránilo život.

I apoštol Petr stále padal: když chtěl chodit po vodě, spadl do ní, třikrát zapřel Pána Ježíše, i když přísahal, že Ho nezradí. Ale Petr byl veliký, protože dokázal...

Myslím si to proto, že na společných setkáních jsem mohl Boha ještě blíže poznat. Tam jsem uviděl díky četbě Písma svatého, že Ježíš léčí všechna zranění – a je jím i homosexualita. Když čteme 1. list Korinťanům, okamžitě to vidíme: „A takoví bývali někteří z vás. Ale dali jste se obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni pro jméno Pána Ježíše Krista a skrze Ducha našeho Boha“ (1 Kor 6,11).

V těchto slovech jsem nelezl naději. Příkázání a Bohem zjevené slovo slouží k tomu, abychom se dostali do nebe, ale – co je důležité – jsou ve shodě s přirozeností člověka. Takže když píšete, že homosexualita je hřích-zranění, nikoli láska, jsem plně přesvědčen, že právě tak to je! Pochopit to – třebaže víím, že na vlastním příkladu to není lehké – je prvním krokem k uzdravení. Prosím tebe, který máš podobné sklony: Nedej si namluvit, že homosexualita je přirozená. Já, který jsem byl také v určité době homosexuál, to víím dobře. Nepíšeš to, abych tě strašil, ale proto, že Bůh mě obdaroval milostí z tohoto hříchu se dostat. Také tě pro-

sím o to, ať první věc, kterou uděláš, až si přečteš tento dopis, bude to, že půjdeš ke zpovědi. I kdybys měl ve zpovědnici strávit dvě hodiny každý třetí den, udělej to! Bůh si přeje tvé štěstí a já dobře vím, že homosexualita tomu velmi překáží. Lze to slyšet i v Ježíšových výrocích, jak určitě i sám v sobě cítíš, že takový nejsi a že se chceš změnit, ale stále klesáš. Pamatuj, nikdy se nevzdávej.

Dokonce i apoštol Petr stále padal: když chtěl chodit po vodě, spadl do ní, třikrát zapřel Pána Ježíše, i když přísahal, že Ho nezradí. Ale Petr byl veliký, protože dokázal vždycky povstat. Nepočítá se to, kolikrát padneš či kolikrát s žádosťivostí hledíš na jiného muže. Důležité je to, zda se chceš změnit, zda toužíš po uzdravení, zda umíš stanout před Bohem a říci: „Pane, víím, že jsem v Tvých očích červíček. Ale Tvůj červíček. Proto prosím, prokaž mi své milosrdenství a uzdrav mě. Vidíš, že padám, ale chci vstát a jít dál, k Tobě, můj Pane Ježíši, můj Spasiteli.“

Pokud nejsi schopen se ke slabosti přiznat, pokud v nitru necítíš lítost, modli se, abys ji zakusil, aby tě Bůh v srdci obdařil milostí lítosti. Chci na tomto místě ještě jednou zdůraznit, že satan nás bude ustavičně odsuzovat. Ačkoli od mého uzdravení je to rok, stále mě satan obviňuje tím, že mi připomíná, kdo jsem byl. Dělá to, protože prohrál a protože zvítězilo Boží milosrdenství. Bůh sám nás ve svém slově utěšuje a praví: „Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pomínilo, nové nastoupilo“ (2 Kor 5,17).

Nakonec chci shrnout, co jsem napsal. Měj na paměti, že Bůh nás stvořil, abychom byli svatí. Ježíš chce, abychom se obrátili, a udělá vše, aby se tak stalo. Omezuje Ho pouze naše svoboda. Proto přímo škemrám: Modli se za to, aby Bůh uzdravil tvé srdce, aby se zcela odevzdalo Jeho vůli. Že možná úplně nechápeš, co se s tebou opravdu děje, dáš se proto zcela Pánu Ježíši, protože On je naše Cesta a náš Život.

Foto: archiv MSI

Za druhé, pokud už jsi v období uzdravování Bohem – je zde rovněž potřeba času – pamatuj na jedno: Ježíš tě nikdy, nikdy neodsuzuje. Když se obrátíš, chce ti podat svoji ruku. Nezapomínej ani na Marii, která je naše Maminka a která si přeje naše štěstí. A naším štěstím je svoboda v Bohu. Nikoli svoboda tohoto světa, ale Boží svoboda a láska, která opravdu dělá zázraky. Jestliže v srdci cítíš vinu, je

to satanovo dílo, bojíš se, že Tě ztratí. Ale ty se neboj! Chod často do kostela, zpovídej se hned po každém poklesku, adoruj Ježíše, pros Ducha svatého o dar svobody a modli se růženec. Poslední události mě učí, že satan se bojí i posvěcených věcí. Proto u sebe měj růženec, kříž a svatý obrázek v peněženke. A bojuj o Boží svobodu, o očištění, o uzdravení, o rozvázání. A Bůh tě povede tak, že se sám budeš divit. Umožní ti opravdově milovat ženu – Jeho opravdovou láskou.

Chci Ti popřát vroucí modlitbu, vytrvalost v boji – nebojuješ sám, ale s Bohem. Modlím se, aby Bůh obdaroval vytrvalostí každého, kdy chce skoncovat s homosexualitou, a těm, kteří mají zatvrzelé srdce, aby se jim otevřely oči. Aby viděli, jak milosrdný je Bůh, a ponořili se do Božího milosrdenství, do Ježíšovy milosti, do vnuknutí Svatého Ducha.

Přemek ■

Poznámka redakce: Milost zpravidla nemůže zcela nahradit přirozenost, ale přirozené úsilí rozvíjí a posiluje. Doporučujeme proto publikaci holandského psychoterapeuta dr. Gerarda van den Aardwega *Terapie homosexuality*, která je přístupná v plném znění na stránce <http://homosexualita.cz>.

foto: archiv MŠ

Zamilovanost

Rád bych podtrhnul jeden rys charakteristický pro předmanželskou lásku, a sice to, co se nazývá zamilovaností. Tento výraz je bohužel velice často zneužíván a mnozí si myslí, že to skutečně není nic jiného než přitažlivost dvou lidí v sexuálním smyslu. To je však závažný omyl. Jedná se o dva zcela odlišné fenomény.

Zamilovanost a sex-appeal

K zamilovanosti patří nesporně i to, že zamilovanému se v milované osobě zrcadlí jedinečným způsobem i kouzlo druhého pohlaví ve své obecnosti. Všechna krása a tajemnost ženskosti jako takové, i mužskosti na druhé straně se zdá být zamilovaným ztělesněna v té druhé, milované osobě, a to výhradně v ní.

Je rozhodující, že při skutečné zamilovanosti se kouzlo druhého pohlaví zdá být milujícím ztělesněno výhradně v jimi milované osobě. Tento znak zamilovanosti je naprostým opakem tak zvaného sex-appealu, té obyčejné sexuální přitažlivosti.

Při pravé zamilovanosti se milovaný(á) jeví osobě milující jako něco ohromně cenného, co v ní svou krásou vyvolává úctu. Každý skutečně zamilovaný vzhlíží k milované osobě s pocitem „ale vždyť já jí nejsem vůbec hoden“ – i když přitom z celého srdce doufá, že jeho láska bude přece jen opětována.

Ne kus, ale vztah k osobě

Pokud se k někomu cítím být přitahován pouze sexuálně, když ve mně vzbuzuje izolovanou smyslovou žádostivost, pak k němu nijak zamilovaně nevzhlížím. Jsem-li opravdu zamilován, jsem vtahován do hloubky, stávám se vůči milované

osobě citlivější a přistupuji k ní s větší úctou. V případě skutečné zamilovanosti stojí přede mnou milovaný člověk jedinečným způsobem jako osoba. Beru ho v celé vážnosti jeho osobnosti.

V případě pouhé smyslné přitažlivosti pro mne partner není ničím jiným než objektem mého uspokojení. Jedná-li se o pravou zamilovanost, je pro mne veškerý půvab druhého pohlaví obecně ztělesněn právě v tom jediném milovaném člověku. V případě pouhé smyslné žádostivosti je ten druhý jedním z pěkných zástupců druhého pohlaví, jedním mezi mnoha jinými. Je to prostě „kus“. Charakteristickou vlastností pravé zamilovanosti je absolutní výlučnost. Z psychologického hlediska je prostě nemožné být současně zamilován do dvou lidí.

Smyslnost formovaná láskou

Skutečná zamilovanost ukazuje pravou tvář tajemství pohlavnosti v celé její hloubce, v celém jejím tajemném, úctyhodném a dojmavém charakteru. Je to

dáno tím, že faktor smyslnosti je zde formován láskou. V opačném případě se jedná o znetvořený obraz tohoto tajemství pohlavnosti – pohlavnosti, která zůstala izolována, která byla odtržena od duševní podstaty člověka. A ruku v ruce s tím vystupuje neodvratně i prvek odosobnění, depersonalizace. Ten, kdo se nechá ovládnout takovou čistě smyslnou žádostivostí, odlidšťuje sám sebe, neboť v tom okamžiku již nejedná jako osobnost. Avšak ani ta osoba, na kterou pohlíží, není jím již viděna jako osobnost, a tudíž je pro něho depersonalizována.

Osvobození od pout všednosti

Jak láska naopak činí vše krásnějším, úctyhodnějším a zářivějším! Při pravé zamilovanosti svítí slunce ještě více, příroda je ještě krásnější a celý život se pozvedá na jakýsi vyšší stupeň. Člověk se osvobozuje od pout všednosti, kterými je tak omezován, od nebezpečí zvykovosti i názorové uniformity a začíná se v něm probouzet pochopení pro pravou hierarchii hodnot. Tak to ukazuje Píseň písní, ve které se říká, že kdyby člověk za lásku nabídl veškerý svůj majetek, sklídl by jen posměch. Vidíme tedy, jak je nesprávné zaměňovat pravou zamilovanost za pouhou sexuální přitažlivost.

Štěstí, které se stává cílem, se vytrácí...

V předmanželské lásce je však třeba vyzdvihnout ještě jiný, pro ni charakteristický prvek, a to zvláštní pocit štěstí, jaký tato láska poskytuje. Již možnost někoho milovat dává jedinečný zážitek štěstí. A pak to velké štěstí při opětování této lásky a při prožívání pocitu jednoty. Nesmíme se však nechat svést představou, že toto štěstí je cílem hledání lásky a že partner v lásce je pouze nějakým prostředkem k jeho dosažení. Jakmile začnu druhého takto chápat, nemohu ho již opravdově milovat a tím okamžikem se i toto štěstí stává nedosažitelným.

Dietrich von Hildebrand ■

Podle časopisu *Mezi řádky*
zpracoval P. Romuald Štěpán Rob OP.
(redakčně kráceno)

*V případě skutečné
zamilovanosti stojí přede
mnou milovaný člověk
jedinečným způsobem
jako osoba.*

foto: Anton Erik

*Hledej štěstí
druhého
a nalezněš
své vlastní!*

Víra je lano, které tě vytáhne z té nejhlubší propasti hříchu

Ahojík. Je mi 33 let a jsem šťastná maminka čtyř synů a milující manželka. V mnoha věcech už mám jasno a pevně se držím lana víry a do všeho, co, dělám se snažím vnášet lásku. Vždycky tomu tak ale nebylo...

Prožila jsem šťastné dětství v silně věřící rodině obklopena láskou. Když mi bylo 15 let, bylo najednou všechno jinak. Závodně jsem sportovala a utrpěla jsem vážný úraz. Strávila jsem dlouhou dobu v nemocnici. Lékaři mě dali dohromady, jejich verdikt však zněl, že se sportem je konec. Byla to pro mě rána, měla jsem vysněnou svoji budoucnost, a najednou nic. V tu dobu vážně onemocněla moje maminka. Bylo mi pouhých 16 let, když si Pán maminku vzal k sobě a já jsem se za to na Něho začala moc zlobit. Přestala jsem přijímat svátosti, na mši svatou jsem chodila jen v neděli, a to jen ze zvyku, Pánu Bohu jsem neustále vyčítala, že si maminku vzal... Čím dál víc jsem se uzavírala do sebe, do svých snů, do svého světa, ve kterém Pán Bůh úplně přestal existovat.

Toužila jsem po lásce, toužila jsem po tom najít si někoho, kdo mně bude milovat. Začala jsem vyhledávat společnost kluků, začala jsem se vyzývavě oblékat a vyzývavě se chovat, snažila jsem se za každou cenu jim zalíbit a s některým začít vztah. To se nakonec stalo a já jsem si myslela, že budu konečně šťastná. Neposlouchala jsem rady těch, kteří to se mnou mysleli dobře, viděli to, co jsem já neviděla, protože jsem byla ve své zamilovanosti úplně slepá, a co jsem nechtěla vidět, to prostě nebylo. Doma jsem se se všemi hádala, lhala jsem, utíkala jsem z domu, kradla doma peníze. A když jsem neměla peníze, jezdila jsem načerno vlakem, a to všechno jen proto, abych byla co nejvíce s ním. Bydlel dost daleko. Myslela jsem si, že mě miluje, přehlížela jsem, jak se mnou jedná. Jednal se mnou, jako kdybych byla jeho majetek. Přehlížela jsem, že je na mě občas hrubý. Často jsme se chodili bavit, na diskotéky, do baru. Hodně jsem pila alkohol, kouřila, vzala jsem i drogy. Cítla

jsem se tak svobodná. Bůh už pro mě vůbec neexistoval a opravdová čistá láska také ne. Měla jsem svojí modlu, pro kterou bych udělala úplně všechno. Nevadilo mi, že mě podváděl s jinými. Omlouvala jsem to tím, že to udělal proto, že respektuje, že nejsem zralá na pohlavní styk. Byl o osm let starší. Říkala jsem, že mě miluje, a ty ostatní, že měl jen do postele. A dál jsem doma lhala, hádala se, utíkala a kradla. Neviděla jsem a neslyšela, šla si za svým. Ublížovala jsem Tomu, který nás nejvíce miluje, ublížovala jsem těm, kteří mě měli opravdu rádi a mysleli to se mnou dobře, ublížovala jsem sobě.

Začali jsme plánovat svatbu a taky miminko, prý hned jak mi bude osmnáct. Do té doby prý já nesmím nic a on, že si bude pořádně užívat, protože pak prý už nebude moct. Najednou mi začalo svítat: Takhle přeče *ne*, takhle to *nechci*. Zablíkala ve mně *stopka*. Najednou jsem chtěla z toho vztahu pryč. Netušila jsem, že to vůbec nebude jednoduché. Nechtěl mě pustit. Začal čím dál víc používat násilí. Jednoho dne si chtěl násilím vzít i mě, chtěl mít se mnou pohlavní styk, abych prý pak byla už jenom jeho. Začala jsem se bránit, ale surově mě přitom zbil. Nebýt kamaráda, který tam přiběhl a odtrhl ho ode mě, nevím, jak by to skončilo. A i tak – měla jsem otřes mozku, tři zlomená žebra, byla jsem celá potlučená, samá modřina, na jedno oko jsem skoro neviděla. Cítla jsem hroznou bolest, ale ta nebyla z těch zranění. Nevěděla jsem odkud kam.

Cítla jsem se hrozně sama. Doma jsem nikomu nemohla pohlédnout do očí a na Pána Boha jsem se zlobila ještě víc. Úplně jsem se uzavírala, s nikým jsem nekomunikovala. Nenáviděla jsem se a nenáviděla jsem muže. Jednoho dne už jsem nechtěla dál, pokusila jsem se o sebevraždu. Lékaři mě zachránili a pak jsem strávila dlouhé týdny na psychiatrii. Slova lékaře na rozloučenou zněla: „Příště by to mohlo dopadnout daleko hůř.“ Byla jsem relativně v pohodě. Podali jsme na mého bývalého partnera trestní oznámení, byl

foto: Anton Frič

*Cítla jsem se
hrozně sama.
Doma jsem
nikomu nemohla
pohlédnout do očí
a na Pána Boha
jsem se zlobila
ještě víc.*

odsouzen a dostal rok natvrdo. Poslední slova, která mi řekl, byla, že se mně i celé naší rodině pomstí.

Ty dva roky, které byly za mnou, jsem uzavřela někde hluboko v sobě. V srdci mi zůstala velká rána a také velký strach z mužů. Navenek jsem se tvářila, že je vše v pohodě. V tomhle období mi pomohl jeden příbuzný – katolický kněz. On se mi snažil pomáhat celou dobu, ale já jsem jeho pomoc odmítala a ignorovala jsem ho. Začala jsem opět chodit na mši svatou, začala jsem se scházet s mladými lidmi, začala jsem se po dlouhé době smát. Pánu Bohu jsem zatím ale neodpustila a svátosti jsem dál nepřijímala. V tu dobu jsem poznala svého nynějšího manžela. Byla to od počátku opravdová láska. Nevadilo mu, že na sebe nenechám sáhnout, že ucuknu při sebemenším dotyku. Po půl roce chození jsme se rozhodli, že se vezmeme. Já jsem se krůček po krůčku přestávala bát. Rok po svatbě přišel první syn – a s ním velká radost. Pak přišel zase smutek – Pán

si k sobě vzal toho kněze, který mi tak moc pomohl. Tolik jsem mu toho nestačila říct. Zase jsem se na Pána zlobila: „Proč mi neustále bereš ty, které mám ráda?“ A opět jsem na Pána zanevřela a přestala chodit na mši svatou. Roky plynuly, žili jsme relativně velmi šťastně. Přišel druhý syn, pak třetí..., ale stále jsem měla pocit, že v mém životě není něco v pořádku, že tam něco chybí – byl to Pán Bůh.

A potom díky Panně Marii a díky Medžugorje nabral můj život ten správný směr. Nikdy jsem tam nebyla, ale náš nejstarší syn čtyřikrát – a já se snažím ducha Medžugorje žít. Chytla jsem se pevně lana víry, smířila jsem se s Pánem Bohem a po čtrnácti letech jsem přijala svátost smíření. Přestala jsem se na Něj zlobit a skrze Pannu Marii jsem Jej přijala za svého nejvíce milujícího Tatínka. Snažím se Mu bezmezně důvěřovat. Trpím chronickou nemocí. Dle lékařů není můj zdravotní stav dobrý, mívám velké bolesti a lékaři mi zakázali mít další dítě.

Loni v létě jsem navzdory tomu porodila čtvrtého syna – byl to zázrak. A dá-li Pán, přijmeme s manželem s velkou láskou ještě další děti. Snažím se do všeho, co dělám, vnášet lásku. Náš dům je otevřený pro všechny, kteří přijdou. Často u nás pobývá plno dětí a mládeže jak z naší vesnice, tak z naší farnosti. Jsou u nás rádi a cítí se u nás dobře. Snažím se jim pomáhat, povzbuzovat je, ukazovat jim, co má v životě opravdovou cenu.

Je krásné a skvělé, že jste se rozhodli pro čistou lásku, protože vztah muže a ženy je nádherný jen tehdy, když je založený na opravdové lásce. Všechno jiné než láska se totiž zborší. V životě má opravdovou cenu jen to, co děláte s opravdovou láskou!

Věřím v lásku, držím se pevně lana víry a snažím se bezmezně důvěřovat. Modlím se za vás.

Jana P. ■

Trpké plody nečistoty

V mládí jsem měla podobný názor jako ty, co se týká předmanželského styku. Zdálo se mi, že soužití s mým chlapcem, které jsem brala vážně, není přece nic špatného. Namlouvala jsem si, abych uklidnila svědomí, že je to jen s ním a s nikým jiným. Ten muž je mým manželem. Po více než dvaceti letech manželství jasně vidím, jak velkou škodu způsobil tento hřích v naší rodině. Už mnoho, mnoho let sklízíme trpké plody toho, že jsme neuchovali předmanželskou čistotu. Problémy s našimi dětmi začaly již v nižších třídách základní školy. Ačkoli jsou velmi nadané, začaly mít emocionální problémy. Později, když dospěly, začaly si s okultismem a satanismem. Ovládla je nesmyslnost života, pokoušely se o sebevraždu, utíkaly z domova, byly ovládány úzkostmi a depresemi. Jen Bůh ví, jak jsme tehdy všichni trpěli. V celém tomto našem rodinném dramatu – jak se mi zdálo – jsem se držela Boha, jak

jsem uměla. Ve skutečnosti Bůh držel mě, neboť člověk se v takových situacích stává bezradným a bezmocným. Manžel za tuto situaci obviňoval mě, protože – jak tvrdil – on těžce pracoval a vydělával peníze a já jsem se měla zabývat výchovou dětí. Docházelo mezi námi ke konfliktům. Zdálo se mi, že svého muže za jeho jednání nenávidím.

Tehdy jsem ve své bezmocnosti s pláčem a na kolenou prosila Boha, aby mi dal svou lásku, protože moje skončila, ale já chci milovat. Bůh moji prosbu vyslyšel, za což Mu z celého srdce děkuji. Dával mi dny, kdy jsem si vydechla, kdy jsem hmatatelně cítila jeho lásku a péči. Čerpala jsem z tohoto nekonečného pramene lásky. Posílal mi také Boží lidi, jako Šimona z Kyrény, skrze které mi pomáhal nést tento těžký kříž. Ať jim to Bůh odplatí. Od chvíle, kdy jsem si uvědomila příčinu naší rodinné situace, odprošuji Boha a prosím, aby nás osvobodil

od důsledků tohoto hříchu, aby přetřal všechny vazby se zlem.

Díky Bohu nyní žijeme v manželství podle Božího zákona. K soužití zvu Ducha svatého, aby byl s námi, hlídal nás a chránil, aby nás posvěcoval. Několik měsíců se spolu s manželem modlíme o uzdravení naší rodiny, abychom získali ztracenou rodičovskou autoritu, aby se náš domov stal teplým a aby děti z něho už neutíkaly, aby se cítily v bezpečí a milovány. Jsem si vědoma toho, že můj hřích nám velmi ublížil jako manželům, našim dětem i ostatním, a ještě jednou prosím z celého srdce za odpuštění Boha i ty, kterým jsme ublížili.

Ježíši, prosím, ať tento dopis varuje mládež před hříchem předmanželské nečistoty a kéž bude – aspoň v malé míře – zadostiučiněním za tento hřích. Ježíši, důvěřuji Ti! Amen.

Matka ■

PEZ horor o výchově

Přijdou manželé do hračkárství a povídají: „Potřebujeme pro našeho syna něco, co by ho na dlouho zaujalo, pomohlo mu duševně i lidsky se rozvíjet, probouzelo v něm dobro...“ Prodavačka se usměje: „Je mi líto, ale rodiče tu neprodáváme...“

Na internetové on-demand televizi TV-MIS.cz můžete kdykoliv zhlédnout zajímavý film. Jmenuje se PEZ a trvá jen 20 minut. Možná byste ho ani v programu křesťanské televize nečekali. Je plný násilí, které místy přechází až do hororové podoby s blyštícími se vražednými nástroji a stříkající krví. Když jsme autora filmu, který si říká Kráva, požádali o souhlas s jeho uveřejněním, divil se, že právě my o něj máme zájem...

Těžko říci, jak byl film původně zamýšlen. Autor sám o něm říká: „Tak trochu divnej film vo klukách a mateřský lásce.“ Dle mého názoru jde o úžasné podobenství o dnešní výchově. Nebo spíš o nevhodě – jak často vypadá a jaké má důsledky.

Kromě několika dalších postav, které se ve filmu spíš jen krátce mihnou, je pozornost upřena na kluka, který věčně vysedává u „komplů“, a na jeho

maminku. Tatínek, tak jako v mnoha dnešních „rodinách“, ve filmu není... Mamince samozřejmě na synovi velmi záleží a snaží se pro něj „jen o to nejlepší“. Nakupuje, vaří, seřve ho... Na víc nemá čas. V recenzi se nesluší prozrazovat, jak to dopadne. Ale je jasné, že dobře to dopadnout nemůže...

Film mě opravdu zaujal. To, že se ve filmu matka ani jednou neobjevuje, a jenom se ozývá její křik, mi připadá jako geniálně zkratkovité vyjádření toho, jak se dnes mnozí „věnují“ svým dětem. Aniž by si to uvědomovali, jsou v jejich životě přítomni také jen skrze své nadávání (a to ještě mají pocit, jak se dětem věnují). A tak jen vaří „jako debil“ (citace z filmu), křičí, co se nesmí, co dělají děcka „blbě“ a ve skutečnosti jsou vlastně rádi, když děcka u „písíčka“ neruší... Vzpomínám si na své rodiče, kteří se mě a mé tři bráchy snažili naopak povzbuzo-

**Film PEZ uvidíte
na internetu:
www.TV-MIS.cz
(MIS 1 – zábava)**

vat k něčemu dobrému (stálo je to dost času, protože nejdřív museli začít s námi) a jsem jim za to vděčný.

Kdysi jsem film promítal několika maminkám. Po jeho zhlédnutí byly maminky nápadně zamlklé. Myslím, že se poznaly... Film je samozřejmě dohnán do extrému. Možná v něm ale i my poznáme některé prvky ze své výchovy. A nebo si uvědomíme, jak nechceme, aby naše výchova jednou vypadala...

Film PEZ najdete na www.TV-MIS.cz v programu MIS 1 – zábava, ale mohl by být docela dobře i na MIS 2 – vzdělání, protože se v něm divák dozví i něco o výchově. A má po jeho shlédnutí o čem přemýšlet.

*P. Pavel Zahradníček
koordinátor TV-MIS.cz*

Po jeho shlédnutí
byly **maminky**
nápadně zamlklé.
Myslím,
že se poznaly...

Příležitost, kterou ti dává Ježíš

P. Mieczysław Piotrowski
z mezinárodní redakce
Milujte se! vypráví o Hnutí
čistých srdcí v Polsku

Výzva Benedikta XVI.

27. května 2006 na setkání na krakovské pláni Błonie s více než 600tisícovým davem mládeže apeloval Svatý otec Benedikt XVI., abychom se nebáli toužit po plném, šťastném a vydařeném životě.

Řekl: „Když dal Bůh Stvořitel mladému srdci obrovskou touhu po štěstí, neopouští ho v namáhavé stavbě domu, jehož jméno je život. (...) Jak tento dům budovat? Ježíš (...) nás vyzývá, abychom budovali na skále. Neboť jedině tehdy se dům nemůže zhroutit. (...) Budovat na skále znamená především budovat na Kristu a s Kristem (...), na základě, jehož jméno je ukřižovaná láska. (...) Budovat na Kristu znamená postavit všechny své touhy, přání, sny, ambice i plány na Jeho vůli. Znamená to říci sobě, své rodině, přátelům i celému světu, ale především samotnému Kristu: ‚Pane, nechci v životě dělat nic proti Tobě, protože Ty víš, co je pro mě nejlepší. Jenom Ty máš slova věčného života‘ (srov. Jan 6,68). (...) Co to znamená budovat na skále? Znamená to budovat moudře. (...)

Je totiž hloupost budovat na písku, když lze budovat na skále, díky níž se dům bude moci postavit každé vichřici. Je hloupost budovat dům na takovém základě, který neposkytuje jistotu přetrvání v nejtěžších chvílích. Ano, člověk může i snadněji postavit svůj život na pohyblivém písku vlastní vize světa, může snadněji budovat bez Ježíšova slova a někdy i proti tomuto slovu. Ale kdo takto staví, není prozíravý, protože namlouvá sobě i ostatním, že se v jeho životě nerozpoutá žádná bouře a na jeho

Setkání Benedikta XVI. s mládeží na krakovských pláních Błonie 27. května 2006

dům nepřijde žádný příval. Být moudrým znamená vědět, že trvání domu závisí na volbě základů. Nebojte se být moudří. Znamená to nebát se budovat na skále!“ Takto na nás apeloval Benedikt XVI.

Hnutí čistých srdcí

Stále víc mladých lidí chce budovat dům svého života na Kristu a s rozhodností odmítá satanistickou propagandu budování na písku. Tito mladí lidé se od Krista chtějí učit milovat čistým srdcem a kráčet cestou k plnému štěstí, proto vstupují do *Hnutí čistých srdcí*.

Do *Hnutí* zve Pán Ježíš všechny bez výjimky. Zve nás, abychom přijali velmi fascinující životní dobrodružství, a tím je dospívání k lásce a získávání daru čistého srdce. Ten, kdo vstoupí do *Hnutí*, se zavazuje, že se denně bude snažit jít cestou víry spolu s Kris- ▷

foto: archiv MSI

foto: archiv MSI

foto: archiv MSI

tem, slibuje Mu, že bude zachovávat čistotu srdce v myšlenkách i činech, a kdyby se přihodilo, že klesne, zavazuje se ihned povstat tím, že půjde ke zpovědi a svůj slib obnoví.

Nerezignovat!

Pokud se ti ještě stává, že klesneš, nerezignuj, ale tím spíš denně boj o čistotu. Přijde den konečného vítězství – díky Kristu. On ti dává svou moc v modlitbě a ve svátostech pokání a Eucharistie. Proto s Kristem určitě překonáš všechna protiventství i překážky. Musíš Mu jen zcela důvěřovat a být trpělivý a vytrvalý na každodenní cestě víry. Pak je vítězství jisté. *Hnutí* je rovněž „klinikou čistých srdcí“, protože zde Pán Ježíš uzdravuje ze všech – podle lidského úsudku dokonce nevyléčitelných – duchovních nemocí, zranění, otroctví i závislostí. Je pouze třeba důvěřovat Pánu Ježíši a zavázat se ke každodenní námaze žít vírou denně.

Proto je nezbytné uložit si konkrétní požadavky denní modlitby, solidního studia, práce, ale také odpočinku. Především je nutné uložit si takový plán práce

během dne, aby se v něm našel čas i na modlitbu. Velmi konkrétně určí, kdy se bude modlit růženec či korunku Božího milosrdenství, kdy budeš číst Písmo svaté, kdy půjdeš na mši svatou a na adoraci Nejsvětější svátosti nebo kdy se budeš věnovat jiným formám modlitby.

Řád času

Jde o to, abys ráno, během dne i večer měl(a) čas vyhrazený jen pro Pána Boha. Stejně si musíš určit náležitý čas na studium, práci a odpočinek a s železnou důsledností tento plán uskutečňovat.

Jistě, tam, kde je dobro, tam narazíme i na odpor. Nejvíce se bude bouřit tvůj egoismus. Nechuť k potřebné snaze realizovat denní plán bude určitě posilována působením satanových pokušení. Buď jako dobrý voják Ježíše Krista (srov. 2 Tim 2,3). Právě v těch obyčejných, všedních situacích, kdy je třeba se konkrétně rozhodnout, se rozehrává bitva o tvou budoucnost, o podobu tvého charakteru včetně tvého čistého srdce. Když si toho jsi vědom(a), řiď se touto zásadou: Když se mi nejvíce nechce udělat něco, co je v denním plánu, tím spíš se k té činnosti donutím. Nedělám to, co se mi v té chvíli chce, ale to, k čemu jsem se dříve rozhodl(a), a o čem vím, že je to pro mě opravdové dobro. To je velmi konkrétní způsob přemáhání egoismu a dalších vad na každodenní cestě víry.

Měj na paměti, že čas je drahocenný dar, a proto jím neplýtvěj na bezmyšlenkovité sledování televize, surfování po internetu či na další aktivity, které nepřinášejí žádný užitek.

Musíš se také naučit umění odpočívat. Pamatuj především na to, že mimořádně důležitý je spánek, na který je

foto: archiv MSI

Setkání Benedikta XVI. s mládeží na krakovských pláních Blonie 27. května 2006

třeba vyhradit osm hodin. Proto se snaž včas a v pravidelnou dobu vstávat a náležitě včas uléhat. Báječný odpočinek je rovněž fyzická námaha (sport) a kontakt s krásou přírody. Pravidelně cvičit, provozovat nějakou sportovní disciplínu velmi napomáhá v utváření silného a krásného charakteru.

Vkládej celé své srdce do všeho, co děláš. O hodnotě tvé modlitby, studia a práce nerozhodují city nebo nálada, ale tvá vůle. Bez ohledu na měnící se city a nálady plň rozhodnutím své vůle co nejlépe povinnosti naplánované na daný den. Právě takový postoj má před Bohem největší hodnotu. On se dívá na naše úsilí a na naši snahu. Pouze na této cestě budeš zrát především k lásce a stávat se takovým(ou), jakým(ou) Bůh chce, aby ses stal(a).

Modlitba členů Hnutí čistých srdcí v Polsku

Členové *Hnutí čistých srdcí* v Polsku se každý den modlí následující modlitbu [pozn. redakce: Tuto modlitbu doporučujeme i členům v ČR]:

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejboliavější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen!

Tuto modlitbu se modlí zejména tehdy, když mají pokušení. Berou ji jako test loajality vůči Kristu a své lásky k Němu. Svatý František jednou řekl jednomu ze svých bratří: „Nikdo se nemá považovat za pravého Božího služebníka, dokud neprojde pokušeními a trápením. Překonané pokušení se jistým způsobem stává prstenem, skrze nějž se Pán snoubí s duší svého služebníka.“

Členové *Hnutí čistých srdcí* v Polsku informují polskou redakci *Milujte se!* o velké události, jakou je jejich vstup do *Hnutí*. Na jejich úmysly se v redakci v sedm hodin ráno společně modlíme část růžence a v 15 hodin korunku k Božímu milosrdenství. Pamatujeme na sebe vzájemně v denní modlitbě.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

ABC Kruciáty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmýšlej zle. I v nejhorsším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechevávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se